

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl 10/Sayı 116/Ağustos 1991/3.- DM

8. zafer yılında Kürdistan Ağustos yangını ile aydınlandı

Bir yıldönümüne daha ulaştık. 15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümü Kürdistan'daki devrim yangınının iyice boyutlanarak "sınırötesi"ne taştığı bir ortamda geldi. Ulusal kurtuluş savaşımız 8. yılına dünyada, bölgede ve ülkemizde başdöndürücü gelişmelerin yaşandığı bir ortamda girdi. Ağustos ayı tam da kavurucu sıcaklarına denk düşen bir siyasi sıcaklığı birlikte getirdi. Yalnızca ülkemizde değil, başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm dünyada Ağustos yangınının sıcaklığı etkisini gösterdi.

19 Ağustos'ta Sovyetler Birliği'nde Gorbaçov'a karşı darbe düzenlendiği haberi bir anda tüm dünyanın ana gündem maddesi oldu. Çeşitli basın-yayın organlarında tanımlandığı gibi, "tüm dünya nefesini tutmuş", gelişmeleri izliyordu. İktidara el koyanlar, "Sovyetler Birliği'nde tüm sosyalist değerlerin ayaklar altına alındığını, ülkenin emperyalizme peşkeş çekildiğini" belirterek; bu gidişata dur demek ve sosyalist değerleri korumak için müdahaleyi gerçekleştirdiklerini belirtiyorlardı. Kapitalist-emperyalist dünya büyük bir paniği yaşıyor, bir yandan yönetime el koyanları tanımadıklarını belirterek Gorbaçov'un derhal görevine iadesini ister ve Rusya Cumhuriyeti Başkanı Boris Yeltsin'i karşı direnişinde desteklerken, diğer yandan da bugüne kadar attıkları adımların boşa çıkması halinde ödeyecekleri muazzam faturayı düşünerek ecel terleri döküyorlardı. Ancak çok sürmedi ve emperyalist basının "Rusya'yı sarsan üç gün" dediği kısa bir sürenin ardından yönetime yeniden Gorbaçov getirildi. Dünyada bugüne kadar eşine pek rastlanmamış bir garip "darbe"

Devamı 2. sayfada

TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısı ölümünün PKK elinden olacağını bir kez daha ortaya koymuştur

Peşpeşe önemli gelişmelerin yaşandığı Kürdistan'da Ağustos ayı içinde yaşanan önemli gelişmelerden biri de TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik olarak geliştirdiği harekattı. Bugüne kadar çeşitli tarihlerde gerçekleştirilen ve en son Temmuz ayı içinde birkaç gün arayla iki kez üst üste girişilen "sınır ötesi harekat"ların en kapsamlısı olan bu son saldırı, gerek gerçekleştirilme tarzı ve boyutları, gerekse amaçları açısından öncekilerden çok daha kapsamlı bir nitelik taşıyor ve bu nedenle de gerek içte, gerekse dışta büyük bir dikkatle gözleniyor, değerlendirmelere tabi tutuluyordu.

Aslında daha harekat başlamadan ayak sesleri duyulmaya başlamıştı. 10 Temmuz Amed(Diyarbakır) serihildanı ardından sömürgeci TC Başbakanı Mesut Yılmaz, *"Kışkırtmalara kapılanlar sonuçlarına da katlanırlar"* diyerek, içine girilen dönemde Kürdistan halkına karşı teröre hız vereceklerinin işaretlerini ortaya koyarken, sömürgeci Cumhurbaşkanı Özal da Amed'de yaptığı konuşmada hedeflerini daha net ifade ediyordu. Kürdistan halkının öncülerini kastederek, *"Nerede olurlarsa olsunlar vuracağız; Kuzey Irak'ta da, Lübnan'da da olsalar vuracağız"* diyordu Özal. Bu, hazırlıkları zaten gözlenen ve her an beklenen "sınırötesi" bir saldırının yakın olduğunun resmi ağızlardan itirafıydı.

Devamı 3. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, 15 Ağustos Atılımının 7. yıldönümünün öngününde Mahsum KORKMAZ Akademisi öğrencilerine hitaben yaptığı konuşma:

15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümünde artan zafer olanaklarını öncü ve halk olarak başarıyla değerlendirelim!

15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümüne bu eğitim devremizle karşılık verirken; aynı zamanda da çok yönlü ve sonuç alıcı bir yaklaşım için alana gelmiş bulunuyoruz. Büyük zorluklara ve yetersizliklere rağmen, gelişen mücadelede sıcak bir Kürdistan'ı arkamızda tutarak döneme yaklaşıyoruz. Tamamen halka mal olan ve oldukça da geri dönülmez bir noktaya gelen bir gelişme vardır. Şimdiye kadar gerek çizgi düzeyinde ve gerekse uygulamada önemli sonuçlara ulaşılmıştır. PKK, hem güçlü yanlarıyla ve hem de zayıf yanlarıyla eşine az rastlanır türden bir mücadeleye önderlik etmeye çalışıyor. Geçmiş tarihi hortlatmamak için büyük özen gösteriyoruz. Tabii ki bu, özellikle eylem klavuzumuz olarak, oldukça bilimsel bir ifadeye dayalı olarak, bağlı kalmaya çalıştığımız ideoloji ile ilgilidir. Bunun siyasi uygulaması dikkatle yürütülmeye çalışılıyor. Bütün bunları bir kez daha böyle kapsamlı bir biçimde ve çok geniş bir parti topluluğu önünde tartışmak, değerlendirmek önemlidir. Değerlendirme gücünüz, çözümlenene, ulaşılacak sonuçlara tutarlı yaklaşım gerçekten devrimimizin emrettiği, sınıfın çıkarını herşeyin üstünde tutan bir yaklaşım daha şimdiden kazanım hanesini sürekli geliştirebilir. Kaybetmeyi azaltabilir. Bütün bunlar eldedir, inisiyatif eldedir, hatta daha da geliştirilebilir. Gerçekten Kürdistan, şu anda özellikle parti çizgisi dahilinde, genel bir ayaklanma havası kadar yaygın bir gerillaya da kavuşmuş oluyor ki; bu, tarihimizde ilk ve belki de tek itici çaba olarak varlığını sürdürmektedir. Bunun büyük sorumlulukları, hem de iliklerine kadar duyulması gereken sorumlulukları vardır. Herşeyden önce bu, bütün yaşamı belirleyen tarihi bir gelişmedir. Bütün sorunlarını, eksikliklerini, zayıflıklarını aşmak vazgeçilmez bir yaşam şartıdır. Öyle inanıyoruz ki; başta Parti Önderliği ve kadrolar olmak üzere, kendini sorumlu hisseden herkes bu dönemde daha az yanılgılı, daha gerçekçi ve özgür yaşamı esas alan bir gelişmeye kendini katabilecektir. Yetmezlik ve yanılgıların yerinde olmayan kayba götürdüğü her zamankinden daha açık görülecektir. Kazanmanın da imkan dahilinde olduğu, hatta her an yeni bir başlangıçla birçok gelişmeyi yeniden yaratmanın imkan dahilinde olduğu görülecektir. Şimdiye kadarki bu yaklaşım tarzımızla mevcut gelişmeleri gerçekleştirmiş olarak daha büyük bir güvenle bunları söyleyebiliriz. Geçmişle kıyaslanmayacak bir biçimde daha güvenli konuşmak mümkündür.

Devamı 10. sayfada

15 Ağustos Atılımı'nın 8. yılına girerken

KÜRDİSTAN DEVRİMCİ SAVAŞINDAKİ STRATEJİK VE TAKTİK GELİŞME ÜZERİNE

Partimiz ve halkımız, tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın yedinci yıldönümünü ve sekizinci yıla girişini yüksek bir eylemlilikle, partinin siyasal ve askeri çizgisinin oldukça yetkinleşmiş bir uygulanması temelinde yaşıyor. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının başlangıç günü olarak kabul edilen 15 Ağustos gününün etkisi sadece Kürdistan'la ve Kürt halk kitleleriyle sınırlı kalmıyor, herhangi bir devletin kuruluş gününden çok daha fazla olarak uluslararası kamuoyunu etkisi içine almış bulunuyor. Çeşitli basın ve yayın organları programlarında bu güne özellikle yer veriyor, günün anlamı üzerine yayınlar yapıyor.

15 Ağustos'un yedinci yıldönümü dolayısıyla hem özel savaş karargahı, hem de devrimci savaş karargahı, Türk sömürgeciliği ile Kürdistan halkı arasında yaşanan savaşın durumu hakkında açıklama ve bilanço yayınlamış bulunuyor. Bunlara bakarak savaşın durumu üzerine sonuçlar çıkarılabilir. Ancak biz, özel savaş karargahının durumuna bakarak da sonuçlar çıkarabiliriz. Özel savaş valisi H. Kozakçıoğlu, 1987 yılı yazında *"Bir yıl içinde kesin sonuç alacağım"* diyerek görev üstlenmişti. Dört yıl sonra 1991 yılı yazında ise, *"Bu sorun bu biçimde çözülmez"* diyerek görevi bırakıp gitmiştir. Bu, TC'nin yürüttüğü özel savaşın iflasının, onu yürüten en yetkili ağızdan itiraf edilmesi oluyor. Kozakçıoğlu'nun sözleri eski özel savaş komutanlarının açıklamalarıyla birleştirilince, TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşın iflası açıkça görülüyor. TC'nin savaş çabaları artık bilfiil genelkurmay tarafından yürütülüyor.

Bilindiği gibi, 15 Ağustos Atılımı'nın yedinci yılına, 28 Mart 1990 tarihinde yapılan "Milli Güvenlik Kurulu" toplantısında kararlaştırılan ve daha sonra çeşitli numaralı kararnameler biçiminde ortaya konan yeni ve kapsamlı bir saldırı planı ortamında ve yine bölgeyi, hatta dünyayı derinden etkileyen "Körfez krizi" ile girilmişti. Düşmanın "sansür ve sürgün" adı verilen kapsamlı saldırıları, yoğun bir gerilla eylemliliği ve süreklilik kazanan serihildanlarla daha 1990 yılı içinde boşa çıkarılıp etkisiz kılındı. Körfez krizi ve savaşı ortamından ise, ulusal kurtuluş mücadelemiz ve gerilla savaşımız büyük gelişmeler sağlayacak düzeyde yararlanmayı bildi. Yürüttüğü özel savaşı emperyalist saldırıyla birleştirerek TC de bu ortamdan yararlanmaya ve ömrünü uzatmaya çalıştı. Eğer böyle bir emperyalist saldırı durumu olmasaydı, o koşullarda TC'nin özel savaşı gerilla ve serihildanlar karşısında daha da zor duruma düşecek ve özellikle uluslararası ortamda daha çok teşhir ve tecrit olacaktı. Ancak emperyalist saldırı ortamı da TC'yi ve onun özel savaşını kurtarmaya yetmedi; hatta bütün emperyalist dış desteğe rağmen TC, politik ve pratik bakımdan daha da kötü durumlara düşmekten kurtulamadı. PKK, koşulları çok iyi değerlendiren IV. Kongresi'ndeki politik ve pratik planlamasıyla ve taktik uygulamada sağladığı yetkinleşmeyle 1991 bahar ve yazını çok yüksek bir eylemlilik dönemi haline getirmeyi ve 15 Ağustos'un yedinci

Devamı 7. sayfada

8. zafer yılında Kürdistan Ağustos yangını ile aydınlandı

Baştarafı 1. sayfada

yaşanmıştı. Tüm dünyayı etkisi altına alıp gündeme oturmuş, ardından kafalarda birçok soru yaratarak sönüp gitmişti. Ama sonuçları çok yakıcı olmuştu yenilginin. Daha önce adım adım gerçekleştirilen ve nisbeten temkinli olunmaya çalışılan değişiklikler birden baş döndürücü bir hızla gündeme sokuluyor; daha çok Yeltsin'in damgasını vurduğu çığırından çıkmış bir saldırı başlatılıyordu Konünist Parti ve çeşitli kurum ve kuruluşlara karşı. Sonuçta Gorbaçov da Komünist Parti Genel Sekreterliğinden istifa ediyor, Komünist Parti kapatılıyor, Pravda gazetesinin devrimin tarihiyle özdeş işlevine son veriliyor, Komünist Parti yönetici ve üyelerine karşı muazzam bir saldırı kampanyası geliştiriliyordu. Diğer yandan peş peşe istifalar, intiharlar da yaşanıyordu.

Bütün bu gelişmeler aslında darbe içinde darbenin yaşanmasından başka bir şey değildi; asıl darbeyi yapan Yeltsin ve destekçileri oluyor, Rusya Cumhuriyeti ve başkanı tüm gelişmelere damgasını vurmaya başlıyordu. Emperyalizmin hararetle desteklediği bu gelişme, Sovyetler Birliği'nde yeni bir süreci başlatıyordu. Bu sürecin en önemli özelliklerinden biri de Sovyetler Birliği çatısı altında birleşmiş bulunan cumhuriyetlerin peşpeşe bağımsızlıklarını ilan etmeye başlamalarıydı. Baltık Cumhuriyetleri'ni yeni yeni halkalar izledi ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni şekillendiren özelliklerden biri daha böylece sona ermeye yüz tuttu.

Emperyalizmin birkaç gün süren kabusu son gelişmelerle birlikte yerini nisbi bir rahatlığa bıraktıysa da, zincirden boşanırcasına meydana gelen değişimlerin bağrında geleceğin ciddi çekişme ve çatışmalarının tohumlarını taşıdığı gerçeği hem emperyalist-kapitalist dünyanın ve hem de Sovyetler Birliği'nde son gelişmelere damgasını vuranların uykularını kaçırmaya devam etmektedir. Sovyetler Birliği sınıf savaşımının daha da keskin yaşanacağı, buna ek olarak milliyetler arası çekişme ve çatışmaların da gündeme girebileceği zorlu bir sürece adım atmıştır. Yenenler, yenilginin tohumlarını da daha ilk adımda ekmişlerdir. Marksizm-Leninizmin, komünizmin "öldüğünü" bugünlerde daha da yüksek perdeden savunanlar, reel sosyalizmin hastalıklarından arınmış, gelişmelerden önemli dersler çıkarmış bir zeminde ve daha da güçlenmiş olarak yükselecek bilimsel sosyalizmin korkusunu da aynı ölçüde iliklerinde duymaktadırlar. Bunda haksız da değiller! Yeni doğumlar kaçınılmazdır. Çözüm, üstten darbelerde değil, tabanda yaratılacak devrimdedir. Sovyetler Birliği'ndeki son gelişmeler bu gerçeğin daha da iyi bilince çıkarılması gibi olumlu sonuçlar da yaratmıştır.

Doğru devrimci temellerde bir doğum daha şimdiden Kürdistan'da gerçekleşiyor. Dünyanın birçok alanındaki gelişmelerden umuda kapılan emperyalizm, Ortadoğu'nun bağrında giderek yükselen Kürdistan devriminin gelişmesinden paniğe kapılıyor. Dünyayı istediği gibi şekillendirme çabasında Kürdistan'daki gelişmeleri ciddi bir ayakbağı olarak değerlendiriyor. İşte bu nedenledir ki, Kürdistan devrimine karşı savaşımında çıkmaz içine giren müttefiki Türk sömürgeciliğinin imdadına koşuyor. Mücadelemize karşı her dönemde TC'ye verdiği siyasi, ekonomik ve diplomatik desteğini bugün artan ölçüde askeri destekle tamamlıyor. Kürdistan'a konumlandırdığı "Çekiç Güç"le, Güney'e saldırıda görüldüğü gibi TC'ye istihbarat sağlıyor. Çatışmalarda yaralılarını taşıyor, taktikler sunuyor. Açık bir biçimde olmasa da Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı fiili savaşım içine girmiş bulunuyor. Bu gerçeğe parmak basan PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, 15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümünde gerçekleştirdiği basın toplantısında, "Çekiç Güç"te yer alan devletleri uyardı ve mücadelemize karşı saldırgan bir tutuma girmeleri halinde güçlerimizin karşı saldırıya geçeceklerini ifade etti. Aynı şekilde Kürdistan'daki PKK-ERNK-ARGK otoritesine dikkat çekerek, bu otoriteyi tanımayanların Kürdistan'da güvenlik içinde olamayacaklarını vurgulayıp, turistlerin Kürdistan'a gitmeden bu meşru otorite sahiplerinden izin almaları gerektiğini belirtti. Bu açıklamalar, Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu bir devletin doğmakta olduğunun somut işaretidir. 15 Ağustos'un 7. yıldönümünde mücadelemiz bu düzeye ulaşmış bulunuyor.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gücünü sergileyen ve dünyanın bu gücü dikkate almak ve tanımak zorunda olduğu mesajını veren iki önemli olay daha yaşandı Ağustos ayı içinde. Birincisi, Alman turistlerin kaçırılması olayıydı. Bu olaya ilişkin ayrıntılı değerlendirmemizi sayfalarımızda bulacaksınız. Diğer önemli olay da Güney Kürdistan'a saldırıda bahane olarak kullanılan esir TC askerlerinin gürültülü "sınırötesi" operasyonun ardından ARGK gerillaları tarafından basınla görüştürülmesi ve esirlerin Birleşmiş Milletler vasıtasıyla serbest bırakılmak istendiğinin açıklanmasıydı. TC'nin büyük tantanayla giriştiği Güney Kürdistan'a yönelik saldırısı sırasında basın organlarında muazzam bir yalan propaganda yürütülmüştü. Türk ordusunun "zaferleri" üzerine destanlar yazılmış, şovenizm ruhu alabildiğine körüklenmişti. Öyle ki, gazetelerin yazdıklarına inanmak gerekirse, PKK'nin kökü kazınmış, hallaç pamuğu gibi dağıtılmıştı gerillaları. İşte toplum bu ruh haline çekilmeye çalışılıyorken ve hatta çekilmişken, gazetelerde esir 7 TC askerinin boy boy resimlerinin yayınlanması tüm bu yalandan şatoyu yerle bir ediyordu. Esir askerler olayı TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısının fiyaskoyla sonuçlandığının en büyük belgelerinden biri oluyor; "askerlerimizi bile kurtaramamışken peki bu kadar gürültü-patırtı nedendi, bunca bomba neden yağdırıldı, PKK bu kadar mı güçlü?" soruları beyinlere takılıyordu. Ama asıl şok bunun arkasından geliyordu: PKK esir TC askerlerini, sömürgecilerin eskiden serbest bırakılan bazı askerleri katlettiğini de belirterek, BM gözetiminde serbest bırakılacağını açıklıyordu. İşte bu durum TC'yi telaşa sürüklüyordu. Zira TC bir yandan kamuoyunun baskısı altında askerleri bir an önce kurtarmak zorunluluğunu hissediyor, bunun bir prestij sorunu olduğunu görüyordu, diğer yandan ise askerlerin serbest bırakılması için kendisinin diyalog arayışına girmesi veya BM'nin devreye girmesinin PKK'yi resmen tanımak anlamına geldiğini biliyordu. PKK askeri zaferine diplomatik ve siyasi alanda da bir zafer eklemenin önemli bir adımını atmış ve beklemektedir. Geçen her dakika ise TC'nin aleyhine işlemeye devam ediyor.

15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümü, özel savaşın iflasının ilanını da birlikte getirdi. Büyük iddialarla göreve getirilen ve kısa sürede sorunu çözeceğini söyleyen sömürgeci vali Hayri Kozakçıoğlu, göreve getirildiğinde olağanüstü yetkilerle donatılmış ve devletin tüm imkanları önüne serilmişti. Yani Kozakçıoğlu devletti, Kozakçıoğlu şahsında Kürdistan'da yürütülen tüm uygulamalar devletin uygulamalarıydı. Ve bugün görevini başaramayıp iflas eden de yalnızca Kozakçıoğlu değil, devlettir. Devletin özel savaşı tükenmiştir, devlet çözümsüz kalmıştır. Nitekim Kozakçıoğlu görevden ayrılırken, yenilgiyi itiraf ediyor, "Bu iş böyle çözülmez" diyordu.

TC'nin tükenişinin belgeleri yalnızca bunlar da değil. Kozakçıoğlu'nun yerine "Olağanüstü Bölge Valiliği"ne atanan Konya Valisi Necati Çetinkaya, göreve gitmeyeceğini açıkladı. Basında günlerce bu skandal işlendi. Yeni valinin korktuğu için görev yerine gitmek istemediği, zengin ağabeylerinin mağazalarına saldırı gelir korkusuyla kendisinin görev almasını istemedikleri vb. birçok şey yazıldı günlerce. Olay basında "süper skandal", "süper beceriksizlik", "süper cesaretsizlik", "atın bu valiyi gitsin" gibi yorumlarla işlendi. Öyle ki sonunda yeni vali apar topar Diyarbakır'a gidip işbaşı yapmak zorunda kaldı. Bu olay TC'nin çıkmazını daha da net gözler önüne seren örneklerden biri oldu. Artık "vatan, millet, Sakarya" edebiyatı da yetmiyor Kürdistan'da görev yapma cesaretini bulmaya...

İçine girdiği bu derin çıkmaz ve giderek belirginleşen çöküşü TC'yi her geçen gün daha da çılgınlaşmaya götürüyor. Terör yasasını sonuna kadar yürürlüğe koyan sömürgeciler yaklaşan sonlarını dizginsiz bir terör politikası uygulayarak engellemeye çalışıyorlar. Bu amaçla Kürdistan'da özellikle kitlelere yönelik cinayet ve katliamlarına hız vermiş bulunuyorlar. "Faili meçhul" cinayetler çığ gibi artarken birçok alanda da sömürgeciler kendilerini kamufle etme gereğini dahi duymaksızın halka yönelik katliam girişimlerinde bulunuyorlar. Ağustos ayı başlarında bir gece Cizîra Botan'da terör estiren özel timler evleri kurşun ve roket yağmuruna tuttular, bir genç kızı katlettiler. Misric-(Kurtalan) ve Nisêbîn'de gösteri yapan kitlelerin üzerine ateş açarak birer kişiyi öldürdüler. Güney Kürdistan'a saldırıyı gerçekleştirdikleri dönemde Gercews'e kaza süsü altında bir bomba atarken, Cudi, Herekol ve Gabar dağlarını ise sistemlice bombaladılar, ormanları yaktılar, köylülerin meyve bahçelerini ve tarlaları bombalayıp ateşe verdiler

Kürdistan halkına ve doğasına yönelttikleri bu alçakça saldırıları sömürgeciler halkımızın dostlarına da yöneltmekten geri kalmıyorlar. Değerli bilim adamı, Sosyolog Dr. İsmail Beşikçi bir kez daha demir parmaklıklar arkasında. Sömürgeciler kendi devlet terörlerini teşhir eden kitabı nedeniyle Beşikçi'ye karşı bir kez daha terör silahına sarıldılar. Ama bu yılmaz savaşçı kavgasını aynı inanç ve kararlılıkla sürdürmeye devam ediyor.

TC terörünü artırdıkça halkımız da direnişini artırıyor. 15 Ağustos Atılımı'nın yıldönümünü kutlamak ve Türk sömürgecilerinin Güney Kürdistan'a saldırısını protesto etmek için ayağa kalkan kitleler Kürdistan'ı boydan boya direnişleriyle şenlendirdiler. Yüzlerce köyden yollara dökülen Kürdistanlı yurtseverler ilçe merkezlerine yürüdüler, sömürgeci kolluk kuvvetleriyle çatıştılar, şehitler verdiler. Kürdistan'ın birçok il ve ilçesinde birbiriyle koordineli ve örgütlü şekilde kepenk kapatma eylemleri gerçekleştirildi. Ağustos serîhildanı her dönemden daha kitlesel, daha coşkulu ve daha örgütlü olmasıyla Kürdistan halkının giderek güçlenen örgütlülüğüne ışık tutuyordu.

Halk kitlelerinin bu görkemli eylemliliğine gerillanın sömürgeci hedefleri sürekli döven etkili eylemleri eşlik etti. ARGK gerillaları TC'nin karakollarının yanısıra şehir merkezlerindeki kurumlarını da bu dönemde yoğunca hedefleyip büyük darbeler vurdular. Kent merkezlerinde sömürgeci otorite bu dönemde de silinmeye devam etti. Bu gelişmeler yansımasını Türkiye metropollerinde de buldu. Birçok alanda gösteriler, pankartlar, bombalamalarla, 15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümü kutlanırken, TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısı da protesto edildi.

Ağustos ayı Türkiye'deki gelişmeler açısından da önem taşımaktaydı. Bu aya damgasını vuran en önemli gelişmelerden birisi Paşabahçe işçilerinin zaferle sonuçlanan kararlı direnişleri oldu. Binlerce işçinin işten çıkarılmasına karşı greve giden tüm Paşabahçe işçileri güzel bir dayanışma örneği sergilerken toplumsal direnişin etkin dinamiklerinden biri de oldular. İşçi eşleri, çocukları, çevredeki esnaflar hep birlikte direnişi yükselterek Zonguldak kömür işçilerinin açtığı kolektif direnme bayrağını bir kez daha dalgalandırdılar. Ve sonuçta işveren işten çıkarma uygulamasını durdurmak zorunda kaldı. Paşabahçe direnişi toplumun direnişine bir kanal olması, 7'den 70'e, kadın-erkek kolektif bir direnme örneği olması ve kararlılığı ile işçi sınıfı mücadelesi tarihinde seçkin bir yer edindi. Bu geleneğin Türkiye'de yaygınlaşması koşulları her geçen gün daha da olgunlaşıyor.

Kürdistan'ı kaybeden sömürgeciler Türkiye'de de ayakları altındaki toprağın kaymaya doğru gittiğini hissediyor ve tedbir alma zorunluluğunu duyuyorlar. Ekonomik açıdan tam bir darboğaza sürüklenen, siyasi alanda saygınlık ve etkinliği günden güne eriyen partiler ile halkı denetim altında tutma koşulları iyice zayıflayan TC çareyi erken seçimde arıyor. Bir toplumsal patlamanın eşiğine gelmiş Türkiye'yi yaklaşan fırtınadan korumak için halkın enerjisini seçimle boşaltmak, sahte umut pompalayarak gergin ortamı yumuşatmak isteyen sömürgeciler 20 Ekim'de erken seçim yapma kararı aldılar. Kasım ayının çok geç olacağını söyleyen sömürgeciler bu yapılarıyla ancak Ekim'e kadar yürüyebileceklerini ortaya koymuş bulunuyorlar. HEP ve SBP'nin seçimdışı bırakıldığı bu seçimlerin çözüm olmayacağı daha bugünden görülüyor. Kürdistan'da birinci parti olan HEP'i seçimdışı bırakmakla sömürgeciler Kürdistan halkının iradesini konuşturmasına hiçbir şekilde izin vermeyeceklerini göstermiş oluyorlar. Diğer taraftan daha şimdiden seçimlerde tek partinin iktidara gelemeyeceği belirtilerek koalisyon hesapları yapılıyor. Bu da siyasal bir çıkmazın ifadesidir. Çözüm için başvurulan seçimler de çözümsüzlük doğuracak. Görülüyor ki TC, artık hızla bir çöküşü yaşıyor ve bunu engellemenin yol ve yöntemleri de tükenmiş bulunuyor. Kürdistan ve Türkiye halklarının kurtuluşu için hiçbir zaman olmadığı kadar elverişli koşullar doğuyor. Kürdistan'daki gelişmeler kurtuluşu yakınlaştırırken Türkiye halkının da giderek artan desteğini ve sempatisini kazanıyor. Halklarımız arasında ortak çıkar ve mücadele birliğine dayanan kaynaşmanın yolu giderek daha da net açılıyor.

15 Ağustos Atılımı'nın 8. yılına böylesi bir zeminde ve yoğun gelişmeler ortamında giren Kürdistan halkı ve öncü güçleri yeni zaferlere doğru güçlü adımlarla ilerliyor. 8. savaş yılına merhaba derken nihai zafere elle dokunacak denli yaklaşmış olmanın coşkusunu ve kıvancını da yaşıyoruz.

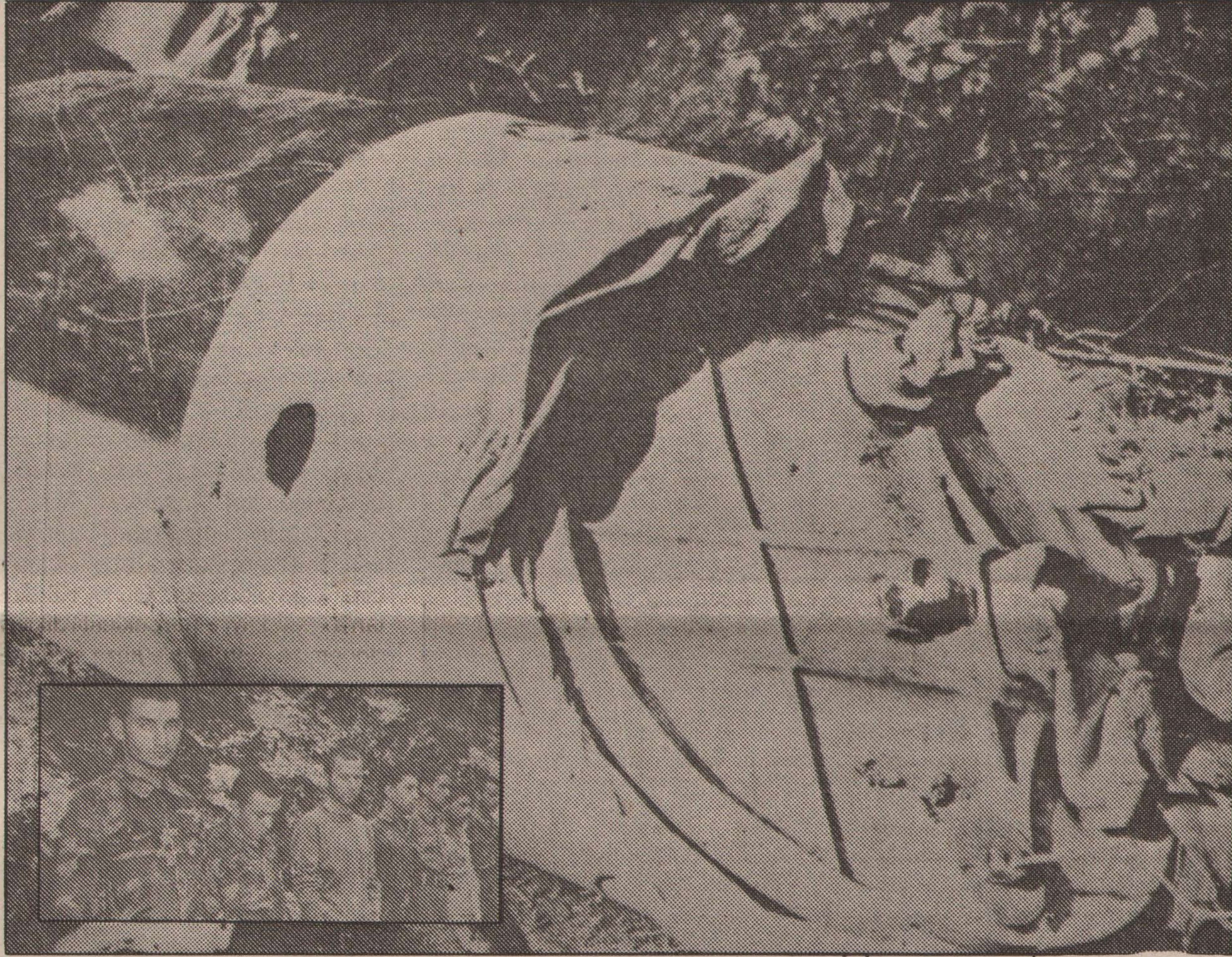
TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısı ölümünün PKK elinden olacağını bir kez daha ortaya koymuştur

Baştarafı 1. sayfada

Nitekim, her türlü hazırlığı ve planlaması yapılmış olan harekat için, ARGK gerillalarının 4 Ağustos'ta Şemzînan(Şemdinli)'ın Samanlı karakoluna yönelik gerçekleştirdiği başarılı eylemini bahane olarak gösteren Türk sömürgecileri 5 Ağustos sabahından itibaren Güney Kürdistan'a yönelik kapsamlı saldırılarını başlattılar. Sömürgeciler, saldırılarının amacını, Irak'ın otoritesinin kırılması nedeniyle doğan otorite boşluğundan yararlanarak sınır ötesinde kamplar kurup buradan TC karakollarına, askerlerine yönelik eylemler geliştiren ARGK gerillalarının "kökünün kazınması" ve "sınır güvenliğinin sağlanması" olarak açıklıyorlardı. Kesin sonuç alma hedefine yönelik saldırı öncesinde, "Çekiç Güç" içinde yeralan ABD güçlerinin istihbarat alanında sağladıkları kapsamlı bilgilerle ve I-KDP'ye sığınan provokatörler de dahil değişik kaynaklardan elde edilen istihbaratla hedeflerin durumu ve yerleri önemli oranda saptanmıştı. Bush'un Türkiye ziyareti sırasında operasyona ilişkin gerekli mutabakat sağlanmıştı. Geriye, uygun bir zaman kollamak kalıyordu ki, işte Samanlı eylemi bu konuda harekete geçmek için gerekçe oluyordu.

Saldırı 5 Ağustos günü Êlih(Batman), Amed ve Meledî(Malatya)-Erhaç hava üslerinden kalkan F-4, F-104, F-16 ve Fantom savaş uçaklarının Güney Kürdistan topraklarını yoğun bombardımana tabi tutması ile başlıyordu. Yoğun bombardıman ertesi gün de tüm hızıyla sürüyordu. Bombalamanın ana hedefi Türkiye, Irak, İran "sınır"larının kesiştiği ve "üçgen" olarak adlandırılan, ARGK güçlerinin yaygınca konumlandığı alan oluyordu. Ancak bombalamalarda Güney Kürdistanlı halkın konumlandığı kamplar ve köyler de hedefleniyor ve sivil halktan çok sayıda ölen oluyordu. TC ordusunun Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Siyami Taştan ile Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis'in Amed'den bizzat yönettikleri saldırıya savaş uçakları, zırhlı helikopterler, son derece gelişkin bombalar, toplar, havanlar, vd. ağır silahlarla takviye edilen 40 bini aşkın dağ komandosu, piyade ve özel tim mensubu ile bini aşkın köy korucusu katılıyordu. İki gün boyunca süren ve ABD'nin Irak'a yönelik ağır bombardımanına benzetilen yoğun bombalama ardından kara harekatı başlatılıyor; kara güçleri Güney Kürdistan topraklarında operasyona girişiyorlardı. Türk sömürgecileri dünya kamuoyuna "yalnızca PKK'lileri hedefleyen ve meşru savunma amaçlı bir harekat" olarak lanse ettikleri saldırılarında **Xaxûrkê** alanında bulunan **Bakır Pazarı** ile **Fîran, Nîze, Serman, Zîmekan** köylerini ve **Diyana** şehri yakınlarındaki **Deşta Berazgir** arasındaki "mülteci kampları"nı da bombalıyor ve sivil halktan onlarca kişiyi öldürüp birçoğunu yaralıyorlardı. Aynı şekilde ARGK kampları olarak tesbit ettikleri alanlara tonlarca bomba yağdırıyorlardı. Ardından kara güçlerini harekete geçirerek Güney Kürdistan'ı adım adım işgale yöneliyorlardı.

Ancak sömürgeciler beklemedikleri oranda büyük ve etkili bir direnişle karşılaşıyorlardı. ARGK gerillaları bir yandan, Körfez savaşı sırasında ele geçirdikleri uçaksavar, top gibi ağır silahlarını stratejik noktalara konumlandırarak TC'nin beklemediği bir yetkinlikle sömürgeci uçak ve helikopterler ile mevzilerini dövüyor, diğer yandan da küçük birlikler halinde dört bir yana serpilmiş güçleriyle sömürgeci kara kuvvetlerine yönelik etkili pusu ve baskın eylemleri gerçekleştiriyorlardı. Bu direniş karşısında 2 Fantom savaş uçağı ile 3 zırhlı helikopterini yitiren sömürgeci ordu karada da 200'ü aşkın asker ve korucuyu ölü veriyor, yüzlerce yaralısı ile ölüm çemberinde debeleniyordu. Güney Kürdistan'ın sarp coğrafyasında her an ölümle yüzyüze gelen sömürgeci güçler tam bir bozgunu yaşıyorlardı. Tüm güçleri ile yöneldikleri Xaxûrkê kampını dahi ele geçiremeyip üstelik çok büyük darbeler alarak ve son umutlarını da tüketmiş olarak, 15 Ağustos'a dek sürdürdükleri bu harekattan yenilgi içinde geri çekiliyorlardı. Birçok alanda sömürgeci güçlerle göğüs göğüse çarpışan ARGK gerillaları ise, savaş güçlerini kanıtlamış olarak askeri ve siyasi alanda daha da güçlenir ve mevzilerini korurken, kahramanca direnişlerinde 9 şehit ve 5 yaralı veriyorlardı.

TC'nin Güney Kürdistan'da geride bıraktıkları: Enkaz ve esir mehmetçikler

Güney Kürdistan saldırısının amaçları ve sonuçları

TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik saldırıları yeni değil. Daha önce de birçok kez TC ordusu Güney Kürdistan topraklarındaki ARGK kamplarına yönelik saldırılar gerçekleştirdi. Ancak bu son saldırı hem boyutları ve hem de amaçları açısından daha öncekilerden çok daha kapsamlı bir nitelik arzediyor. Daha önceki "sınırötesi" harekatlarda TC, Irak'ın Güney Kürdistan üzerindeki egemenliğini tanır ve o çerçevede gerekli düzenlemelere dikkat ederdi. Oysa son harekatta, ABD ve müttefiklerinin yarattığı fiili durumdan da güç alarak Irak'ın egemenliğini tanımadığını hem harekatı gerçekleştirme tarzı ve hem de yetkililerin "sınır yok ki" tarzındaki sözleriyle ortaya koymuştur. Yani Güney Kürdistan topraklarını adeta istediği gibi üzerinde at oynatabileceği bir alan olarak değerlendirmiştir. Bu, TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik işgalci emellerinin açıkça dışa vurumudur. Güney Kürdistan topraklarında genişliği en az 5 km olan bir tampon bölge yaratma hedefini dile getirmesi, TC'nin asırlık rüyası "Musul, Kerkük petrollerine el koyma ve Misak-ı Milli'yi gerçekleştirme" amacı doğrultusunda bir adımdır. Böylesi bir tampon bölgeye dayanarak bir yandan ülkemizin Kuzey parçasındaki mücadelenin Güney Kürdistan'la bütünleşmesini ve oradan yararlanmasını engellemeyi hedeflerken, diğer yandan da bu işgali adım adım meşrulaştırıp sonuçta Kerkük ve Musul'u da kapsayacak tarzda genişletmeyi düşlemektedir.

Ancak TC, bunun hiç de kolay olmadığını açıkça görmüştür. Güney Kürdistanlı işbirlikçi güçlerin karşısında el pençe divan durmasına karşılık TC, Güney Kürdistan'da büyük engellerle karşılaşacağını anlamıştır. Herşeyden önce ARGK gerillaları ***"Kürdistan'ın her karış toprağı bizimdir, kimse bizi bu topraklardan koparamaz"*** şiarıyla ve görkemli direnişleriyle Güney Kürdistan'ın da sahipsiz olmadığını ortaya koymuşlardır, mevzilerini savunmuş ve sömürgecileri geldikleri gibi geri dönmek zorunda bırakmışlardır. TC, binlerce tonluk bombalar yağdırarak, onbinlerce kişilik ordu gücünü ve tüm silahlarını seferber ederek giriştiği harekattan muazzam bir yenilgi alarak çıkmıştır. Ve bir kez daha görmüştür ki, içte veya dışta halklara karşı girişeceği komplolarda önüne dikilecek en büyük engel PKK'dir.

Diğer taraftan Güney Kürdistan halkımız TC sömürgecilerinin bu saldırısına tavırsız kalmamıştır. Talabani ve Barzani'nin işbirlikçiliklerine ve PKK'ye karşı giriştiği harekatta TC'ye hak verdikleri yolundaki açıklamalarına karşın, Güney Kürdistanlı halkımız, TC'nin köylerde giriştiği katliamı, topraklarına yönelik tecavüzünü ve ARGK gerillalarına saldırısını gösterilerle protesto etmiş ve ARGK gerillalarına desteğini ortaya koymuştur. Ve göstermiştir ki, Güney Kürdistan'ı işgale kalkacak bir TC karşısında direnen bir halk bulacaktır.

Güney Kürdistan'a saldırı, gerçekleştiği dönem açısından da dikkat çekicidir. Kuzey Batı Kürdistan'da hem gerilla eylemliliğinde, hem de kitlesel eylemlilikte büyük bir kabarışın ortaya çıktığı, TC'nin kırsal alanın yanısıra şehir merkezlerinde de önemli otorite kaybına uğradığı ve mücadelemizin her alanda büyük bir kabarmayı yaşadığı bir dönemde gerçekleştirilmiştir Güney Kürdistan'a saldırı. Bu durum birçok gerçeği de gözler önüne sermiştir. Her şeyden önce TC, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında muazzam bir çıkmazı ve yenilgiyi yaşamaktadır, çözümsüzdür. ARGK gerillaları ve direnen Kürdistan halkı ile başedememektedir. Kuzey Batı Kürdistan'ın dört bir yanına serpilmiş ve mücadeleyi yükselten ARGK gerillaları karşısında içine düştüğü çıkmazı örtbas etmek için de göz boyayıcı Güney Kürdistan macerasına atılmıştır. Bu maceranın tam da 15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümüne rastlatılması, özel savaşın ve Özel Vali Kozakçıoğlu'nun artık gizlenemeyen iflasının Kozakçıoğlu'nun görevden alınması ile gözler önüne serildiği bir dönemde gerçekleştirilmesi ve basında yeralan şişirme propagandalar muazzam çöküşü gizleme çabaları olmuştur. Ancak tüm çırpınışlara karşın çöküşün boyutları gizlenememiş, rejimin sahipleri ve destekçileri tarafından çeşitli biçimlerde itiraf edilmek zorunda kalınmıştır. Nitekim, DYP Başkanı Demirel, *"Hududu geçtik diye efelenmenin bir manası yok, önce içerdekileri halletsinler"* derken, DYP Genel İdare Kurulu bildirisinde şunlar ifade ediliyordu: *"Devlet, ülkesinin her karış toprağında eksiksiz ve kesintisiz var olduğu sürece devlettir. Hudutların yüzlerce kilometre içerisinde generaller, subaylar, polisler vatandaşlar öldürülürken sınır ötesi hareketlerin kesin çözüm olabileceğini sanmak yanlış olduğu gibi kamuoyunu da bunlar ile oyalamak ve yanıltmak tehlikeli bir ciddiyetsizliktir. Önce sınırların içerisinde devleti hakim kılmak gereklidir."* (9 Ağustos, Cumhuriyet)

Yine, Cumhuriyet yazarı Hikmet Çetinkaya, 9 Ağustos tarihli köşe yazısında, TC'nin sınır ötesi harekatının başarısına ilişkin kuşkularını gizleyemeyerek şöyle yazıyor: *"Başta belirtmiştik, Kuzey Irak'taki PKK'lılar sürekli hareket halindeler. Yöreyi çok iyi bildikleri de bir gerçek. Pêşmergeyle PKK militanını ayırt etmek ise oldukça güç. Onun için yetkililerin kamuoyunu doğru bilgilendirmeleri, hiçbir olayı saklamamaları gerekiyor.*

Sınır ötesi harekat ne getirecek bilmiyoruz. Ama Güneydoğu'da köktenci önlemlere gereksinim duyulduğu da bir gerçek. Demokrasinin tüm kurum ve kurallarıyla işlemesi, sorunun çözümlenmesinde önemli bir yer tutuyor. Sorun salt dışarıda değil, içeride de yaşanıyor...

Saklamaya gerek yok!"

TC'nin Güney Kürdistan saldırısı ile gizlemeye ve başka türlü göstermeye çalıştığı, yalnızca Kürdistan'daki gerçekler ve gelişmeler de değil. Aynı şekilde TC, Türkiye halkını da kendi gerçekleri konusunda aldatmayı, gündemini çarpıtmayı hedefliyor. İşsizliğin, açlığın, dizginsiz baskıların nefes alamaz hale getirdiği Türkiye halkı pompalanan şovenizmin etkisi altında gerçeklerinden uzaklaştırılıp sahte hedefler etrafında düzenin hizmetine sokulmaya çalışılıyor. Dikkatler sınır ötesi harekata çekilerek bir yandan şovenizm körüklenirken, diğer yandan işçi direnişleri, geçim sorunları, halkın toplumsal-siyasal hedefleri unutturulmaya çalışılıyor. Halkın gözü sahte "zafer"lerle boyanarak yakın gelecekte yapılacak seçimlerde bir kez daha ANAP iktidara getirilmek isteniyor. Ancak "sınır ötesi" harekatla hedeflenen tüm bu amaçlar boşa çıkmıştır; çünkü TC, "sınır ötesi"nde hiç ummadığı bir hezimetle yüzyüze gelmiş ve bunu gizlemeye de gücü yetmemiştir. "Köklerini kurutacağız" diye giriştikleri harekatın daha ilk günlerinde gerillaların "ağır ve modern" silahlarla direndikleri belirtilerek kendi yenilgileri itiraf edilmeye başlanmış harekat sonunda en yetkili ağızlardan, *"Amacımız böyle bir harekatı gerçekleştirebilecek güçte olduğumuzu göstermekti"* denilerek onca tantanayla giriştikleri saldırıdan eli boş döndükleri itiraf edilmek zorunda kalınmıştır. Sonuçta, harekat boyunca şişirme haberlerle zafer naraları atan "amigo" gazeteciler dahi yelkenleri suya indirmekten başka çıkar yol bulamamışlardır.

Türk sömürgecilerinin Güney Kürdistan'a yönelik son saldırılarının uluslararası cephede de ortaya serdiği önemli sonuçlar vardır. Sömürgeciler bu saldırı ile, daha önce Kürdistan ve Türkiye zemininde "Anti-Terör Yasası" ile yürürlüğe koydukları devlet terörünü uluslararası alana taşırma yoluna girmişlerdir. Çöküş sürecinin can simidi olarak sarıldığı terörle içteki sorunlarını çözmeye çalışan TC aynı yolla dıştaki emellerine de ulaşmaya çalışıyor. ABD emperyalizmi öncülüğünde geliştirilen ve adına "yeni dünya düzeni" denilen yeni hegemonya savaşımında ABD'nin uyduluğunu yapan TC, kendisine yüklenen rol gereği Ortadoğu halklarının başında yeni bir İsrail olma yoluna girmiş bulunuyor. Her şeyiyle İsrail'i kendisine örnek alan TC, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine karşı savaşımında da İsrail'in Filistin halkına karşı uyguladığı yöntemleri yürürlüğe koyuyor. İsrail'in Filistin Kurtuluş Hareketi'ne karşı Lübnan sınırında oluşturduğu "Tampon bölge" uygulamasını da örnek alan TC, Gü-

ney Kürdistan ile Kuzey Batı Kürdistan arasına bir tampon bölge örme hedefini önüne koymuştur. Ancak birçok yönden hesap hatası içinde bulunduğu daha ilk girişiminde açığa çıkmış ve hezimete uğramıştır. Şüphesiz ki TC, bu amacından henüz vazgeçmiş değildir. Yayılmacı emelleri sürdükçe yeni denemeler geliştirebilecektir. Zira TC'nin esas hedefi Güney Kürdistan'ı işgal ederek topraklarını ve Ortadoğu'daki nüfuzunu genişletmektir.

Ne var ki bu konuda da TC büyük bir çıkmazla yüzyüzedir. Zira PKK'ye karşı mücadelesinde kendisini destekleyen müttefikleri dahi son harekatının gerçek hedeflerinin çok daha geniş olduğunu görerek tepkilerini dile getirmişlerdir. Yani TC, "PKK terörizmine karşı meşru müdafa" safsatasına dünyayı inandıramamıştır. Güney Kürdistan'a yönelik saldırısında ABD ve İngiltere'nin hayırhah tutumu dışında önemli tepkilerle karşılaşmıştır. PKK'yi ezme politikasında TC'ye destek veren çeşitli güçler de dahil geniş çevreler, TC'nin işgal emellerinin Ortadoğu'daki hassas dengeleri daha da tehlikeye sokacağını görerek TC'den ayağını dengeli atmasını istemiştir.

Irak TC'nin harekatını sınırlarının ihlali olarak değerlendirip protesto notası vermiştir. Mısır ve Suriye TC'nin işgalci emellerine karşı onu ihtar etmişlerdir. İran ilk andaki hayırhah tutumuna karşı harekatın boyutlarını gördüğünde rahatsızlığını dile getirmiştir. Avrupa'dan Almanya gibi TC'yi geçmişten beri sürekli besleyip kollayan bir devletin de içinde olduğu İsviçre, İsveç, Yunanistan gibi devletler, TC'nin uluslararası hukuk kurallarını, Helsinki Sözleşmesi'ni ve NATO ilkelerini çiğnediğini dile getirip harekatı protesto etmişlerdir. Moskova Radyosu'nda yapılan bir yorumda, harekatın bölgedeki çıkar dengesini altüst edeceği vurgulanarak, *"Türkiye'yi, barutun, politikanın yerine geçemeyeceğini anlamaya çağırıyoruz"* denilmiştir. Tüm bu ve benzeri tepkiler, TC'ye Kürdistan topraklanı üzerinde istediği gibi at oynatamayacağını, ateşe körükle gitmesi halinde Kürdistan sorununu uluslararasılaştırıp daha da zor durumda kalmaktan öteye sonuç alamayacağını göstermiştir. İşte bu tepkiler ve ARGK güçlerinden yediği darbeler nedeniyledir ki TC, yerleşmek için girdiği Güney Kürdistan topraklarından gerisin geri çekilmek zorunda kalmıştır.

TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısının en önemli sonuçlarından biri, kökünü kazımak için girdiği bu topraklarda PKK'nin daha da kökleşmesine hizmet etmiş olmasıdır. "Doğan otorite boşluğundan yararlanarak bu alana yerleşen ve örgütlenen PKK'yi ve kamplarını silip süpüreceğim" iddiasıyla Güney Kürdistan'a saldıran TC, bu saldırganlığını Güney Kürdistanlı işbirlikçi güçlere de onaylatmıştı. TC'nin hesabı PKK'yi bu alandan söküp çıkarmak, imha etmek, PKK'lilerden arındırdığı alanlara da ya kendi askerlerini ya da işbirlikçisi Güney Kürdistanlı güçleri yerleştirerek ulusal kurtuluşçu güçlerimizin bu alandan yararlanmasını engellemekti. Nitekim Türk sömürgecileri Kürdistani Cephe yetkililerine, *"Ya bu bölgedeki PKK üslerini temizle ya da ben bu bölgeyi işgal ederim..."* mesajını veriyorlardı. Harekat öncesinde kendilerini haberdar ederek herhangi bir zarar görmemeleri için güçlerini operasyon alanı dışına çekmelerini istiyordu TC. Harekat sürerken Türkiye'ye gelip aralarında özel valinin de bulunduğu sömürgeci yetkililerle görüşen KDP Genel Sekreteri Mesut Barzani'nin özel temsilcisi Muhsin Dızai, *"Bizim bu harekata hiçbir itirazımız yoktur. Türkiye bu harekatı emniyeti için yapmaktadır"* diyor ve şöyle devam ediyordu: *"Biz, PKK'nın Irak Kürdistanı'nda barınmasını istemiyoruz. Türkiye, yapacağı harekattan önce haber göndermişti. Ancak, bu haber bize geç ulaştı. KYB merkezine haber daha önce ulaştı. Harekattan KDP ve KYB temsilcileri bilgilendirilmişti."* (Hürriyet, 12 Ağustos 1991) Yine aynı dönemde Türkiye'ye gelip sömürgecilerle görüşme yapan KYB Genel Sekreteri Celal Talabani de sömürgecilere birçok vaatte bulunarak PKK'ye çeşitli biçimlerde dil uzatıyor, *"Biz PKK veya bir başka grubun topraklarımızı Türkiye'ye yönelik faaliyetlerinde kullanmasını istemiyoruz. Buna izin vermeyeceğiz. Türk yetkililerine bunu garanti ettik"* (Hürriyet, 12 Ağustos 1991) diyordu. Kürdistani Cephe'nin Türkiye seferine üç üst düzey yöneticisi Muhammed Tefik, Ömer Hamaf, Latif Ömer de katılıyor ve perde arkasındaki anlaşmalar ardından, TC'nin bu güçlere lojistik destek verme vaadinde bulunduğu açıklanıyordu. Şüphesiz ki görüşmelerde ele alınan sadece lojistik destek değildi. TC ve bu güçler PKK'ye karşı ortak mücadele konusunda anlaşmaya varıyor ve daha sonraki günlerde yapılan çeşitli açıklamalar bunu daha da belirgin ortaya koyuyordu.

Peki, PKK ve Kürdistan halkına karşı TC gibi bir sömürgecilikle içine girilen bu ilişki ve anlaşmalar Güney Kürdistanlı güçlere ne kazandıracaktır? Bugüne kadar sırtını hep emperyalist ve sömürgeci güçlere dayayan, kendi halklarının öz gücüne inanç duymayan ve izledikleri politikalarla halka ve kendilerine hep felaketten başka bir şey getirmeyen bu güçlerin Kürdistan halkının kaderi ile oynamalarına izin mi verilecektir? Elbetteki hayır! Bu güçler ne kadar gaflet içinde olurlarsa olsunlar halk uyanıyor ve bunları kendi kör politikalarıyla başbaşa bırakmaya doğru yürüyor. Bu öylesine bir körlük ki, bu güçler tarihlerinde çokça yaşadıkları gibi, sömürgeciler ve emperyalistler tarafından her an atılmaya hazır birer koz olarak kullanılmaktan öte bir yere oturtulmadıklarını göremiyorlar. İşte buna çarpıcı bir örnek daha:

«Irak Devlet Bakanı **El Sahaf**'ın üzerinde durduğu diğer konu, *'Kürtlere tanınacak özerklik.'*

El Sahaf, *'Kürtlere özerklik tanıyacağız'* diye sözlerine başlayınca, **Giray** atılıyor:

'Bakın dostum. Kürtlere özerklikten vazgeçin, süratle demokratik süreci başlatın. Kürtlere vereceğiniz özerklik, ilerde Irak'ın bütünlüğü açısından sıkıntılı bir durum yaratabilir. En doğrusu, Irak'ta demokrasiyi yerleştirmektir' diyor.

Giray'ın, *'Kürtlere özerklikten vazgeçilmesi'* yolundaki telkini **El Sahaf**'ı şaşırtıyor. Bir anda odada sessizlik oluyor.

Giray'ın bu sözleri aslında Türkiye'nin *'Kürt politikasında önemli bir manevrayı'* ortaya koyuyor.

Çünkü, Türk hükümetinin daha birkaç ay önce, **Talabani-Barzani** ikilisiyle **Saddam** yönetimi arasında müzakereler başladığı günlerde yaptığı açıklamalar, hala zihinlerde tazeliğini koruyor. Türkiye, o günlerde Kürtlere 1970'lerdeki çerçevede bir özerklik tanınmasından yanaydı.» (Milliyet, 7 Ağustos 1991, Nur Batur'un haberi) Bu görüşme, TC Dışişleri Bakanı Safa Giray ile Irak Devlet Bakanı Muhammed Said el Sahaf arasında İstanbul'da gerçekleşiyor, Kürdistani Cephe yetkilileriyle görüşmeler de bu görüşmeyle aşağı yukarı aynı tarihe rastlıyor. Görülüyor ki TC, her iki tarafla da farklı farklı konuşarak kendi çıkarlarını yürütmenin hesabı içinde bulunuyor. Bir yandan Güney Kürdistanlı işbirlikçi güçlerin ağzına bir parmak bal çalıp gözlerini boyayarak onları PKK'ye, dolayısıyla Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı düşmanlığa sürüklüyor ve Kürdistani Cephe yetkilileri de bu politikaya bel bağlayıp iyice körleşiyor; diğer yandan da TC Irak'la yeniden ilişkilerini düze çıkarma ve Güney Kürdistanlı güçlerin büyük umut bağladıkları özerklik görüşmelerini baltalama çabası içinde bulunuyor. Bu şaşırtıcı bir durum değil, TC'nin doğasına son derece uygun bir tutumdur. Nitekim Parti Önderliğimiz, Haziran ayında yaptığı bir değerlendirmede bu duruma parmak basmış ve şunları söylemiştir: *"Belki (Irak), Türkiye ile de anlaşır; ki anlaşmak için her an tavizi bol ve Türkiye, Irak rejiminin vereceği tavizleri, bunların (Güney Kürdistanlı işbirlikçi güçler) dostluğundan bin kat daha tercih edecektir. Çünkü, Kürt gerçeğine Türkiye hali hazırda kapalıdır. Halepçe katliamında olduğu gibi, bir anlaşma da yaparlarsa o zaman bu tam bir katliam olur. Bu tehlikeyi de içeriyor. Onun için şimdiden Türkiye'nin garantörlüğüne bağlanmak demek, İngiliz sicimiyle kendini asmaya hazırlamak demektir. Sadece İngiliz sicimiyle asılsan daha iyidir. Türkiye ipiyle öleceksek ölelim diyorlar. Irak celladı daha kötü vurur ama, Türkiye'nin ipi biraz daha sallandırır, fark budur."*

TC'nin bu açık gerçeğine rağmen Barzani ve Talabani umutlarını hala ona bağlayıp Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kendisine alet olabiliyorlar. Ancak Kürdistan halkının artık bu körlüğe, bu sınırsız işbirlikçiliğe tahammülü kalmamıştır. Kürdistan halkı ulusal uyanışı ve saflarını net belirlemesiyle işbirlikçiliğe en büyük darbeyi vuruyor. Sadece Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, bugün artık Güney Kürdistan'da da halkımız bağımsızlıkçı çizgi ve önderlik etrafında hızlı bir kenetlenmeyi yaşıyor. TC'nin son saldırısı bu konuda da çarpıcı gelişmelere ışık tutmuştur. Sömürgecilerin Güney Kürdistan'daki ARGK güçlerine yönelik saldırısına ve halk katliamına karşı seslerini yükselten binlerce kişilik kitleler gösteriler ve yürüyüşlerle protestolarını dile getirmişlerdir. Dihok, Zaxo, Şeqlawa gibi Güney Kürdistan kentlerinde binlerce kişinin katıldığı ve Türk sömürgecilerinin saldırısını lanetleyip Kuzey-Batı Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesiyle dayanışmayı dile getiren gösteriler yapılmıştır. Bu Güney Kürdistan'da ilk kez yaşanan bir gelişmedir. İlk kez ülkemizin iki parçası arasındaki dayanışma bağımsızlıkçı temelde ve böylesine kitlesel olarak şekillenmektedir. Gösterileri organize eden PAK (Partiya Azadiya Kurdistan), ilkel milliyetçilik ve küçükburjuva reformizminin onlarca yıldır Güney Kürdistan'da ördüğü aşiret çitlerini parçalayıp ulusal temellerde mücadelenin yolunu açtığını göstermiştir. Bu adım Güney Kürdistan'ın geleceği açısından büyük önem taşımaktadır. PKK'nin bağımsızlıkçı çizgisinin Kürdistan sathına yayılışının ifadesi olan bu gelişmeler, Kürdistan'da artık geleceğe umutla bakmanın mümkün olduğunu gösteriyor. TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısı, Barzani ve Talabani gibi işbirlikçi önderlerin ve çizgilerinin gerçek yüzünün daha da teşhir olması ve bağımsızlık çizgisi ile önderi PKK'nin güç kazanmasını hızlandırmıştır.

TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısı ve sonuçları konusunda şüphesiz ki daha birçok şey söylenebilir. Ancak biz son söz olarak şunu söylemekle yetinelim: Bu saldırı gerek askeri ve gerekse siyasi olarak TC'nin iflasının, buna karşılık PKK'nin zaferinin belgesi olmuştur. TC, son bir çırpınışla oynadığı bu kumarla çöküşünü durdurabilecek umutlar peşinde koşmuştur, ama son umudunu da yitirmiştir. Bundan sonra artık Kürdistan halkının tüm parçalardan ortaklaşa yükselen sesi gelişmelere damgasını vuracaktır. Ve tüm dünya bu sese daha fazla kulak vermek zorunda kalacaktır.

Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümü yaygın kitle gösterileriyle kutlandı

● 2 Ağustos akşamı, Cizîra Botan şehir merkezine baskın düzenleyen sömürgeci ordu birlikleri,özel timler ve diğerlerinin hedef gözetmeksizin evleri taraması, roketlemesi, tam bir terör estirerek **Hediye Dilçe** adlı 18 yaşında bir genç kızı katletmesi üzerine, başta Cizîra Botan olmak üzere birçok şehirde adeta yaşam durdu. Cizîra Botan, Hezex, Şirnex, Girgê Amo, Midyat ve Kerboran'da kepenkler indi, arabaların kontakları kapandı ve kitleler topyekün olarak sömürgeci devlet terörünü protesto etti.

Özel timlerin katlettiği **Hediye Dilçe** için 3 Ağustos günü binlerce kişinin katıldığı bir cenaze töreni düzenlendi.

● Nisêbîn'de doruğa çıkarılan sömürgeci devlet terörünü protesto için 11 Ağustos günü esnaflar kepenklerini kapattılar. Nisêbîn'e bağlı Stilîlê(Akarsu) bucağı esnafı da eyleme katıldı.

12 Ağustos günü ise, Nisêbîn'e bağlı çok sayıda köy halkı birleşerek protesto gösterilerine katıldı ve Nisêbîn'e doğru yürüyüşe geçti. Toplam 6.000 dolayında olan kitlelerin yürüyüşünü ve protesto gösterisini engellemek isteyen sömürgecilerin, kitlelerin üzerine ateş açması sonucunda 4 çocuk annesi **Yusra Akbal** şehit düştü, bazıları da yaralandı.

Yusra Akbal için yapılan cenaze törenine 6.000'i aşkın kitle katıldı.

● 13 Ağustos tarihinde Misric(Kurtalan)'e bağlı 30 köy halkı birleşerek 10.000 kişilik bir kitle halinde yürüşe geçti. TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısını protesto amacıyla yürüyüşe geçen kitleler üzerine ateş açıldı. Sömürgecilerin kurşunlarına hedef olan yurtseverlerden **Salih Koç** şehit düştü. **Salih Koç** için yapılan cenaze törenine binlerce kişi katıldı.

● 12 Ağustos günü, Mûş'un Hasköy ilçesi yakınlarında sömürgecilerin kurduğu pusuya düşen bir ARGK birliğinden şehit düşen iki ARGK gerillası, **Selam TAŞ (Heval)** ve **Ferdal EREN (Kendal)** için 13 Ağustos günü Amed'in Pasûr ilçesi merkezinde yapılan cenaze törenine 4 bini aşkın yurtsever katıldı. Pasûr esnafı da iki gün süreyle dükkanlarının kepenklerini kapattı.

● İstanbul'daki Kürdistanlı yurtseverler de TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısı ve Kürdistan'da yoğunlaştırılan vahşi devlet terörünü protesto etmek amacıyla 9 Ağustos günü Kasımpaşa semtinde bir gösteri yürüyüşü yaptılar ve resmi bir kuruma ait aracı ateşe verdiler. Şirinevler ve Aksaray semtlerinde de aynı gün gösteriler yapıldı.

● Ulusal kurtuluş mücadelesinin bir köknar yangını gibi sarıp sarmaladığı Kürdistan'da kuşkusuz en büyük bayram günü 15 Ağustos'tur. 15 Ağustos direnişin bayramlaştığı gündür. Bu nedenle de Kürdistan halkı en anlamlı, en büyük bayramını kutlamak amacıyla dört bir yanda harekete geçti, binler, onbinler bir araya geldi, yürüdü, kepenkler indi. Kürdistan'ın her yanından ***"Bijî PKK, ERNK û ARGK", "Bijî Serok APO", "Bijî Kurdistan"*** sloganları yükseldi. Sömürgeci faşist Türk devletinin tüm bastırma girişimleri, vahşi saldırıları sonuçsuz kaldı. Ve 15 Ağustos ilk kez bu kadar kitlesel ve yaygın olarak kutlandı.

ERNK'nin 15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümünü kitlesel gösterilerle kutlama çağrısına uyan Midyad, Misric, Licê, Hezex, Cizîra Botan, Kerboran, Farqîn, Pasûr, Bismil, Hezro(Kozluk), Hênê, Nisêbîn, Kosar, Sêrt, Êlih, Amed, Riha(Urfa) ve diğer birçok şehir merkezinde ve çevrelerinde bulunan yüzlerce köyde kepenk kapatma, kontak kapatma eylemlerinin yanı sıra kitlesel olarak kortejler halinde şehir merkezlerine doğru yürüyüşe geçildi. Ancak pekçoğunun önü sömürgeci güçlerce tutularak şehirlere kadar girmelerine engel olundu. Bazı alanlarda dükkanların camları, kapıları kırılarak eylem kırılmaya çalışıldı. Ancak halk 15 Ağustos bayramını kutlamakta kararlıydı. Bunun için de önüne çıkan tüm engelleri devirdi. Yer yer sömürgecilerle kitleler arasında çıkan çatışmalarda pek çok yurtsever yaralandı, onlarcası gözaltına alındı.

ERNK'nin çağrısına uyan İzmir Kadifekale esnafı, 15 Ağustos günü dükkanlarını kapattı. 600 dolayında yurtseverin katıldığı bir de yürüyüş yapıldı. Bu esnada 40 yurtsever de gözaltına alındı. ERNK'nin işe gitmeme çağrısına katılım da %80 dolayında oldu.

İstanbul'da da çeşitli semtlerde bildiriler dağıtıldı, pankartlar asıldı ve yer yer korsan mitingler yapıldı.

Adana, Mersin, Aydın gibi Kürdistanlıların yaygın olduğu metropol kentlerinde de Kürdistanlı esnaflar kepenk kapattı, binlerce bildiri dağıtıldı. Adana'da ayrıca sömürgecilere ait iki resmi kurum da bombalandı.

Alman turistler olayı ve Almanya-TC ilişkilerinde yüze çıkan gerginlik

Ağustos ayı içinde bir grup Alman turistin ARGK gerillaları tarafından kaçırılmasıyla açığa çıkan ve TC'nin Güney Kürdistan saldırısı ile boyutlanan TC-Almanya ilişkilerindeki gerginlik bu ayın dikkat çekici gelişmelerinden biriydi. Turistlerin kaçırılmasıyla zincirleme gelişen olaylar bu gerginliğin su yüzüne çıkmasına vesile olurken, diğer yandan Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin Kürdistan'daki otoritelerinin boyutunu ve TC'nin çıkmazını da çarpıcı bir biçimde gözler önüne seriyordu.

Alman turistler Tûx(Tatvan) sınırları içindeki Nemrut Dağı'nda kamp yaparken, 2 Ağustos günü dağa gelen ARGK gerillaları tarafından içlerinden 10'u kaçırılıyor, 5'i de kurtuluyordu. Ancak Kürdistan'da gerillalarca ilk kez başvurulan bir eylem biçimi olması, burjuva basınında yeralan haberlerde eylemin gelişme tarzına ilişkin spekülasyonlar ve kaçırma eyleminde kurtulanların ifadeleri nedeniyle başlangıçta eylemin ARGK gerillalarınca gerçekleştirildiği açığa çıkmıyordu. İlk birkaç gün çeşitli olasılıklar üzerinde duruluyor, bu arada arama operasyonları ve soruşturmalara girişen TC, daha ilk adımlarda çıkmaza saplanıyordu. Operasyonu yapan sömürgeci yetkililer çaresizliklerini şöyle dile getiriyorlardı: *"Edindiğimiz izlenim, kaçırılmanın planlı yapıldığını gösteriyor. Eğer planlı yapılmamış olsaydı izlerine rastlardık. Ancak 6 gündür sürdürdüğümüz operasyonda tek bir kanıt elde edemedik. Profesyonelce gerçekleştirilen kaçırılmayı güvenlik birimleri ancak 4-5 saat sonra duyabildi. Bu süre içinde Almanlar karayoluyla başka bir bölgeye götürülmüş olabilirler. Sanki yer yarıldı içine girdiler. Eğer bu bölgede saklanmış olsalardı köylüler görür ve bizleri haberdar ederlerdi."* (Cumhuriyet, 7 Ağustos 1991) Alman devletince de arama operasyonlarına katılmak üzere uzmanlar gönderilmişti. Ancak tüm çabalara rağmen bırakalım turistlerin izinin bulunup kurtarılmalarını, kimler tarafından ve neden kaçırıldıkları dahi hala bir sırdı. Bu, TC'nin devlet otoritesi ve itibarının ayaklar altına serilmesiydi. Nitekim Demirel, kaçırma olayı üzerine, *"Bu bir ayıptır. Türkiye Cumhuriyeti'nin itibarına indirilmiş bir darbedir. Zaten onun için yapıyorlar"* (Cumhuriyet, 4 Ağustos 1991) belirlemesinde bulunuyordu.

Olayın duyulmasıyla birlikte PKK Avrupa Temsilciliği de harekete geçiyor, Orta Eyalet ve Garzan Eyaleti ARGK Komutanlıkları ile bağlantı kurarak olayın içyüzünü açığa çıkarıyordu. 6 Ağustos'ta Almanya'nın başkenti Bonn'da bir basın toplantısı düzenleyen ERNK Avrupa Örgütü'nün sözcüsü, eylemin Orta Eyalet ARGK Komutanlığına bağlı yerel bir birlik tarafından merkezin bilgisi dışında gerçekleştirildiğini; eylemin amaçlarının, Amed(Diyarbakır)'de Türk sömürgecilerinin uyguladığı katliamı protesto etmek, dünya kamuoyunun dikkatini Kürdistan'da uygulanan baskı ve zulme çekmek, turistlerin Kürdistan ve Türkiye'ye gidişini ve TC'ye döviz kazandırmasını durdurmak olduğunu açıklıyor; turistlerin sağlık durumlarının iyi olduğunu ve yakında bırakılacaklarını duyuruyordu. Sözcü aynı şekilde, turistlerin kaçırılması ile Almanya'daki PKK Davası arasında bir bağ olmadığını belirtiyor, şunları söylüyordu: *"Almanlar hiçbir koşul öne sürülmeksizin serbest bırakılacaktır. Alman hükümetini, Türk hükümeti üzerinde baskı uygulayarak Kürdistan'ın Amed, Mûş ve Çewlik(Bingöl) yörelerindeki askeri operasyonlarını hemen durdurmaya çağırıyoruz. Yoksa rehinelerin sağlığı tehlikeye girecektir. Ama bu ne bir tehdit ne de rehineleri salıverme koşulu olarak anlaşılmalıdır."*

Basın toplantısının kamuoyundaki yankıları büyük oluyor, Alman basın-yayın organları Kürdistan'daki mücadeleye ve Alman turistlerin olayına genişçe yer verip özel programlar, röportajlar, yayınlar gerçekleştiriyorlardı. Diğer yandan Türk sömürgecileri tam bir şaşkınlık ve beceriksizlik örneği sergiliyor; Kürdistan'da netçe sergilenen ve dünya kamuoyunun da gözleri önüne serilen ulusal kurtuluşçu otoriteyi gözlerden gizlemek için gülünç çabalar sergiliyorlardı. Öyle ki, TC Başbakanı Mesut Yılmaz, ERNK'nin açıklamasından sonra, turistlerin ARGK'nin elinde olduğunun şüpheli olduğunu, açıklama bu yönlü olsa da henüz kanıtlanmış sayılamayacağını söylüyordu gazetecilere. Bu şüphesiz ki, yerle bir olan prestijlerini korumanın beyhude çabası olmaktan başka bir şey ifade etmiyor ve TC'yi daha da gülünç duruma sokuyordu. Ancak öte yandan ERNK'nin açıklamaları Alman yetkililerce dikkate alınıyor, TC üzerinde baskı kurularak operasyonların durdurulması isteniyordu. Aynı şekilde, arama operasyonlarına katılmaları için gönderilmesi düşünülen özel eğitilmiş köpeklerin gönderilmesi de durduruluyordu. Bu, ERNK'nin prestijinin itirafı oluyordu.

8 Ağustos günü ikinci bir basın toplantısı düzenleyen ERNK Avrupa Örgütü sözcüsü, Alman turistlerin o akşam Mûş-Amed-Çewlik sınırları dahilinde serbest bırakılacaklarını açıklıyordu. Sözcü, aynı şekilde, TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik saldırıya giriştiğini açıklayarak Avrupa kamuoyunu Alman turistler olayına gösterdiği ilgiyi Kürdistan'daki uygulamalar konusunda göstermemek, Avrupa devletlerini de Yugoslavya'daki gelişmeler konusundaki hassasiyetine karşılık Kürdistan'daki gelişmeler karşısında vurdumduymaz davranmak ve çifte standart uygulamakla eleştiriyor; bu eleştiriler basın-yayın organlarına yansıyordu.

Alman turistler ERNK'nin açıkladığı gibi, 8 Ağustos akşamı Mûş-Bêdlîs karayolu üzerinde, Hasköy-Norşîn(Güroymak) arası alanda serbest bırakılıyor ve ertesi sabah erkenden ortaya çıkıyorlardı. Turistler ortaya çıkınca TC'nin yaptığı ilk iş onları polis sorgusundan geçirmek oluyordu. Eylem sırasında kurtulan 5 Alman turist de günlerini polis sorgularında, sürekli gözetim altında geçirmiş; TC'nin yaklaşımları altında iyice bunalmışlardı. Oysa gerillalarca kaçırılan turistler -her türlü spekülasyonun ötesinde- sağ salim, moralleri gayet iyi ve rahat bir durumdaydılar serbest bırakıldıklarında. Bu tezat karşısında, kaçırma eyleminden kurtulmuş olan Alman turistler, "Keşke biz de kaçırılmış olsaydık" demekten kendilerini alamıyorlardı. Serbest bırakılan turistler de gerillalarla aralarında bir güven ortamı doğduğunu, öyle ki gerillalardan değil, kendilerini arayan askeri helikopterlerden korktuklarını, gerillaların kendilerine çok iyi davrandıklarını, köylerde halk içine girip Kürtleri daha yakından tanıma olanağı bulduklarını, Kürtleri sempati ve anlayışla karşıladıklarını, Kürdistan'a ileride tekrar gitmekten kaçınmayacaklarını, buna karşılık polis sorgularının çok uzun sürdüğünü, kendilerine TC yetkililerinin şüpheyle yaklaştıklarını, Kürtler lehine görüşlerinin tümünün sorgu tutanağına geçirilmediğini söylüyorlardı.

TC'nin Alman turistlere yaklaşımı, onları sürekli sorgulardan geçirmesi Alman devletinin de dikkatinden kaçmıyor, turistlerin serbest bırakılması ile Almanya Dışişleri Bakanı Hans Dietrich Genscher devreye girip, gönderecekleri uçakla turistlerin derhal Almanya'ya gönderilmelerini istiyordu. Bu istek Türk yetkililerince tepkiyle karşılanıyor, turistler bir gün bekletildikten sonra Almanya'ya gönderiliyorlardı. Bu arada Genscher, hükümeti adına, TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik saldırısını Kürt halkına yönelik bir saldırı olarak nitelendirip, bu saldırının Helsinki Sözleşmesi'ne ve NATO ilkelerine aykırı olduğunu, TC'nin bu konumuyla Avrupa Topluluğu'na üye olamayacağını ifade ediyordu. Bu sert açıklamayla birlikte TC-Almanya ilişkilerindeki gerginlik günden güne daha da artan bir tırmanma sürecine giriyordu. Karşılıklı sözlü mesajlar ve düellolarla tartışmalar boyutlanıp TC'nin çeşitli spekülasyonlarıyla iyice çığırından çıkıyordu. Bu sürecin gelişimine ve TC'nin spekülasyonlarına ışık tutacağı inancıyla, ***"Almanya kimden yana"*** başlığıyla Hürriyet gazetesinin yapmış olduğu bir yorumu buraya alıyoruz:

«Geride bıraktığımız hafta, Türk-Alman ilişkileri yönünden çok önemli gelişmeleri beraberinde getirdi. İki ülkenin arasına, karakedi değil ama PKK girdi!

*Hemen belirtmeliyiz ki **"eski dost"** Almanya'nın **PKK eylemleri ve sınır ötesi operasyon** konularına yaklaşımı, Ankara'yı başından beri yadırgattı; şaşırttı... Hatta kırdı, gücendirdi... Şunun için:*

1) Türkiye, kaçırma olayı patlak verir vermez de resmen 'PKK yaptı' açıklamasında bulundu. Ama Almanya inanmak istemedi. Bu, gücendirdi.

***2) Turistler serbest bırakılır bırakılmaz, Alman Dışişleri Bakanı** Genscher, **telefona sarıldı. Muhatap aldığı kişi** 'Başbakan Mesut Yılmaz'dı. **Ama üslubu, diplomatik nezaket kurallarına pek uygun düşmüyordu.** Hele sözlü **"nota"** tuz-biber ekti.*

3) Türk Ordusunun Kuzey Irak'taki PKK kamplarını hedef alması, Alman kamuoyuna saptırılarak yansıtıldı. Televizyonlar, harekatı sanki sivil Kürt halkına yönelikmiş gibi yorumladılar. Alman resmi makamlarından da bunu düzeltecek bir açıklama gelmedi. Elçiliğimizin protestosu ise cevapsız kaldı.

4) Alman turistler,** 'Kaçıranlar bize kötülük yapmadı' **demişti.** PKK, **propaganda peşindeydi. O nedenle, turistlere bir fenalıkta bulunmaması çok doğaldı. Ama bu hassas nokta, Alman kamuoyuna çok abartılarak yansıtıldı. PKK'ya neredeyse teşekkür edilecekti!

5) Rehineler olayı televizyonlardan yansıtılırken, Türkiye, satır aralarında sürekli iğnelendi** 'Sorgulama çok uzun sürdü' **gibi yakışıksız imalarda bulunuldu. Hani neredeyse,** 'Vatandaşlarımız işkenceden geçirildi' **denilmediği kaldı!

"Tuhaf" sorular

*Bu **"soğukluk"** ortamında ilginç bazı sorular da, usul usul gündeme geliverdi:*

"Bunlar nasıl turist? Bir aydır ne ararlar Nemrut dağı yöresinde? Türkiye'de gidecek başka yer mi yok? Ne yer, ne içerler buralarda?"

*Ve, bazı fısıltılar, **"Bunlar işsiz güçsüzmüş... İşsizlik parası alıyorlarmış. Uyuşturucu da kullanıyorlarmış. Karanlık işler karıştırmış olmasınlar?"***

*Daha ötesine gitmek istemiyoruz. Ama bunlar şimdilerde Tatvan yöresinde çok konuşuluyor. Sadece **Tatvan**'da değil, **Ankara**'da da... Açıkçası, bu grubu Ankara'nın pek gözü tutmadı. **"Bu işte bir bit yeniği var"** yaklaşımı ağırlık kazanıyor.*

*Ankara'da cevap arayan asıl önemli soru ise şu: **"Yoksa Almanya, PKK ile gizli bir anlaşma mı yaptı?"** Bu kuşkuya, Türkiye'nin sınır ötesi harekatına başlangıçta sessiz kalan Almanya'nın, PKK turistleri bıraktıktan sonra sesini yükseltmesi zemin hazırladı... **"Acaba"** deniyor, **"Almanya PKK'ya, turistlerin özgürlüğü karşısında Türkiye'yi kınamayı mı vaat etti?"** Düşündürücü bir soru.*

Uyan, Almanya!

Sel gider, kum kalır; derler.

*Görünen o ki, bu son olaydan da Türk-Alman ilişkilerinde bazı **izler** kalacak.*

***Hürriyet**, PKK'nın turist kaçırma eylemindeki hedeflerini, daha olayın başlangıcında ortaya koymuştu.*

Adını duyurmak, dünya kamuoyunun gündemine gelmek. Türkiye turizmini baltalamak. Turistlere iyi davranıp propagandasını yapmak, sempati toplamak. Ve nihayet, Almanya'daki PKK Davası'nı etkilemek.

*Almanya, Avrupa Topluluğu'nun en etkin üyesidir. Onun tercihleri, tüm Avrupa'yı etkiler. Türkler'e **vize** konulmasında ve **serbest dolaşım** haklarının rafa kaldırılmasında da öyle olmamış mıydı? Yoksa bu kez de **"sınır ötesi operasyonu"** konusu mu, Türkiye-Avrupa Topluluğu ilişkilerinde **"pürüz"** haline gelecek.*

*Şimdi, Almanya'nın **PKK eylemleri** karşısındaki tavrına bakınca, bir gerçeği teslim etmek gerekiyor.*

PKK, galiba amacına ulaştı!

*Hem de, **Alman dostlarımız** sayesinde...*

*Bu arada İsviçre'nin Türkiye'ye silah satışını durdurmasını da unutmayalım. Ne acı! Dileyelim ki Avrupalı dostlarımız, **çabuk uyansın.**»* (13 Ağustos 1991)

Türk yetkilileri ve basın-yayın organlarının Alman turistler olayı etrafındaki spekülasyonları, Almanlar ülkelerine döndükten sonra da devam etti. Bir basın toplantısı düzenleyen sömürgeci vali Hayri Kozakçıoğlu şu iddialarda bulunuyordu: *"Bana göre bu, kaçırma olayına benzemiyor... Olay, Almanya'da hazırlanan ve yine sonu Almanya'da biten bir senaryodur."* Bu iddiasıyla Kozakçıoğlu, hem turistleri ve hem de Alman devletini PKK ile işbirliği yapmakla itham ediyor, Türk basını da bu yönlü yaygın propagandalara girişiyordu. Olayın böylesine çığırından çıkarılması üzerine Alman yetkilileri de, bir yandan bu iddiaları "saçma" ve "spekülasyon" olarak değerlendirip karşı atağa geçerken, diğer yandan da "terörizmi himaye etme" yolundaki suçlamalar karşısında PKK'ye karşı mücadelede TC ile işbirliği yapmaya hazır olduklarını yeniden vurgulamak gereğini duyuyorlardı.

Alman turistlerin kaçırılması olayı etrafında yaşanan gelişmeler birçok gerçeğin su yüzüne çıkmasına vesile olurken, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından yeni kazanımlar da ortaya çıkarmıştır. Her şeyden önce, olayın gelişimi tüm dünya kamuoyuna çok açık bir biçimde göstermiştir ki, Kürdistan'da hakim olan güç TC değil PKK'dir; sömürgeci otoritenin yerini Kürdistan halkının ulusal kurtuluşçu otoritesi almıştır. Olayın başından sonuna kadar inisiyatifin ulusal kurtuluşçu güçlerimizin elinde olması, TC yetkilileri ve ordusunun tam bir çaresizliği yaşaması bunu açıkça göstermiştir.

Alman turistlere yaklaşımda gerillaların son derece insani olması, polisiye filmlerde veya başka kaçırma olaylarında görülenlerin bu olayda yaşanmaması; aksine bırakıldıklarında turistlerin olumlu yönden etkilenmiş, Kürdistan gerçeğini daha iyi görüp ilgi duyan bir konumda olmaları, PKK etrafında örülen "terörist" imajının yerle bir olmasına katkıda bulunmuş, PKK gerçeğinin kavranmasına hizmet etmiştir. Buna karşılık TC'nin gerek kaçırma eyleminden kurtulan ve gerekse daha sonra serbest bırakılan turistlere yaklaşımı, onları sanık konumunda görüp sürekli sorgulaması ve hasta bir ruh halinin ürünü olan spekülasyonlarla kendi beceriksizliğini ve çürümüşlüğünü örtbas etmeye çalışması, TC gerçeğinin başta Alman kamuoyu olmak üzere dünya kamuyonda daha iyi tanınmasını sağladı. TC, bu olaydaki tavırlarıyla bir kez daha teşhir ve tecrit oldu.

Eylem, Alman basın-yayın organları başta olmak üzere birçok ülkenin basın-yayın organlarında PKK ve önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi ile ERNK'nin genişçe işlenerek tanıtılmasında, kamuoyunun dikkatlerinin Kürdistan'daki gelişmelere çekilmesinde iyi bir propaganda aracı oldu. Aynı şekilde, TC'nin çok bel bağladığı turizmin baltalanması ve TC'ye akan dövizlerin azalmasında da etkide bulundu.

Eylemin en önemli sonuçlarından birisi, şüphesiz ki, TC-Almanya ilişkilerindeki gerginliğin su yüzüne çıkmasında ve daha da derinleşmesinde oynamış olduğu roldür. Yazının akışı içinde de anlaşılacağı gibi, bu gerginlik geçici ve sıradan bir gerginlik değildir ve gelecekte de çeşitli biçimlerde ortaya çıkabilecektir. Almanya ve ABD arasında yaşanan hegemonya savaşı, Ortadoğu üzerindeki hesaplar, Körfez savaşı sürecinde ve bugün TC'nin ABD'nin güdümünde oynadığı aktif rol çerçevesinde anlam kazanan bu gerginlik, güçler arası çekişmeler arttıkça derinleşebilecektir. Kürdistan'daki gelişmelerin Ortadoğu üzerindeki etkileri dikkate alındığında, Ortadoğu ile ilgili güçlerin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine kayıtsız kalamayacakları açıktır. Bu açıdan güçler arası mücadele ve ilişkilerin bizim mücadelemize de önemli yansımaları olabileceği bilinerek bu konuda duyarlı olmak, mücadelemizi her koşulda gelişmelerden yararlandırmak, tehlikelerden ise korumak önem taşıyor.

ARGK 15 Ağustoslarda, halkla bütünleşerek daha sert vurmakta

1- 23 Temmuz gecesi bir ARGK birliği, Wan şehir merkezini basarak 3 düşman subayını öldürdü, 1'ini yaraladı.

2- 30 Temmuz günü Dih(Eruh)'ın Girdaran(Ormanardı) köyünde bulunan askerlerin kaldığı yer, bir ARGK birliğince imha edildi. Düşmanın kayıpları konusunda kesin bilgi edinilemedi.

3- 4 Ağustos günü sabahın erken saatlerinde Şemzînan(Şemdinli) yakınlarındaki Samanlı karakolunu basan bir ARGK bölüğü, karakolda bulunan 39 düşman askerini öldürdü, 7'sini de esir aldı. Ayrıca baskın sırasında çok sayıda düşman askeri de yaralandı.

4- 1 Ağustos günü, Bêdlîs/Tûx (Tatvan) ilçesi yakınlarındaki Geliyê Avkusê(Kesan Deresi) mıntıkasında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen büyük çarpışmada 6 özel tim elemanı öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

5- 2 Ağustos günü Bêdlîs'in Tatik bucağında Muhsin adlı bir çetebaşı, ARGK gerillaları tarafından cezalandırıldı.

6- Wan'ın Erdîş(Erciş) ilçesine bağlı Hesenê Abdal(Ilıca) köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, 8 korucunun silahlarına el koydu. Olay, 2 Ağustos günü meydana geldi.

7- 2 Ağustos akşamı Sêrt şehir merkezinde bulunan Çevik Kuvvet merkezi ile Tugay Komutanlığı binalarına gerillalarca düzenlenen baskında, 2 polisin öldüğü kesinleşti. Ancak kesin ölü ve yaralı sayısı belirlenemedi.

8- 3 Ağustos akşamı Mêrdîn'e bağlı Kosar(Kızıltepe) ilçesi ARGK gerillaları tarafından basıldı. İlçede bulunan askeri ve idari sömürgeci kurumları hedefleyen gerilla baskını sırasında, TC yetkililerinin yaptığı resmi açıklamaya göre 1'i ağır 5 polis yaralandı, fakat görgü tanıklarına göre düşmanın kaybı büyük, çok sayıda ölü ve yaralı var.

9- 4 Ağustos akşamı Hezex ilçe merkezi de ARGK gerillaları tarafından basıldı. Jandarma Tabur Komutanlığı, Emniyet Müdürlüğü vb. sömürgeci kurumların hedeflendiği gerilla baskınında 3 subayla 28 asker öldürüldü.

10- 8 Ağustos günü Qaqizman (Kağızman) ilçe merkezi gerillalarca basıldı. Düşmana ait resmi kurumların tahrip edildiği baskın sırasında kitlelere yönelik propaganda konuşmaları da yapıldı. Gerillalar, ilçede bulunan PTT radyolink istasyonunu da ateşe vererek yaktılar.

11- 10 Ağustos akşamı, Licê şehir merkezini basan bir ARGK birliği, ilçede sömürgecilere ait tüm kurum ve kuruluşları ateşe verdi. Eylem sırasında düşmana ait şantiye ile aynı yerde bulunan akaryakıt depo ve tankları da yakıldı.

12- 4 Ağustos günü Sêrt'in Sason ilçesinde "Sasonlu Nurî" adıyla anılan bir ajan, ARGK gerillalarınca ölümle cezalandırıldı.

13- 14 Ağustos günü Bêdlîs-Amed karayolunu denetim altına alan ARGK gerillaları, yol güzergahında bulunan tüm araçlardaki yolcuların kimliklerini kontrol ettikten sonra, olay yerine gelen sömürgeci ordu birlikleriyle çarpışmaya girdiler. Çıkan çarpışmada 10 düşman askeri öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

14- 9 Ağustos'ta Wan'a bağlı Westan(Gevaş) ilçesinin Balaban köyünü basan bir ARGK birliği, köyde bulunan sömürgeci ordu birlikleriyle çarpıştı. Çarpışmada 1 uzatmalı çavuş, 1 er 1 de korucu öldürüldü. 2 asker de yaralandı.

15- 11 Ağustos günü Grîdax (Ağrı)'a bağlı Tûtax(Tutak) ilçesinde bulunan PTT'ye ait radyolink istasyonu bir ARGK birliğince imha edildi.

16- 8 Ağustos günü Çewlik(Bingöl)-Kanîreş(Karlıova) yolu üzerindeki Germav(Hamamlar) mıntıkasında bir ARGK birliği ile sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada 1 subay ve 2 er öldürüldü, çok sayıda düşman askeri de yaralandı. 1 ARGK gerillası da şehit düştü.

Şehit düşen ARGK gerillasının cenazesi doğum yeri olan Amed'in Hênê(Hani) ilçesinde kitlesel törenle toprağa verildi.

17- 7 Ağustos günü Nisêbîn şehir merkezinde Fikret Günay adlı bir polis, ARGK gerillalarınca cezalandırıldı.

18- Nisêbîn şehir merkezinde Ağustos ayının ilk yarısında yoğun çatışmalar yaşandı. Bu çarpışmalarda da 2 polis öldürüldü.

19- 11 Ağustos akşamı, Nisêbîn'de terminal civarında bazı askeri araçlar tarandı. İçinde bulunan askerlerden ölenler ve yaralananlar oldu. Ancak kesin sayı tespit edilemedi.

20- 11 Ağustos tarihinde yine Hezex'e bağlı Werzik(Bostanlı) köyü karakolu ARGK gerillalarınca basıldı. Düşmanın kayıpları hakkında kesin bilgi edinilemedi.

21- 11 Ağustos'ta yine Kerboran'a bağlı Karaşa(Damlaca) karakolu, bir ARGK birliğinin baskınına uğradı. Baskın sırasında çok sayıda düşman askeri öldürüldü ve yaralandı.

22- 11 Ağustos günü Kerboran'a bağlı Germavê(Ilısu) köyü karakolu da bir ARGK birliğince basıldı. Önemli oranda hasar gören, karakol binasında bulunan düşman güçlerin kayıpları kesin olarak öğrenilemedi.

23- 4 Ağustos akşamı Hezex merkezine baskın düzenleyen ARGK gerillaları ilçede bulunan sömürgeci idari ve askeri merkezleri önemli oranda tahrip etti. Şehir içinde saatlerce süren çarpışmalarda da çok sayıda düşman askeri öldürüldü ve yaralandı.

24- 7 Ağustos günü sabaha doğru Hezex yakınlarındaki sömürgecilere ait bir petrol tesisi ARGK birliğince roketlenerek tahrip edildi.

25- 10 Ağustos günü, bir ARGK birliği, Girgê Amo(Silopi) ile Şirnex arasındaki Hêzil Jandarma Karakolu'na baskın düzenledi. Baskın sırasında 1 üsteğmen, 1 asteğmen ve 40 düşman askeri öldürüldü.

26- 12 Ağustos günü Şirnex ile Qilaban(Uludere) arasındaki bir mevkiye pusu kuran ARGK gerillalarıyla düşman güçleri arasında çıkan çarpışmada 4 düşman askeri öldürüldü.

27- 6 Ağustos günü Şirnex Avka Masiyan mıntıkasında ARGK gerillalarının pususuna düşen bir düşman konvoyu tamamen imha oldu.

28- 14 Ağustos günü Misric (Kurtalan)'e bağlı Cefanê karakolu askerlerini taşıyan bir askeri konvoya pusu kuran ARGK gerillaları, 3 araçlık konvoyu tümden imha ettiler. Araçlarda, içlerinde karakol komutanı yüzbaşı ile 1 de astsubayın olduğu toplam 25 asker öldürüldü.

29- Ağustos ayının ilk yarısında Misric'in Gûrdilan dağı mıntıkasında sömürgeci ordu birlikleri ile ARGK birlikleri arasında meydana gelen çarpışmalarda çok sayıda düşman askeri öldürüldü ve yaralandı.

30- 16 Ağustos günü Misric merkezinde kendi aralarında çatışan TC birliklerinden 2 özel tim elemanı öldü, 6'sı da yaralandı.

31- 15 Ağustos günü, Hezro yakınlarında bulunan bir yabancı petrol şirketine ait şantiye ARGK gerillaları tarafından basılarak imha edildi, şantiyede bulunan tüm araçlar da yakıldı.

32- 21 Ağustos günü, Amed'in Çinar ilçe merkezindeki jandarma karakolu bir ARGK birliği tarafından roketlendi. Düşmanın kayıpları kesin olarak öğrenilemedi.

33- 18 Ağustos akşamı, Şirnex şehir merkezinde bulunan özel tim üssü ARGK birliklerince basıldı, 2 özel tim elemanı öldürüldü, 1'i de ağır yaralandı.

34- 18 Ağustos günü Bêdlîs'e bağlı Nih(Çeltik) köyü yakınlarında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada 1 assubay ile çok sayıda asker öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

35- 19 Ağustos günü Geliyê Bêdlîsê Kevirê Qûl mevkiinde ARGK gerillalarıyla düşman güçleri arasında çıkan çarpışmada 7 düşman askeri öldürüldü.

36- 25 Ağustos günü, Norşîn (Güroymak) yakınlarındaki Pertûk-(Çallı) karakoluna baskın düzenleyen ARGK gerillaları, binayı ağır hasara uğratırken, düşmandan da çok sayıda kayıp olduğu bildirildi. Ancak kesin sayı öğrenilemedi.

37- Amed'in Pasûr(Kulp) ilçesi, 21 Ağustos akşamı bir ARGK birliğince basıldı. Jandarma karakolu ve tekel binasının ağır hasar gördüğü baskında 6 jandarma uzman çavuş ile 1 asker öldürüldü.

Gerilla baskını ardından büyük kayıp veren düşman, ilçe halkı üzerindeki baskılarını yoğunlaştırdı. Bunun üzerine ilçe esnafı 22 Ağustos günü kepenklerini indirerek baskıları protesto etti.

38- 20 Ağustos günü, Pasûr'un Qeysêr köyü korucularına yönelik bir gerilla eyleminde 3 çete ölümle cezalandırıldı, 3'ü de gerillalar tarafından birlikte götürüldü. Ayrıca çetelere ait malzemelere ve silahlara da el konuldu.

39- 15 Ağustos akşamı Kanîreş(Karlıova) ilçe merkezi bir ARGK birliği tarafından basıldı. Baskın sırasında hükümet konağı, jandarma karakolu, adliye binası, Ziraat Bankası ve belediye binası önemli oranda tahrip edildi. Ayrıca düşman güçlerden çok sayıda ölen ve yaralanan oldu.

40- Ağustos ayı ortalarında Gêxî (Kiğı)'ye bağlı Aznapert(Adaklı) bucağı yakınlarında ARGK gerillaları ile TC ordu birlikleri arasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü ve yaralandı. Ayrıca 3 ARGK savaşçısı da sehit düştü.

41- 14 Ağustos akşamı Çewlik'e bağlı Axpîk(Ortaçatak) köyüne baskın düzenleyen bir ARGK birliği, köyde bulunan Nizmettin Koca adlı çetenin evine de saldırdı.

42- 23 Ağutos günü Dêrsim'de inşaat halinde olan Mercan Hidroelektrik Santralı gerillalar tarafından basıldı. Şantiyede bulunan tüm iş makinaları ateşe verilerek yakıldı.

43- 2 Ağustos günü Têkor(Digor)'a bağlı Düzgedik karakolu ARGK birliklerince basıldı. Düşmanın kesin kayıpları belirlenemedi. 3 Ağustos günü ise aynı karakol, bir gerilla baskınıyla tamamen imha edildi.

44- 22 Ağustos günü, Îdir(Iğdır) ilçe merkezindeki Bölge Trafik Karakolu, ARGK gerillalarının saldırısına uğradı. Düşmanın kesin kayıpları belirlenemedi.

45- 22 Ağustos'ta ARGK gerillalarının Qaqizman yakınlarında kurduğu pusuya düşen bir düşman askeri konvoyunda bulunan araçlar büyük hasar gördü, araçlarda bulunan askerlerden de ölenler ve yaralananlar oldu.

46- 23 Ağustos günü, Golan (Göle) yakınlarındaki Orman İşletmesi Tesisleri'ne yönelik gerilla baskınında işletmede bulunan araçlar yakıldı, bekçilerin de silahlarına el konuldu.

47- 20 Ağustos günü Erzirom (Erzurum)'a ağlı Xînûs(Hınıs) ilçesi ARGK gerillalarınca basıldı. Baskın sırasında başta Emniyet Müdürlüğü olmak üzere sömürgecilere ait birçok kurum ve kuruluş binası bombalandı. Düşmanın kayıpları kesin olarak saptanamadı.

48- 22 Ağustos günü Çolamerg(Hakkari) şehir merkezindeki Bölge Trafik Müdürlüğü'ne bir ARGK birliği tarafından baskın düzenlendi, binada ağır hasar meydana geldi, düşman güçlerden de çok sayıda ölen ve yaralanan oldu.

49- Ağustos ayının ikinci yarısında Şemzînan'ın Herkî mıntıkasında bulunan Belzelê köyü karakolu, ARGK gerillaları tarafından basıldı. Baskında 1 astsubay ile 5 er öldürüldü, çok sayıda düşman askeri de yaralandı.

50- 21 Ağustos günü Qilaban'a bağlı Bêcûhê(Gülyazı) köyü yakınlarındaki bir düşman devriye birliği ARGK gerillalarının saldırısına uğradı. 20 düşman askerinin öldürüldüğü gerilla saldırısı sırasında, düşmana ait birçok malzemeye de el konuldu.

51- 21 Ağustos günü Qilaban'ın Robozik(Ortasu) köyündeki düşman karakoluna ARGK gerillalarınca baskın düzenlendi. Karakol binasının önemli oranda tahrip olduğu eylemde düşmanın kayıpları kesin olarak öğrenilemedi.

52- Wan'ın Elbak(Başkale) ilçesine bağlı Xalid Avan(Koçdağı) köyündeki Çimçayır karakolu, ARGK birliklerince basılarak imha edildi. 19 Ağustos günü meydana gelen baskında düşman karakolunda bulunan 10 asker öldü, 1 asker de esir alındı. Aynı eyleme bağlı olarak binanın dışında da devam eden çarpışmalarda da 20 düşman askeri öldürüldü. Düşmana ait bazı silahlara da el konuldu.

53- 20 Temmuz günü Bazîdê Axê(Çaldıran) mıntıkasında ARGK birlikleri ile sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada 20 civarında düşman askeri öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

Bu çarpışmada Güney Kürdistanlı **Kamuran**, Serhedan(Kars) doğumlu **Agirî** ve Gihadîn(Diyadin) dôğumlu **Rojhat** adlı gerillalar şehit düştü.

54- 24 Ağustos günü Elbak'a bağlı Boşan karakolu nöbetçilerinden 2'si öldürüldü, 2'si de yaralandı. Bu askerlere ait silahlara da ARGK gerillalarınca el konuldu.

55- 25 Ağustos günü Qaqizman-Kule karakoluna ARGK birliklerince düzenlenen baskında 1 binbaşı, 1 astsubay başçavuş ile 6 er öldürüldü.

56- 14 Haziran günü Qamûşan (Sarıkamış)'a bağlı Karapolat karakolu gerillalarca basıldı. Olayda sömürgecilerin kayıpları öğrenilemedi.

57- 4 Temmuz günü Qaqizman'ın Kotek nahiyesi karakoluna ARGK gerillalarınca baskın düzenlendi. Düşmanın kesin kayıpları bilinmiyor.

58- Temmuz ayı başlarında Malezgîn(Selim) ilçesine bağlı Akçakale köyü karakolu, ARGK gerillalarınca basıldı. Kesin sonuçlar öğrenilemedi.

59- 11 Temmuz günü Qaqizman sınırları dahilindeki Serê Çiyayê Meterê mıntıkasında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada 2 özel tim elemanı, 1 astsubay ile 6 er öldürüldü.

60- 26 Ağustos'ta Erzirom'a bağlı Oltîlî(Şenkaya) ilçesi yakınlarındaki bir orman işletme tesisine ARGK gerillalarınca düzenlenen baskında, sömürgecilere ait bazı araçlar ve iş makinaları ateşe verilerek imha edildi.

61- 29 Ağustos günü Wêranşar (Viranşehir) ilçe merkezini basan ARGK gerillaları, ilçede bulunan jandarma karakolu, piyade taburu, askerlik şubesi ve sağlık ocağına yönelik roketatarlı saldırı düzenledi. Ayrıca ANAP'lı belediye başkanının evinin de roketlendiği gerilla saldırısında, sağlık ocağının önünde bulunun 2 araç tahrip edildi, 2 asker de öldürüldü.

62- 10 Ağustos günü Şirnex Kaymakam Çeşmesi mevkiinde karayolunu denetime alan ARGK gerillaları, araçları durdurarak kimlikkontrolü yaptılar, TC'ye ait olan kimlikler daha sonra yakıldı.

63- 19 Ağustos gecesi Şirnex yakınlarında Ziyarettepe mıntıkasında nöbet bekleyen sömürgeci askerlerin mevzilerine bir saldırı düzenleyen ARGK gerillaları, çok sayıda düşman askerini imha ettiler.

64- 19 Ağustos gecesi, Şirnex sehir merkezinde devriye gezen bir polis otosunu tarayan ARGK gerillaları, 2 polisi öldürdü, 2'sini de yaraladı

65- 19 Ağustos günü ARGK birliklerinin Sêrt şehir merkezine düzenlediği baskında 2 özel tim elemanı öldürüldü, bazıları da yaralandı.

Sêrt şehir merkezine yapılan gerilla baskınının ikinci halkası da Kızılay Petrol yakınlarında seyreden düşman araçlarına yönelik tarama eylemi oldu. Bu eylem sırasında düşmanın kayıpları öğrenilemedi.

66- 27 Ağustos akşamı, yine Sêrt il merkezini basan ARGK birlikleri, vali konağı, belediye başkanının konutu, polis ve jandarma lojmanlarına roketatarlı saldırı düzenledi. Gerilla baskınının sonuçları kesin olarak öğrenilemedi.

67- Sêrt merkeze bağlı Alanzê(Beşpınar) köyü karakolu 15 Ağustos gecesi ARGK gerillalarınca basıldı. Karakol binası tamamen imha edildi ve düşman da büyük kayıp verdi.

68- 15 Ağustos gecesi Xana Hewêl(Baykan) şehir merkezi ARGK birliklerince basıldı. İlçede bulunan sömürgecilere ait kurum ve kuruluşlar tahrip edildi.

69- 14 Ağustos günü Xana Hewêl'e bağlı Ava Wextê köyünde toplantı yapan ARGK gerillalarının ihbar edilmesi üzerine sömürgeci ordu birlikleriyle çıkan çarpışmalarda 1 astsubay ve 5 er öldürüldü.

70- 19 Ağustos günü Ciwanîkan(Gökçebağ)-Sêrt karayolunda seyretmekte olan bir düşman askeri konvoyu ARGK gerillalarınca pusuya düşürüldü. Konvoydaki araçlardan bazıları isabet alarak yandı ve içlerinde bulunan askerlerden ölen ve yaralananlar oldu.

71- Sêrt merkeze bağlı Seyfê (Yazlıca) köyü minibüsü, uyarılara rağmen korucuları taşımaya devam ettikleri için 15 Ağustos günü gerillalar tarafından yakıldı.

72- 19 Ağustos günü, Dih'e bağli Hirarîş köyündeki jandarma karakolu bir ARGK gerilla birliği tarafından basıldı. Köylülerin anlatımlarına göre, baskında çok sayıda düşman askeri öldü ve yaralandı.

73- 20 Ağustos'ta Dih'e bağlı Zivinga Hacî Elî(Ağaçyurdu) köyündeki karakol ARGK gerillarınca basıldı. Düşman kayıpları öğrenilemedi.

74- 20 Ağustos günü Berwarî(Per-

Devamı 23. sayfada

15 Ağustos Atılımı'nın 8. yılına girerken

KÜRDİSTAN DEVRİMCİ SAVAŞINDAKİ STRATEJİK VE TAKTİK GELİŞME ÜZERİNE

Baştarafı 1. sayfada

yıldönümünde TC'yi can derdindeki vahşi hayvanlar gibi başını sağa sola çarpar duruma düşürmeyi başardı.

Şimdi Türk sömürgeciliği ile Kürdistan halkı arasındaki savaşın günümüzdeki durumunu belirleyen iki temel olay var: Amed serîhildanı ve TC-Irak sınırındaki çarpışmalar 1990 Newroz'uyla başlayan serîhildan, çok çeşitli biçimlerle kesintisiz olarak sürüp Büyük Amed Direnişine ulaşmıştır. Şirnex, Girgê Amo(Silopi), Cizîra Botan(Cizre) ve Sêrt (Siirt) baskınlarıyla başlayan gerillanın bahar kampanyası, Türk ordusunun Güney Kürdistan'a yönelik uçakları, helikopterleri ve toplarıyla birlikte günlerce sürdürdüğü saldırının boşa çıkartılmasına, daha doğrusu geri püskürtülmesine varmıştır. Bu iki olay, Amed Serîhildanı ve Türk ordusunun sınır bozgunu, çok yönlü değerlendirilmeleri gereken ve önemli sonuçları olan iki olaydır. Bunlar, sadece PKK'nin başarılı taktik uygulamaları olarak kalmıyor, aynı zamanda Kürdistan devrimci savaşında önemli stratejik ve taktik gelişmeye de işaret ediyorlar. Bu nedenle ve bu temelde savaş sorunlarının değerlendirilmesi ve daha yeni ve kapsamlı taktik planlara ulaşılması gerekiyor. Savaşın uzağında olmamızı ve somut durumlar hakkında bilgimizin son derece az ve yetersiz olduğunu da dikkate alarak ve belirterek, yine de öğrendiklerimize ve hissettiklerimize dayanarak bazı gelişmeleri değerlendirmeye çalışacağız.

Savaş ve ordu konusunda doğru marksist anlayış

Her zaman yoğun olarak tartışılan ve çeşitli görüşler ileri sürülen savaş ve ordu konusu, son yıllarda yaşanan hızlı ve etkileyici olaylar çerçevesinde daha çok tartışma ve değerlendirme gündemine geliyor. Nükleer savaş tehditi, silahsızlanma, askeri darbeler, sosyalist blok ülkelerinde yaşananlar, emperyalizmin askeri güç kullanması, dünyanın çeşitli alanlarında savaş düzeyinde süren mücadeleler hep bu tartışmayı gündeme getiriyor. Geçmiş pratik ve güncel olaylar bu temelde sorgulanıyor, çeşitli görüşler ileri sürülüyor. Kapitalizmin ve emperyalizmin savaş ve ordu konusunda kendi sisteminin bir parçası olan anlayış ve pratiğinin nasıl olduğu biliniyor. Bunun karşısında, sosyalizm için Marks tarafından ifade edilmiş görüşler var, bu konuda Ekim Devrimi'nin somut bir pratiği de var. Özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyetler Birliği'nde ve diğer sosyalist ülkelerde geliştirilen anlayış ve pratikler var ve bunları değerlendirdiği savıyla ortaya çıkan Gorbaçov'un görüşleri var. Bunların yanında PKK'nin de bir savaş anlayışı ve belli bir pratiği var. Güncel olarak yaşanan Körfez savaşı, Yugoslavya ve Sovyetler Birliği'ndeki olaylar, dünyanın çeşitli alanlarında ve ülkemizde yaşanan savaş pratikleri bulunuyor. Ayrıca tarihsel deneyler olarak ABD'nin Vietnam pratiği ile Sovyetler Birliği'nin Afganistan pratiği öğretici önemini koruyor. Bu pratikler temelinde savaş ve ordu konusunu incelemek, doğru sosyalist anlayışın ve uygulamanın nasıl olması gerektiğini ortaya çıkarmak büyük önem taşıyor. Kuşkusuz çok kapsamlı bir konu bu. Biz, sadece bazı satır başlarına özet olarak değinerek, buradan Kürdistan'daki savaşın son durumuna ilişkin sonuç çıkaracağız.

"Savaş, siyasetin başka araçlarla, şiddet araçlarıyla sürdürülmesidir" görüşünü Marksizm-Leninizmin de benimsediğini biliyoruz. İnsanlığın gelişim tarihini ve kapitalist sistemi inceleyen Marks, sosyalist siyasal yapının özelliklerini belirlerken, kapitalizmin muazzam ölçüde geliştirdiği ve sürekli geliştirmekte olduğu düzenli ordunun yerine sosyalizmde silahlı halkın geçirilmesini öngörüyor. Kapitalizmde ve daha önceki sınıflı toplum düzenlerinde içte ve dışta baskı, sömürü ve egemenlik aracı olan devletin bu fonksiyonunu yerine getiren en temel parçalarından biri düzenli ordu oluyor. Kapitalist düzende ordu, içte sınıf egemenliğinin, baskı ve sömürünün sürdürülmesi, dışta ise yağma ve talan, başka ülkelerin sömürgeleştirilmesi için vardır. Sosyalizm, içte baskı ve sömürüyü, dışta da sömürgeciliği yoketmeyi, özgürlük, eşitlik ve kardeşliği gerçekleştirmeyi esas aldığı için, baskı, sömürü ve sömürgecilik aracı olan düzenli orduya sosyalizmin ihtiyaç duymaması, düzenli orduya karşı olması, düzenli orduyu ortadan kaldırmayı ve halkın savunma sistemi olarak silahlı kitleleri öngörmesi açık ve anlaşılırdır. Bu, sosyalizmin kapitalizme bir alternatif oluşturması, toplumsal gelişmede sosyalizmin kapitalizmi aşması, sosyalizmin özgürlük ve eşitlik ideali yolunda insanlığı ilerletmesi anlamına gelir. Aslında bilimsel sosyalizm, mülkiyet ilişkilerinden yönetim düzenine, silahlı güce kadar toplumsal yaşamın bütün alanlarında kapitalizmi aşan yeni biçimleri ve özgürlük, eşitlik ve katılım yolunda sürekli bir gelişmeyi ve yenilenmeyi öngörür. Pratikteki bütün olumsuzluklara ve günümüzdeki çok yönlü saldırılara rağmen sömürücü güçlerin sosyalizm karşısında hala derin bir korku duyuyor olmaları, onun bu gerçeğinden ve insanlığın gelişimi açısından vazgeçilmez oluşundan ötürüdür.

"Düzenli ordunun yerine silahlı halkın geçirilmesi" anlayışına bağlı olarak gerçekleştirilen Ekim Devrimi'nin ortaya çıkardığı pratik bundan farklı olmuştur. Bunun nedeni de gayet açık ve anlaşılırdır. Sosyalist devrim düşünüldüğü gibi bütün Avrupa'da ve gelişmiş ülkelerde değil, bir ülkede gerçekleşmiştir; içte kapitalist sınıfın, dışta ise emperyalizmin düzenli ordularla yürüttüğü saldırıyla karşılaşmıştır; halk uzun bir savaşın içinde güçsüz düşmüştür, örgütsüz ve silahsızdır; bu koşullarda düzenli ordularla yürütülen saldırıları yenilgiye uğratabilmek ve devrimi savunup koruyabilmek için Sovyet Kızıl Ordusu'nun kurulması öngörülmüştür. Halkın silahlandırılmasıyla birlikte bir savunma aracı olarak ve bu kapsamda bir düzenli ordunun yaratılması anlayışı yerindedir ve pratikte de devrimi, sosyalizmi savunan, koruyan başarılı bir işlev görmüştür. Bu süreç İkinci Dünya Savaşı'na varmış ve daha büyük ve tahripkâr bir savaşla noktalanmıştır.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalizme yönelen bütün ülkelerde düzenli ordunun sürekli büyütülmesi, savaş araç ve tekniklerinin sürekli ve daha çok geliştirilmesi, bu alanda kapitalizmle yarışılması, kapitalizmin böylece yenileceğinin varsayılması ve hatta bütün dünya devriminin sosyalist ülkelerdeki bu gelişmeye bağlanması ve buna hizmet eder duruma getirilmesi gibi bir anlayış ve pratik uygulama varolmuştur. Öyle ki, sosyalist ülkeler militarizmin en çok geliştirildiği ve militarizme en çok bel bağlayan ülkeler haline gelmiştir. Bu anlayış ve pratik marksizmden bir sapmadır, sosyalizmin halklar için öngördüğü savunma anlayışına temelden terstir, sosyalizmin insanlık için öngördüğü özgürlük ve gelişme ideali önündeki büyük bir engeldir. Sosyalist ülkelerde ortaya çıkan sorunların, bürokratizm, baskıcılık, yozlaşma, yaşam standartının düşüklüğü, bunalım ve giderek dağılmanın önemli etkenlerinden biri budur. Bu ordu gücünün içte ve dışta sömürü amacıyla kullanılmadığı söylenebilir. Evet, bir anlamda doğrudur; ama en büyük ve ağır bürokratik yapının ordu olduğu, bu yapıyı beslemek ve bu kadar aracı geliştirmek için toplumun ne kadar değerinin harcandığı da ortadadır. Bugün de, geçmişte toplumun değerleri harcanarak üretilen savaş araçlarının imha edilmesi için bile toplumun değerleri harcanmaktadır. Ayrıca ağır bürokrasi, baskı ve yozlaşma demektir. Sosyalizm adına düzenli ordunun ve savaş araçlarının bu denli yoğun geliştirilmeye çalışılması, aslında sosyalizmin değil, kapitalizmin uygulanmasıdır. Çünkü, düzenli ordu kapitalist sistemin bir parçasıdır; daha önceki sınıflı toplum düzenlerinden bunu miras alan kapitalizm, onu Nazi ordu sistemine ve ABD ordu düzenine kadar geliştirmiştir. Sosyalizm ise, düzenli ordunun yerine silahlı halk milisini geçirmeyi öngörerek, toplumsal yaşamın bu alanında kapitalizmi aşmayı hedeflemiştir. Çok açık ki, kapitalist sistemin bir uzvunu sosyalizm adına uygulayarak ve geliştirerek kapitalizmi aşmak ve kapitalizmi yenilgiye götürmek mümkün değildir. Nitekim Sovyetler Birliği pratiğinin vardığı sonuç bunu doğrulamaktadır. Sovyet pratiği halkların savunma sisteminin inşa edilmesi de değildir. Büyük düzenli ordular ve gelişmiş teknik araçlar savaşta zefer kazanmanın belirleyici ögeleri değildir ve olamaz. Temel birçok savaş pratiği bunu kesinlikle doğrulamaktadır. ABD'nin büyük silahlı kuvvetlerinin Vietnam halkı karşısında ne duruma düştüğü çok iyi bilinmektedir. Son Körfez savaşı ABD'nin teknik araçları açısından aslında beklenen sonucu vermemiş, gerçekte bir fiyasko olmuştur. ABD'nin başarısı Saddam'ın daha başından teslim olması ve kendi sarayını korumayı savaşı kazanmaktan öne alması sonucudur. Ayrıca ABD'nin her dört kaybından birini kendisinin öldürmüş olduğunu da biliyoruz ki, bu ABD'nin ne duruma düşmüş olduğunu çok iyi gösteriyor. Yine, İkinci Dünya Savaşı'nda Nazi ordularını bozguna uğratan Sovyet Kızıl Ordusu'nun Afganistan'da ne duruma düştüğü çok iyi biliniyor. Bugün de, gittiği yeri titreten Sovyet tanklarının Moskova halkı elinde birer oyuncak durumuna düştüğünü görüyoruz. Ayrıca NATO tarafından kırk yıldır beslenen ve NATO'nun ikinci büyük ordusu olmasıyla övünülen Türk ordusunun, elinde ciddi savaş araçları bile bulunmayan, tabanca, bomba ve tüfeklerle direnmeye çalışan Kürdistan halkı karşısında ne kadar aciz duruma düştüğünü bizzat yaşıyoruz.

Aslında savaş ve ordu konusunda sosyalizm adına geliştirilen bu tür anlayış ve pratiklerin, İkinci Dünya Savaşı'nda Kızıl Ordu'nun rolünün yanlış değerlendirilmesinden ve abartılmasından kaynaklandığı anlaşılıyor. Ordu gücünün bilinen zaferi kazanmış olduğunu savunan anlayış doğru değildir. Çok iyi biliyoruz ki, Nazi orduları Kızıl Ordu'dan hem daha iyi örgütlenmişti ve hem de daha gelişmiş tekniğe ve daha çok savaş aracına sahipti. Buna rağmen Nazi ordusu yenildi, Kızıl Ordu zafer kazandı. Neden? Çünkü, Kızıl Ordu halkla birlikteydi, halkın topyekün desteğine sahipti, haklı ve doğru bir doğrultuda savunma savaşı veriyordu. Sovyet Ordusu'nu zafere götüren etkenler tamamen böyledir. Afganistan'da çıkmaza girmesinin ve Moskova'da oyuncak haline gelmesinin nedeni de bu etkenlerin olmamasıdır. Savaş pratikleri ve orduların durumu, Sovyetler Birliği ve diğer ülkelerde günümüzde yaşananlar, savaş ve ordu konusunda marksist teoriyi doğruluyor, fakat onun adına yapıldığı söylenen ve gerçekte ise burjuva anlayışın uygulanması olan reel sosyalizmin anlayışının ise iflasını gösteriyor.

Son yıllarda Sovyetler Birliği'nde bu anlayışı eleştirdiğini ve yeni görüşler ileri sürdüğünü söyleyen Gorbaçov var. Gorbaçov, savaşın politikanın başka araçlarla sürdürülmesi olduğu anlayışının artık doğru olmadığını, emperyalizmin askeri kuvvet kullanmayabileceğini, her şeyin savaşsız ve barış içinde halledilebileceğini söylüyor. Ancak dünyanın çeşitli alanlarında yaşanan savaşlar, nükleer silahların tümden yokedilmemesi, ABD'nin Körfez'de ve başka yerlerde yaptıkları ve bizzat Gorbaçov'un kendi yaşadıkları, biraz da hayalci olan bu anlayışı doğrulamıyor, tersine geçersizliğini ortaya koyuyor. Gorbaçov'un kendisi bile büyük bir askeri güce dayanarak iktidarını sürdürüyor. Nükleer silahların varlığı ve korunması, dünya hegemonyası politikasının sürdüğünü ve canlı olduğunu gösteriyor.

Bütün bunlardan kısaca şu sonuçları çıkarabiliriz: Yoğunlaşmış ve keskinleşmiş bir politik eylem olan savaşta sonucu belirleyen, geliştirilmiş teknik ve savaş araçları değildir; belirleyici önemde olan insan faktörüdür, insanın yaratıcı eylemidir, insanın savaşma ve kazanma azmi, inancı ve sonsuz taktik kabiliyetidir. Yüzyılımızda yaşanan çok sayıda halk savaşının pratiği ve başarısı bunu doğrulamaktadır. Her savaşta ordunun ve savaş araçlarının önemini yadsımaksızın şunu söyleyebiliriz; halkların savunma sistemleri, sürekli büyütülen düzenli ordular ve geliştirilen savaş araçları olamaz; halkların savunma sistemleri, belli bir ordu yapısı taşısa ve bununla desteklense de, esas olarak kitlelerin siyasal ve askeri bakımdan silahlandırılmasından oluşur. Kapitalizmi aşan, yaşanan sosyalizm pratiklerinin sonuçlarıyla da doğrulanan ve marksist teorik öngörüye uygun olan doğru sosyalist anlayış budur. Orduyu ve tekniği esas alan ve bu bakımdan dünyanın en büyük askeri güçlerine ulaşan sosyalizm pratikleri sonuçta dağılmaktan kurtulamazken, bunların dağıldığı bir dönemde dünyanın çeşitli halklarının ve halkımızın sosyalizm bilimiyle başarılı askeri faaliyet geliştiriyor olması, bu durumu doğrulamaktadır.

PKK'nin belli bir askeri faaliyetle etkin bir siyasal gelişme yaratabilmesi, baştan beri savaş ve ordu konusunda doğru bir sosyalist anlayışa sahip olmasındandır. PKK'nin, insanın yaratıcı gücünü esas almayı, maddi ve teknik bakımdan var olan her türlü geriliği insan faktörüyle kapatmayı bir şiar haline getirdiğini biliyoruz. Bu, kapitalizmi de, Sovyet sosyalizmini de aşan bir sosyalist anlayış ve uygulamadır. Ve bu anlayışın pratikte başarı ve gelişme yarattığı ortadadır. O halde, bu doğru anlayışın uygulamasına sıkı sıkıya sarılmalıyız; Halk Kurtuluş Ordusu'nu bu temelde geliştirmeli, gerilla ordulaşmasını büyütür ve yaygınlaştırırken, halk kitlelerinin siyasal ve askeri bakımdan silahlandırılmasına, halk milisinin tüm topluma yayılmasına büyük önem vermeliyiz. Başkan Abdullah ÖCALAN yoldaş, 20 Haziran 1991 tarihli ve **"Siyasal mücadeleye yaklaşım ve Güney Kürdistan'daki özerklik görüşmeleri Üzerine"** başlıklı değerlendirmesinde, partinin savaş anlayışını daha da somut olarak vurguluyor, *"Türk devletinin askeri operasyonları onu tükenişe götürüyor, bizim sınırlı askeri faaliyetlerimiz ise muazzam siyasal gelişmeye yolaçıyor"* diyor. (Serxwebûn, Temmuz 1991 tarihli sayı). TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik Ağustos ayı başındaki büyük askeri harekâtı, bu anlayışı bir kez daha doğruluyor. TC, muazzam bir askeri güç ve savaş aracı kullanmış olmasına rağmen, sonuçta maddi olarak ve insan gücü bakımından büyük kayıplar vermiş, siyasal olarak da tüm Ortadoğu'yu ve hatta BM ile kendi müttefiklerinin bir kısmını bile karşısında bulmuştur. TC kendi eylemiyle siyasal ve maddi açıdan tükenişi yaşarken, partimiz ve devrimimiz önemli bir siyasal ve pratik gelişme sağlamıştır. Bu olay, aynı zamanda TC'nin terör yasası ile başlattığı yeni **kuşatma ve ezme** seferinin de başarısızlıkla sonuçlanması olmuştur.

Faşist-sömürgeciliğin devrimi kuşatma biçimi

TC, Nisan ayında çıkardığı terör yasasıyla birlikte Kürdistan ve Türkiye kentlerinde kontr-gerilla saldırılarını, baskı ve terörü yoğunlaştırdı. Amed(Diyarbakır), Êlih(Batman), Kosar(Kızıltepe), Nisêbîn, Cizîra Botan(Cizre), Qilaban(Uludere), Şirnex(Şırnak), Bazîd(Doğubeyazit) başta olmak üzere Kürdistan'ın şehir ve kasabalarında devrimci-yurtsever kişi ve kuruluşlara yönelik açık saldırılar oldu; dernek, gazete ve dergi büroları, taksiler bombalandı, insanlar sokak ortasında kurşuna dizildi. Devrimci politikacı **Vedat AYDIN** bir gece Amed'deki evinden alındı ve katledilerek sokağa atıldı. 10 Temmuz günü Amed'de yapılan büyük cenaze töreninde halka karadan ve havadan ateş açıldı; özel savaş karargahının planladığı katliam saldırısında onlarca yurtsever insan katledildi, yüzlercesi yaralandı. 12 Temmuz'da İstanbul ve Ankara'da düzenlenen saldırılarda 12 devrimci katledildi ve onlarcası da tutuklandı. TC'nin bu saldırıları, 4 Ağustos günü baş-

layan ve halâ da sürmekte olan Güney Kürdistan saldırısına ulaştı. Bunların bir zincirin halkaları biçiminde yürütülen planlı saldırılar olduğundan hiç kuşku yok.

Terör yasasıyla geliştirilen bu saldırılara bakarak, Türkiye'nin bazı devrimci, ilerici güçleri, "bir siyasal iktidar boşluğunun olduğu, bu saldırıların kontr-gerillanın boşluğa hücumu olduğunu, bununla siyasal iktidarı ele geçirmeye çalıştığını, böylece bir askeri darbenin hazırlandığını" söylüyorlar. Olayları böyle değerlendiriyor ve böyle bir anlayış geliştiriyorlar. Hemen belirtelim ki, bu "boşluk" ve "askeri darbe" teorileri doğru değildir, ayrıca pratik bakımdan da zararlıdır. Doğru değildir; çünkü, ortada bir siyasal boşluk falan yok, tersine kıran-kırana süren bir siyasal mücadele, bir ölüm-kalım savaşı var. Hem faşist-sömürgeci TC açısından, hem de halk devrimi açısından durum böyledir. Türkiye ve Kürdistan ortamı, egemen siyasal güç olan TC, on yıldır ve özellikle de son beş yıldır tarihinin en yoğun siyasetini yaşıyor, çok yönlü süren bir savaşı yaşıyor. TC, tarihinin en yoğun siyasal yaşam döneminden geçiyor ve her şey için özgül bir siyaset yapmaya çalışıyor. Tüm ordusunu kullanmaktan en özgül katliam birimleri inşa etmeye kadar yoğun bir savaş yürütüyor, Kürdistan dağındaki çobandan Zonguldak'taki işçiye kadar, NATO içindeki müttefiklerinden dünyada adı bile pek bilinmeyen küçük devletçiklere kadar, her kişi, tabaka, sınıf ve devlet için özgül bir politika uyguluyor, politikayı kişiler düzeyine kadar indirgiyor, katliam ve tehditten maddi çıkar sağlamaya, maaş ve ödül vermeye kadar politikada akla gelebilen her yöntemi uyguluyor. PKK'nin yürüttüğü devrimci savaşı bastırabilmek için yıllardır böyle bir politik çaba içinde bulunuyor ve bunu sürekli geliştirmeye çalışıyor. Peki bundan daha yoğun bir politik ortam ve politik iktidar olabilir mi? Politikanın kişilere kadar indirgendiği bir ortamda politik boşluk olabilir mi?

"Kontr-gerillanın iktidar olmak için hücuma geçtiği ve bir askeri darbenin hazırlanmakta olduğu" savı da doğru değildir; çünkü, kontr-gerilla zaten iktidardadır, askeri darbe zaten 12 Eylül'de olmuştur ve ordu iktidarını sürdürmektedir. Bu nedenle, orduyu iktidara getirecek ve kontr-gerillayı iktidar yapacak bir askeri darbeye gerek yoktur. Bu anlayış, siyasal iktidarın ANAP ve parlamento olduğu anlayışına dayanmaktadır ki, bu çok ciddi bir yanılgıdır. ANAP hükümeti ve bugünkü parlamento, gerçek anlamda B. Ulusu hükümetinden ve "Danışma Meclisi"nden farklı değildir. 12 Eylül'ün yasaları ve anayasası yürürlüktedir ve bunlar askeri yönetim lehine, özel savaş doğrultusunda daha da geliştirilmiştir. 12 Eylül darbesi, iki yıllık uygulamaları anayasa ve yasalar haline getirerek faşist-askeri yönetimi kurumlaştırdı; partili ve seçim oyunlu düzene böyle bir kurumlaşma temelinde, üstten yönetim tutulanak ve askeri yönetimi maskelemek için geçildi. Daha sonra, yürütülen özel savaşın tecrübeleri ışığında "olağanüstü hal yasası"yla, "sansür ve sürgün kararnamesi"yle ve en son "terör yasası"yla bu kurumlaşma özel savaş ve askeri yönetim doğrultusunda geliştirildi. Peki yeni bir askeri darbe ve kontr-gerilla yönetimi daha niçin olacak? Bunlar zaten esas yönetim gücüdürler ve bütün iktidarı ellerinde bulunduruyorlar. Gelişen devrimci mücadele karşısında belki ordu içinde, astların üstlere karşı bir darbesi, yönetimi ele geçirme çabası olabilir, bunun dışında Türkiye'de yeni bir askeri darbenin olacağı yoktur, bunun mümkünatı yoktur. Askeri darbe söylemi, mevcut yönetimin sorumluluğundan orduyu dışlamaktadır ki, bu çaba zararlı ve tehlikelidir, halkın bilincini çarpıtmaya hizmet etmektedir.

"Boşluk" ve "darbe hazırlığı" anlayışı zararlıdır; çünkü, gerçeği ifade etmemekte ve yürütülen devrimci mücadeleyi ve savaşı yadsımaktadır. Emekçi kitlelere "boşluktaki iktidarı ele geçirmek için yürümelerini" söylemektedir. Oysa işçiler yürüyorlar, ancak daha bir kilometre ilerlemeden karşılarında iktidar güçlerini, orduyu ve polisi buluyorlar; önlerinin boş olmadığını görünce de şaşırıp kalıyorlar. Demek ki, bu anlayış emekçi kitleleri şaşırtıyor, bilinçlerini çarpıtıyor. Oysa iktidar dişe diş bir mücadeleyle, 12 Eylül'ün askeri-faşist yönetimi parçalana parçalana ele geçiriliyor. Emekçi kitlelere bunu söylemek, bu temelde eğitmek ve örgütlemek gerekiyor. Kürdistan'da bu temelde gelişen ve iktidarı söke söke ele geçirmekte olan devrim hareketi var; Türkiye'deki emekçi kitlelere bunu anlatmak ve bu mücadeleyle birleştirmek gerekiyor.

O halde, terör yasasıyla başlatılan ve Güney Kürdistan operasyonuna kadar vardırılan saldırıları nasıl değerlendirmek gerekir? Dikkat edilirse, yapılanlar sadece kontr-gerilla eylemleri ve askeri saldırılar değildir; bunlar sadece yapılanların bir parçasıdır, bunlardan başka yapılan çok şey daha vardır. Durumu tam anlamak için bunların hepsine bakmak gerekir.

Terör yasası hazırlanırken ortaya "Kürtçe'nin serbest edileceği" söylemi atıldı. Bu, Kürt halkını ve uluslararası kamuoyunu aldatmak, halk kitlelerini ve dış kamuoyunu mücadeleye ve PKK'ye destek vermekten uzaklaştırmak amacını taşıyordu. Aynı dönemde "pişmanlık yasasının" ve koruculuk uygulamasının koşulları daha da iyileştirildi, maddi olanakları artırıldı. Bunlarla da PKK 4. Kongresi'nin "af kararı"nın etkisiz kılınması ve çöken koruculuğun yaşatılması, PKK içinde komplo ve tasfiyeciliğin teşvik edilmesi amaçlanıyordu. Nitekim Güney Kürdistan'da ortaya çıkan komplocu-tasfiyeci girişim, TC'nin bu çağrısına bir cevap oldu. Terör yasasıyla birlikte gündeme getirilen "şartlı tahliye" kapsamında önce faşist tutuklular, daha sonra da devrimci, ilerici tutuklular serbest bırakıldı. Faşistlerin serbest bırakılması, faşizmin kitle tabanının ve kontr-gerillanın güçlendirilmesi amacını taşıyordu. Devrimci-ilerici tutukluların serbest bırakılmasında ortaya konan şart ise, onların PKK ile işbirliği yapmamaları ve aktif devrimci mücadele yürütmemeleri şartıydı. Bu şartla serbest bırakılmaları, cezaevlerindeki muhalefeti ve direnişi ortadan kaldırmak, cezaevlerine bağlı olarak toplumda var olan muhalefeti dindirmek amacına yönelikti. Terör yasası kapsamında bir yandan kontr-gerilla ve polisin baskı ve katliamları yoğunlaşırken, öte yandan işçilere, memurlara, çiftçilere istedikleri düzeyde bol bol ücret verildi. Şimdi bu kesimler, "direndik, mücadele ettik ve sonunda hakkımızı kazandık" sanıyorlar. Halbuki gerçek bundan tamamen farklıdır, olay bambaşkadır. Kürdistan'daki gerilla ve serihildan temelinde Türkiye'deki işçi ve emekçi mücadelesi 12 Eylül faşizmine karşı topyekün ayaklanmaya gidiyordu. TC'nin bol bol para basarak bunu çeşitli kesimlere dağıtması, işte bu topyekün ayaklanma durumunu engellemek, Türkiye'deki işçi ve emekçi mücadelesini dindirmek, Türkiye'deki emekçi mücadelesi ile Kürdistan halkının ayaklanmasını birbirinden koparmak ve Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini stratejik müttefikinden koparak kuşatma altına almak amacını taşıyordu. TC, terör yasası ile Kürt halkı üzerindeki katliamları tırmandırırken, aynı zamanda Güney Kürdistan'ın işbirlikçi güçlerini, Talabani ve Barzani'nin adamlarını Diyarbakır, Ankara ve İstanbul'da ağırladı, onlarla resmi görüşmeler yaptı, bol bol yardım vaadinde bulundu. Tabii bir şartı vardı: PKK ile ilişkiden uzak durmalı ve TC ile işbirliği yapmalıydılar. Nitekim bunların ne mal olduklarını TC çok iyi anlamıştı. Bunlarsa, ahmakça ya da haince bu oyuna geldiler; ortalıkta nasılda başarılı diplomasi yaptıklarını ve TC ile ilişki geliştirdiklerini söyleyip durdular. Halbuki TC, bununla, ulusal ittifak ve Ulusal Kongre doğrultusundaki gelişmeleri engellemek, Kürtler'in bu düzeyde kendilerini ifade etmelerini boşa çıkarmak, Güney Kürdistan'ı PKK'ye kapatarak kuşatmak, "Kürt liderlerle" ilişki içinde olduğunu göstererek Kürt halk kitlelerini ve uluslararası kamuoyunu aldatmak amacını taşıyordu. Bunlarla birlikte, Kürdistan kentlerinde kontr-gerilla saldırılarını yoğunlaştırıp aydınları korkutarak ve gözdağı vererek, Diyarbakır'da cenaze alayına saldırıp halk kitlelerine gözdağı vererek, bu kesimlerin PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesine katılmalarını engellemeyi ve mücadeleyi bu alanlardan tecrit ederek kırsal kesimde sınırlandırmayı amaçlıyordu. TC, aynı dönemde diplomasi faaliyetlerini de yoğunlaştırdı. ABD ile "stratejik ittifak", Sosyal Enternasyonal ve İslam Konferansı toplantılarından yararlanmak, İran, Suriye, Lübnan gibi bölge ülkelerine ve hatta Avrupa Topluluğu'na yönelik Bush'un da desteğiyle diplomatik baskı girişimlerinde bulunmak, bunların hepsi PKK'nin bölge ve dünyadan tecriti amacına yönelikti.

İşte terör yasası çerçevesinde kontr-gerilla saldırılarının yoğunlaştırılmasıyla birlikte bunların hepsi yapıldı. Bunların hepsi birer özel savaş faaliyetiydi; hepsi birbiriyle bağlantılı ve bir planın parçalarıydı. Terör yasası, 1991 yılı için bu kapsamda oluşturulan bir savaş ve saldırı planıydı. Bu plan gereğince, PKK'nin bölge ve dünyadan, Türkiye ve Güney Kürdistan'dan, Kuzey-Batı Kürdistan'ın kentlerinden ve halk kitlelerinden tecriti ve kırsal alanda sınırlandırılarak kuşatılması, Güneybatı ve Kuzey eyaletlerindeki saldırılarla gerillanın Botan'a hapsedilmesi, böylece Botan'da kuşatılan gerillanın ezilmesi öngörülüyordu. İşte bu, faşist TC'nin sömürgeciliğinin devrimi kuşatma ve ezme biçimidir. Terör yasası, gerçekte devrimi kuşatma ve ezme planıdır. Kuşkusuz TC'nin bu amaçlı planının ilki bu değildir. 12 Eylül rejiminin kendisi zaten bu temeldeki bir kurumlaşmadır. 1987 yazındaki "olağanüstü hal yasası", bu kurumlaşma temelindeki yeni bir kuşatma ve ezme planıydı. Daha sonra bu tür planların oluşturulması yıllara indirgendi, her yıl için daha da geliştirilmiş yeni bir plan hazırlanmaya başlandı. "Sansür ve sürgün kararnamesi" 1990 yılının savaş planıydı. 1991 yılının planı ise "terör yasası" oldu. Ancak, Amed Serîhildanı'nda kitlelerin gösterdiği muazzam direniş ile Türk ordusunun Güney Kürdistan'a büyük bir saldırı yapmak mecburiyetinde bırakılması ve saldırının da püskürtülmesi, bu sömürgeci planı daha yılın yarısındayken kesin başarısızlığa uğratmıştır. Daha doğrusu, her alandaki mücadelenin yarattığı bu sonucun ilanı bu olaylar olmuştur.

Devrimin faşist-sömürgeci rejimi kuşatma biçimi

TC'nin, devrimi bu biçimde kuşatmaya ve ezmeye çalışması onun kendi tercihi değildir. Tersine, bu alanlar devrimci mücadelenin geliştiği ve faşist-sömürgeci TC'nin kuşatma altına alındığı alanlardır. Devrim bu biçimde gelişerek TC'yi kuşatıyor; TC bu kuşatmadan kurtulabilmek için bu alanlara saldırıyor ve devrim hareketini bu biçimde ezmeye çalışıyor. Oysa gelişen devrimci mücadeledir ve inisiyatif bu mücadelenin yürütücüsü olan PKK'nin elinde bulunuyor.

Kürdistan'ın kırsal alanlarında yayılan ve etkinliğini güçlendiren gerilla, faşist-sömürgeci rejime karşı alternatif siyasal bir güç, yeni bir siyasal iktidar gücü oluyor. Gerillanın gelişim merkezi ise Botan'dır. TC, bu nedenle gerillayı ve onun içinde de Botan'ı ezebilmeyi kendisi için ölüm-kalım sorunu olarak görüyor. Kürdistan ulusal kurtuluş devriminde Botan son derece önemli ve stratejik bir rol oynuyor. Botan'da gelişip kökleşen mücadelenin iki temel stratejik yönü var. Birincisi, Kürdistan bütünlüğüne devrimi ve ulusal kurtuluş savaşını dayatıyor; Kürdistan'ın bütün parçalarında ulusal kurtuluş mücadelesini ve devrimci savaşı derinleştiriyor ve boyutlandırıyor; Kürdistan'da geçmişten gelen stratejik ve taktik hataları düzeltiyor, bu alanlarda yanlış anlayış ve uygulamaların yerine doğruları geçiriyor. Bu nedenlerle, TC'nin son askeri saldırısı ve başarısızlığı son derece önemlidir. Botan'da devrimci savaşı daha ileri düzeylere götürmek ve bunu Behdînan alanıyla birleştirmek için çok önemli bir ortam yaratmıştır. Irak rejimiyle yürütülen görüşmelerin durumu ne olursa olsun, Güney Kürdistan ve özellikle Behdînan alanının bu rolü her zaman geçerli olacaktır. Ulusal kurtuluş mücadelesi, Botan ve Behdînan alanının birleştirilmesi temelinde ve TC'nin "tampon bölge" girişimlerine karşı "kurtarılmış bölge yaratma ve ulusal devrimci egemenliği örgütleme" çalışması biçiminde gelişecektir. TC'nin kendi sınırını ortadan kaldıran girişimi ve başarısızlığı, bu ortamı kesin olarak yaratmış ve daha da elverişli hale getirmiştir. Zaten Türk ordusunun son saldırısı da bu gelişmeyi engelleyebilmek amacıyla olmuş, ancak kaybetmiştir.

- Botan merkezli gelişen gerilla savaşı, ikinci olarak, Kuzey-Batı Kürdistan'a ve Türkiye'ye gerillayı yayıyor, emekçi kitlelerin mücadeleciliğini geliştiriyor ve faşist-sömürgeci rejime karşı halk ayaklanmasını dayatıyor. Bu, TC'nin, Kürdistan'da gelişen bir ağla kuşatılması oluyor. Bu ağın gelişimi önemli bir düzeye varmıştır; gerilla Kürdistan'ın her tarafına yayılmış ve Türkiye'ye adım atmak üzeredir, birbuçuk yıldır Kürdistan kent ve kasabalarında gelişen serîhildanlar etkilidir ve Amed eylemiyle ileri bir seviyeye ulaşmıştır, Türkiye'deki Kürt halk kitleleriyle Türk emekçilerinin mücadelesi sürekli bir gelişme temposu tutturmaya başlamıştır. Bu koşullar, ekonomik hak uğruna Türkiye'deki işçi ve emekçi eylemlerinin her an genel bir halk ayaklanmasına dönüşebilme olasılığını güçlü bir biçimde taşımaktadır. TC'nin çıkmazı ve korkusu işte buradadır. Son dönemde uyguladığı politikalar tamamen böyle bir gelişmeyi engellemeye yöneliktir. Ancak iyice derinleşmiş olan bunalım ve Kürdistan'da engellenemeyen gelişmeler artık günü kurtarmasını bile iyice zorlaştırmaktadır. Uyguladığı politikalar, bastırma ve engelleme girişimleri sonuç vermiyor. Amed serîhildanı ve 15 Ağustos'u kutlama eylemleri, TC'nin çabalarını boşa çıkarmış bulunuyor. Devrimci kuşatma sürekli gelişiyor. Bu doğrultuda PKK'nin uyguladığı doğru ve etkili politikalar her geçen gün yeni sonuçlar ortaya çıkarıyor. Kürt halkını ERNK'de birleştirmek ve serîhildanları sürekli kılmak, Türk emekçilerini eyleme teşvik etmek ve desteklemek, Türkiye devrimci-demokratik hareketiyle mücadeleci ittifak ve birleşik cephe siyaseti gütmek, faşist-sömürgeci TC'ye karşı genel bir halk ayaklanmasını adım adım hazırlıyor ve olgunlaştırıyor.

PKK'nin yürüttüğü doğru politikalar, TC'nin bölgeye ve uluslararası alana yönelik çabalarını da boşa çıkarıyor ve devrim bu alanlardan da güç almaya devam ediyor. Türkiye'nin İran, Irak ve genelde Arap dünyası ile olan çelişkilerinden yararlanıyor. TC'nin, ABD ve müttefik askerleri Kürdistan'a yerleştirmesi ve sınır tanımayan saldırısı bu çelişkileri daha çok artırıyor ve PKK'yi öne çıkarıyor. PKK'nin bölge halklarına yönelik eşit ve özgür birlik politikası, giderek daha çok güçlenme ve etkili olma ortamı buluyor. Genelde yürütülen çalışmalar ve Güney Kürdistan'a yönelik saldırısı, TC'nin uluslararası plandaki çabalarını da epeyce etkisiz kılmış bulunuyor. PKK ve yürüttüğü devrimci mücadele, uluslararası demokrat ve ilerici kamuoyundan artık oldukça sağlam bir sempatiye ve desteğe sahiptir. TC'nin sınırı aşan saldırısı çeşitli devletlerin tepkisiyle karşılaşmış, en yakın müttefikleriyle bile gerginliğe yolaçmıştır. TC'nin mevcut konumunu artık onlar bile taşıyamıyorlar, fakat çıkarlar gereği durumu idare etmeyi yeğliyorlar. Unutmamak gerekir ki, Kürdistan'ın mevcut durumunda hepsi suç ortaklığı içindedir. Bu durumun bir alanda kırılması sömürgeciliğin sonu demektir. Bu nedenle suskun ve fakat düşüncelidirler, artık eski durumu idare etmekte oldukça zorlanıyorlar.

Yaşanan son gelişmeler, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki devrimci-yurtsever örgütlenmenin koşullarını daha da elverişli kılıyor. Bu alanlardaki çalışmalar hızla gelişiyor ve Kürdistan genelinde işbirlikçiliği güçten düşürüp sınırlandırıyor. Ayrıca, PKK'nin Ulusal Kongre ve ulusal birleşik cephe siyaseti mevcut ortamda daha çok etkili oluyor. Bu siyaset, bir yandan kitleler üzerinde etkili olup onları PKK'ye çekerek işbirlikçi güçleri zayıflatırken, öte yandan işbirlikçi güçleri faaliyetlerinde sınırlandırıyor ve zorluyor. İşbirlikçiliğin güçten düşmesi ve sınırlanması demek, sömürgeciliğin zayıflaması ve kuşatılması demektir. Sömürgeciliğe karşı mücadele, işbirlikçiliğe karşı mücadeleden ayrılmaz. Bu gelişmeler temelinde Ulusal Kongre ve ulusal kurumların gelişmesi ve pratik gerçeklik kazanması da artık gerçekleştirilmesi gereken somut görevler haline gelmiş bulunmaktadır.

Bütün bunlar da devrimin sömürgeciliği kuşatması ve adım adım geriletmesidir. Bu gelişmeler devrimin nihai zaferini hazırlamakta ve zafer anını yakınlaştırmaktadır.

Stratejik Denge

"... Halk kitlelerinin geniş siyasal desteği ve birliği sağlanıp mücadele sağlam üslere kavuşur ve Türkiye'deki siyasal gelişmeler devrim lehine hızlanırsa, Kürdistan'ın diğer parçalarında ulusal kurtuluşçu güçler gelişir, bunların desteği sağlanır ve buralarda sağlam üsler oluşturu-

lursa, Ortadoğu'nun ulusal kurtuluş güçlerinin daha aktif desteği ve adeta mücadeleye bir üs görevi görecek kadar ileri yardımı elde edilirse, uluslararası destek artırılır ve silah yardımı sağlanırsa ve bütün bunlar belli ölçüde geliştirilirse, Kürdistan'da gerilla savaşı bir üst evreye, düzenli ve yarı-düzenli birliklerin hareketli savaşı evresine geçebilecektir. Kürdistan'ın elverişli coğrafik yapısı böyle bir savaş için oldukça uygundur ve insan gücü böyle bir savaşı yürütmeye yeterlidir.

"Böyle bir aşama, Kürdistan devrimci savaşında, dengesizlikten yavaş yavaş dengeye ulaşıldığı ve stratejik savunma aşamasının sona erip stratejik denge aşamasına geçildiği bir aşama olacaktır. Bu aşamanın başlangıcında, biz siyasi yönden tam bir üstünlüğe sahip olacağız ve askeri yönden varolan kısmi dengesizliğimizi dengeye ulaştırmaya çalışacağız; düşman siyasi yönden çok zayıflamış olacak ve sınırlı bir biçimde sahip olduğu askeri üstünlüğünü kaybetmemek için çalışacaktır. Bu aşamada biz, gerilla savaşıyla hareketli savaşı bir arada uygulayarak düşmanın askeri üstünlüğünü yok etmeye ve onu daha da geriletmeye, özellikle de kendi güçlerimizi toparlayıp geliştirmeye ve Türkiye'deki devrimci gelişmeyi hızlandırmaya çalışacağız. Bu stratejik denge aşamasında, Kürdistan'da devam eden gerilla savaşıyla hareketli savaş, eğer Türkiye'de de gelişmiş bir devrimci savaşla desteklenirse ve Türkiye'de büyük kentler de dahil olmak üzere bir proletarya ve halk ayaklanması gündeme gelirse, bu ayaklanma durumu Kürdistan'a kadar genişletilerek Türkiye ve Kürdistan'da girişilecek halk ayaklanmalarıyla burjuva ordusu dağıtılabilecek, devrimin siyasi üstünlüğü böylece askeri üstünlüğe de dönüştürülerek burjuva iktidarı yıkılıp devrim zafere götürülebilecektir. Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin en olağan gelişmesi ve zafere ulaşması böyle olabilir.

"Ama eğer böyle bir durum çeşitli nedenlerden dolayı gerçekleşmezse -yani çok hata yapılır ve destekler aktif bir biçimde sağlanamazsa, özellikle Türkiye'deki devrimci mücadele gelişemezse-, Kürdistan'da gerilla ve hareketli savaşla sürdürülen denge aşaması daha da uzayacaktır. Bu uzama, sadece Kürdistan'daki gelişmelerden değil, daha çok Türkiye'deki devrimci mücadelenin durumundan kaynaklanacaktır. Özellikle Türkiye'nin büyük kentlerinde ayaklanmalar ortaya çıkarsa bu süreç kısalabilecek ve devrimin zafere ulaşması daha erken olacaktır. Bu nedenle, böyle bir durumda biz, Kürdistan'da düzenli orduya geçmekten ziyade, daha çok Türkiye'deki devrimci mücadelenin gelişmesini körükleyeceğiz ve çeşitli biçimlerde -mücadele örgütlerini destekleyerek, ya da bizzat devrimci çalışmalara katılarak- Türkiye'de devrimci savaşımın gelişmesi için çalışacağız. Türkiye'de devrimci mücadeleyi geliştirerek burjuva ordusunu bu alanda çökertme ve zayıflatmaya, Türkiye'deki devrimci mücadelenin burjuva ordusunu bölüp parçalama gibi bir rol oynamasına büyük önem vermeliyiz. Bu, askeri sanatımız açısından önemli bir özellik olacaktır.

"Bütün bu çalışmalar ve Kürdistan'da iyice gelişmiş olan gerilla savaşı, eğer Türkiye'de güçlü bir devrimci mücadeleye yolaçamaz ve bir ayaklanma durumu yaratamazsa, o zaman Türk burjuva iktidarını siyasi yönden tecrit etme ve askeri yönden yıpratma faaliyetlerimize devam edeceğiz. Bu faaliyetlerimizin sürdürülmesi, Türkiye'de bir ayaklanma durumunu geliştiremeyip, zayıf bir olasılık olarak Kürdistan'da daha gelişmiş bir askeri mücadeleye geçilmesi için elverişli durum yaratırsa, o zaman halk savaşımızın yeni bir aşamasına geçeceğiz. Bu, stratejik saldırı aşaması olacak." (Kürdistan'da Zorun Rolü, sayfa: 303-305)

1982 yazında gerçekleştirilen PKK 2. Kongresi'nin benimsediği askeri tezlerde bunlar yazılıyor ve bunlar esas olarak bugünkü durumun ve yerine getirilmeye çalışılan devrimci görevlerin daha o zamandan belirtilmesi oluyor. Kürdistan devrimci savaşının stratejik dengeye doğru **yavaş yavaş** gelişimi, kuşkusuz bugünkü bölge ve dünya koşullarından etkileniyor, ancak esas olarak Türkiye'deki gelişmelere ve devrimci faaliyetlere bağlı olarak ilerliyor. Bugünkü bölge ve dünya koşulları, on yıl öncesine göre ne daha çok mücadelemiz lehinedir, ne de çok çok aleyhinedir. Hem lehine, hem de aleyhine olan gelişmeler vardır. Özgüce dayalı olarak gelişen devrimimiz, aleyhine olan gelişmelerin etkisini sınırlandırırken, lehine olan gelişmelerden yararlanmayı daha iyi ve sağlıklı bir biçimde sürdürmektedir.

1990 Newroz'uyla yeni bir mücadele biçimi olarak gündeme giren serîhildanın, ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni bir aşamaya doğru evrilmesini, yaygın ve gelişmiş gerilla sürecini ve devrimci savaşımızın stratejik dengeye doğru gelişimini başlattığını ve aynı yıl sonunda gerçekleştirilen PKK 4. Kongresi'nin bu gelişme sürecini değerlendirerek planladığını biliyoruz. 1991 yılı baharında TC'nin gazeteci kılığındaki çok sayıda elçiyi Genel Sekreter yoldaşla görüşmeye göndermiş olması tamamen bu gelişmelerle bağlantılıdır. Yaşadığımız bahar ve yaz atılım kampanyaları bu gelişme sürecini daha da ilerletmiş, Amed serîhildanı ve Güney'de günlerce süren sınır çarpışmaları bu sürecin önemli bir durağı olmuştur. yüzbini aşan bir kitlenin Amed'de biraraya gelip sokağa dökülmesi ve ulusal kurtuluş istediğini haykırması, TC'nin çok umut bağladığı ve özenle hazırladığı büyük bir askeri harekatın sınırda başarısızlığa uğratılması olayları çok çok önemlidir. Bunlar, Kürdistan devrimci savaşının stratejik denge doğrultusundaki gelişiminin sağlam bir temelde ilerlediğini ve önemli bir mesafenin yaşandığını açıkça göstermektedir.

Kuşkusuz mevcut durum askeri bakımdan tam bir denge durumu değildir ve hala büyük bir dengesizliği içermektedir. Kaldı ki, TC ile tam bir askeri dengeye ulaşmak uzun bir süreç alacaktır ve böyle bir durum gerçekleşmeden de devrim zafere ulaşabilecektir. Askeri durumun bu niteliğine rağmen, genel mücadele açısından yaşanan durum önemli bir denge durumudur ve gelişmeler PKK'nin öngörülerine çok büyük ölçüde uygun olmuştur. Bu dengenin temel özelliği, devrimin tam bir siyasal üstünlüğe sahip olması, karşı-devrimin ise maddi üstünlüğünü sürdürmesidir. PKK'nin yürüttüğü devrim hareketi tam bir siyasal üstünlüğe sahiptir; çünkü, çok çeşitli hatalar yapılmış olmasına rağmen gerilla gelişimini sürdürmüş, Kürdistan'ın her alanına yayılmış ve temel bölgelerinde kökleşmiş, Kürdistan halk kitlelerini eyleme seferber etmeyi başarmıştır; Kürt halkı milyonlar halinde ayağa kalkar ve ulusal kurtuluş mücadelesini ezici bir çoğunlukla destekler hale gelmiştir; Türkiye devrimci hareketi ve emekçi kitlelerin eylemliliği henüz zayıf olsa da, bu alanda da PKK büyük bir etkiye ve sempatiye sahiptir; Kürdistan'ın diğer parçaları önemli devrim üsleri olarak işlev görmekte, Kuzey ve Güney Kürdistan parçaları her bakımdan adeta birleşik hale gelmiş bulunmaktadır; amaçlanan düzeyde olmasa da Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bölgede önemli bir siyasal ortam ve pratik güç bulabilmektedir ve uluslararası ilerici-demokrat kamuoyunun mücadeleye sempatisi ve desteği ileri bir düzeye ulaşmıştır. Buna karşılık, TC'nin Kürdistan'daki varlığı ve etkinliği silahlı güçlerinden ibarettir ve onun da hareket alanı epeyce sınırlandırılmıştır; her alandaki bunalımı derindir ve emekçi Türk kitleleri üzerindeki etkinliği epeyce zayıflamıştır; bölge halklarıyla ve devletleriyle çelişkileri oldukça büyümüştür; uluslararası ilerici-demokrat kamuoyu nezdinde teşhiri ve tecriti ileri düzeyde gelişmiş, müttefikleri bile artık bu yükü taşıyamaz hale gelmiştir. Bu durum, devrim lehine büyük bir siyasal üstünlük demektir. Buna karşın TC'nin askeri üstünlüğü devam etmektedir; büyük ve örgütlenmiş bir orduya ve çok sayıda savaş aracına sahiptir, çok büyük miktarda maddi kaynağı savaşa seferber edebilmekte ve emperyalizmin maddi ve askeri yardımını almaktadır. Özellikle böyle olan bir denge durumunda, düşmanın askeri ve maddi gücünü yıpratıp zayıflatmak ve iç-dış alanda siyasi tecritini daha çok geliştirmek için, aynı zamanda silahlı devrim güçlerini büyütmek, devrimin siyasal temelini örgütleyip sağlamlaştırmak, Türkiye'deki Kürt ve Türk emekçi kitlelerini devrimci savaşa ve ayaklanmaya çekmek, Kürdistan'ın bütününde ve uluslararası alanda devrimin siyasal güçlerini geliştirmek için, gerillayı daha da yaygınlaştırmak ve kitleleri serîhildanlara seferber etmek gerekir. Kuşkusuz buna bağlı olarak Botan ve Behdînan alanlarında koşullar olgunlaştıkça kurtarılmış bölge ve daha büyük askeri birlikler için çalışmalar yürütülür; ancak bu çalışmaların da sonuç vermesi başarılı ve yaygın bir gerilla uygulanmasına bağlıdır. Yaygın gerilla, bir yandan düşmanın askeri ve maddi gücünü zayıflatıp devrimin askeri gücünü büyüterek mevcut askeri dengesizliği yavaş yavaş giderecek ve denge durumunu geliştirecek, diğer yandan da kitle eylemlerini Türkiye'ye de yayarak daha büyük, hatta genel bir ayaklanmayı hazırlayarak devrimin zaferini zorlayacaktır.

Bu gelişmelere bir de TC'nin özel savaşı açısından bakmak gerekir. Bilindiği gibi, özel savaş en yetkin planlanmasına ve örgütlenmesine 1987 yazındaki "Olağanüstü Hal Yasası"ile kavuşmuştu. Bu, devrimi 1988'de ezmeyi ve 1989 dönemeci için faşist-sömürgeci rejimi düze çıkarmayı amaçlıyordu. Devrimci mücadele bu planı başarısız kılınca, bu sefer TC, ara bir çözümle yetinerek yeni bir plan oluşturdu ve özel savaşın süresini uzattı. Bu yeni plana göre, devrimci hareketin 1991 yılı sonuna kadar ezilip etkisiz kılınması ve 1992 yılında rejimin rahatlıkla seçim yaparak kendini yenilemesi öngörülüyordu. 1991 yılı baharında çıkarılan terör yasası, bu planın son ve sonuç alması umulan hamlesi oluyordu. Terör yasasının kesin etkisizliğini ve başarısızlığını ilan eden Amed serîhildanı ve son sınır çarpışmaları, aslında TC'nin tüm özel savaş planının başarısızlığının ve iflasının da ilanı oldu. TC'nin özel savaş çabaları sonuçsuz kalmış ve iflas etmiştir. "Süper Vali" H. Kozakçıoğlu'nun bırakıp gitmesi bu nedenledir. Bu nedenledir ki, 1992 yılı güzünde yapılması gereken seçimleri öne almaya çalışıyorlar. Bu konuda, "Kasım ayı olmaz, mutlaka en geç Ekim'de olmalı, Kasım'a kalırsa devlet yıkılıp gider" diyorlar. İşte bu kadar sıkışmışlar ve tam bir çöküş haline girmişlerdir. Bu, bazılarının söylediği gibi, ANAP'ın çöküşü değildir, devletin çöküşüdür. Seçimi ANAP istemiyor, en sağlam devlet kurumu olduğu söylenen ordu istiyor, "seçime gidin, milleti biraz aldatmaya çalışın, yoksa batıyoruz" diyor. Bu, özel savaş iflas ettiği için böyledir. Bu gelişmenin sonucunda, bu yılın sonu, gelecek yılın başı nasıl olur, bilinmezdir. Yakında patlayacak olan enflasyonla birlikte daha büyük kitle eylemleri ve ayaklanmalar da her an gündeme gelebilir. Kitleleri aldatmak ve eylemden alıkoymak için bazı "reform" söylemlerine, görüşme ve tartışma girişimlerine de yönelebilirler; devrimci hareketi zayıflatmak ve elde kalanı kurtarmak amacıyla TC bunları da yapabilir. PKK, bütün bu gelişmelere karşı hazırdır ve politikaları bellidir. Ancak bu tür olasılıklar hiçbir zaman esas değildir; esas olan gerillanın yaygın bir uygulamasının sürdürülmesi, Türkiye'ye de yayılmaya çalışılması, halkın örgütlülüğünün ve eylemliliğinin geliştirilmesidir. Sadece Kürdistan'ın değil, Türkiye'nin kaderini ve geleceğini de belirleyecek olan budur.

Savaş taktiklerinin geliştirilmesi

Faşist-sömürgeci rejimin psikolojik savaş organı olan gazetelerin verdiği haberlerden bile, gerillanın 1991 bahar ve yaz atılımının son derece etkili olduğu rahatlıkla anlaşılmaktadır. PKK 4. Kongresi, gerillanın savaş taktiklerinin geliştirilmesinde, hata ve yetersizliklerden arındırılarak doğru ve gelişmiş bir gerillanın harekete geçirilmesinde belirgin bir dönüm noktası olmuştur. Eylemler bu gerçeği açıkça göstermektedir. 4. Kongre, gelişmiş ve yaygınlaşmış gerillanın harekete geçirilmesinde ve gerillanın daha ileri savaş biçimlerini yaratacak olan yeni bir döneminin başlatılmasında bir dönüm noktası ve sağlam bir temeldir. Örgütsel yapı ve savaş taktikleri gelişmiş ve sağlamlaşmıştır. Kuşkusuz pratikte yine hata ve yetersizlikler vardır; ancak bunların aşılması yolunun ve ilkelerinin son derece belirgin olduğunu ve gerillanın bu alanda duyarlılığının oldukça geliştiğini biliyoruz. Pratik bilgimizin olmaması nedeniyle bu konuda ayrıntıya girmemiz mümkün ve doğru olmuyor.

Buna rağmen, dışarıya da yansıyan, dışardaki insanların da hissedebileceği hata ve yetersizliklerden söz edilebilir. Örneğin, Gûrrgum (Maraş), Çewlik(Bingöl), Sêrt(Siirt) ve benzer alanlarda ortaya çıkan büyük ve anlamsız kayıplar tedbirde yetersizliklerin olduğunu göstermektedir. Yine bazı alanlarda genel propaganda çerçevesinde gerilla operasyonları düzenlenmekte veya bir saldırının önemli bir parçası olarak genel propagandaya yer verilmektedir ki, içinde bulunduğumuz dönemin gerillasına göre bu durum çok geri bir eylem olarak kalmaktadır. Dönemin gerillası bu tür eylemleri çok çok aşmıştır. Gerillanın gelişimi üzerine şöyle bir ayrıntılandırma yapmak hatalı değildir: PKK 2. Kongresi ile 3. Kongresi arasındaki dönem gerillanın ilk dönemiydi, silahlı propaganda dönemiydi. Bu dönemde kitleler içinde yaygın propaganda yapmak birincil, bunu silahlı eylemlerle desteklemek ikincildi. PKK'nin 3. Kongresi ile 4. Kongresi arasındaki dönem, gerillanın ikinci dönemiydi, gerillanın geliştirilmesi dönemiydi. Bu dönemde düşman hedeflerine yönelik silahlı eylem birincil, propaganda yapmak ikincil bir unsurdu. Bu süreçteki mücadeleyle kitleler eyleme çekildi, serîhildanlar harekete geçirildi. PKK 4. Kongresi'nin başlattığı dönem, gelişmiş ve yaygın gerilla dönemidir, gerillanın daha ileri savaş ve ordu biçimlerini hazırladığı, ortaya çıkarmaya çalıştığı bir dönemdir. Bu dönemin temel eylem biçimi, düşmanın maddi ve askeri güçlerini küçük parçalar halinde vurmak, imha etmek, adım adım tüketmek ve halkın ulusal devrimci iktidarını örgütlemektir. Bu dönemde genel propagandaya yer yoktur, bu gereksizdir. Gerillanın tüm Kürt ve Türk toplumu üzerinde mutlak etkisi zaten vardır. Propaganda yapılmış ve kitleler zaten kazanılmıştır. Düşmana vuran her silahlı eylem gereken propagandayı zaten yapmaktadır. Kitleler milyonlar halinde mücadeleyi desteklemekte, sokağa dökülmekte, eyleme geçmekte ve daha çok ve örgütlü mücadele etmek istemektedir. Bu durumdaki kitleye gerillayı, devrimi, mücadeleyi anlatmak anlamsızdır; insanlar "neyi, nasıl yapacaklarını" öğrenmek ve bilmek istemektedirler. İnsanların, kitlelerin karşısına bunun cevabını vermek için çıkılmalıdır. Bu dönemde gerilla eylemini iki alanda yoğunlaştırmalıdır: Düşmanın her türlü maddi gücüne vurmak ve imha etmek (ne var ki, hala "asker vurmak istenilmediğinin" söylendiğini duymaktayız); düşmanla bunun için karşılaşılmalıdır. Halkın ulusal-demokratik iktidarını kurmak, yaşamını örgütlemek; köylere, mahallelere bunun için girilmeli, eğitim ve örgütlemek için kitlelerle karşılaşılmalıdır. Gerillanın girip çıktığı her köyde yönetim ve yaşam mutlaka değişmeli ve yenilenmelidir. Bu temelde, varsa ajanlar temizlenmeli, köy ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel, askeri her alanda mücadele eden yaşama, örgütsel kurumlara kavuşturulmalıdır. Öyle ki, her köy bir mücadele karargahı olarak hareket edebilmeli, bütün sorunları örgütsel yapısı ve dayanışmasıyla kendisi çözebilmeli ve düşmana karşı savaşan bir güç haline gelmelidir. Elbette düşmanın da köyü işgal edebileceği dikkate alınarak, örgütleme sağlam bir biçimde olmalıdır. Unutmayalım ki, yerleşim birimlerinde mücadeleci demokratik yaşamı ve iktidarı örgütlemezsek veya örgütleyemezsek devrimin bu aşamasının görevlerini başaramayız, devrimi sağlam hale getiremeyiz ve ilerletemeyiz.

Gerillanın savaş taktiklerini ve çalışma tarzını dönemin gereklerine uygun hale getirmek çok önemlidir. Devrimci mücadelenin motor gücü gerilladır ve bu niteliği devam edecektir. Hatalarından arınmış ve taktiklerini döneme uygun hale getirmiş gerilla vurdukça, düşmanın maddi gücünü imha edecek ve devrimci silahlı kuvvetleri, ARGK'yi geliştirerek askeri dengeyi sağlayacak ve daha ileri savaş biçimlerine yolaçacaktır. Böyle bir gerilla vurdukça, kitleleri eyleme seferber edecek, devrimci mücadeleyi Türkiye'ye yayacak ve halkı topyekün ayaklanmaya yöneltecektir. Böyle bir gerilla vuruşu 15 Ağustos'un sekizinci yılını daha büyük bir zafer yılı haline getirecek ve binleri bulan devrim şehidimizin anılarını yaşatacaktır. Böyle bir gerilla vuruşuyla faşist-sömürgeci rejimin gücü tüketilecek ve tarihe gömülecektir. Artık yıkılma sırası modern Osmanlı İmparatorluğuna, yani TC'ye gelmiştir; bu yıkılış sürecini hızlandıralım ve yıkma işini en görkemli tarzda yapalım!

S. E.

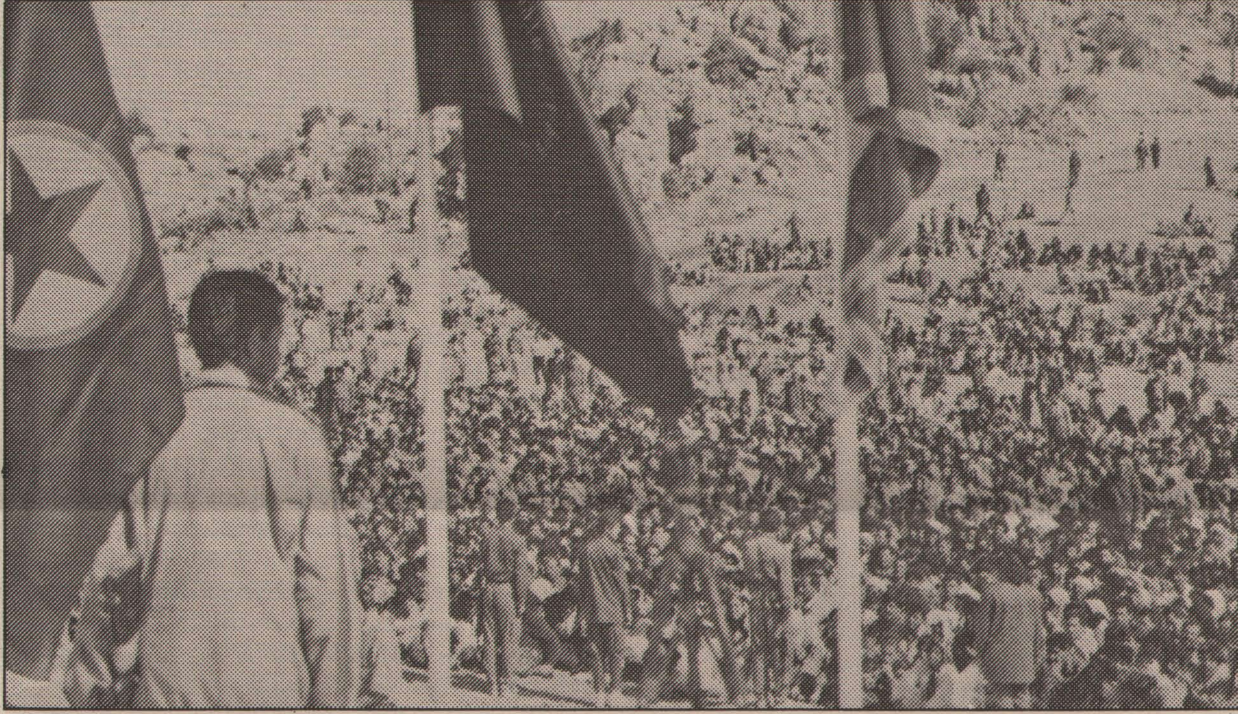
PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, 15 Ağustos Atılımının 7. yıldönümünün öngününde Mahsum KORKMAZ Akademisi öğrencilerine hitaben yaptığı konuşma:

15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümünde artan zafer olanaklarını öncü ve halk olarak başarıyla değerlendirelim!

Baştarafı 1. sayfada

Öyle anlaşılıyor ki; karşımızda zorlanan sadece sömürgecilik değildir, en az onun kadar geleneksel köleci yaşam da zorlanıyor; onun oluşturduğu her türlü değer, yaşam tarzı zorlanıyor, aşılıyor. Ve bir o kadar da zorlanan, ulaşılması gereken özgür yaşamdır; ona da ulaşmada çok büyük zorlanma vardır. Bu her devrimin doğal bir özelliğidir. Bizim de buna tanık olmamız, bunu yaşamamız, ciddi bir devrimci süreci yaşadığımızın kanıtı oluyor. Başlı başına, sorunları böyle yakıcı ortaya koyabilmek bile çözümün doğru yolunu çok iyi gösteriyor ve sorunları gerçekçi koymak kadar, gerçekçi çözüme götürmenin büyük fırsatı da doğmuş oluyor. Aklı şartı sağlamış bulunuyoruz. Hiç şüphesiz öncünün gereğini inkar etmiyoruz. Öncü de olacak bu işte. Bildiğiniz gibi, öncü üzerinde de çok kapsamlı duruyoruz. Öncüdeki çözümlenme topluma yansıyor, öncünün sorunlara verdiği yanıt, öncüyü çözüme götürmeye zorluyor. Bütün bunlar teorik olmaktan çıkıp bir uygulama durumuna da kavuşmuştur. Umuyoruz ki, şimdi her zamankinden daha fazla ve daha objektif bir yaklaşım gücüne ulaşmış durumdayız. Gerek savaş gerçeğimizi, gerek öncü ve halk gerçeğimizi şimdi daha güçlü kavrama kadar, çözüme götürme veya gerçekleştirme şansına da kavuşulmuş olarak bakıyoruz. Ve bütün bunlar hepiniz için önemlidir. Gerçekten diyor. Yaşamın kanunlarıyla çelişenler, bilmelisiniz ki, kaybederler. Kürdistan'daki geçmiş yaşamın özelliklerini çok iyi biliyoruz: Tarihte ve günümüzde eşi görülmemiş bir ölümcül kanunun etkisi altındaydı, yani ölümün kanunları işliyordu. Bunun artık yıkıldığı kanısındayım, yıktığımız kanısındayım. Ama yaşam kanunlarının da bilinçlice işlediğini söyleyemem. Ölümün kanunlarını yıkalım ama, yaşamın kanunlarına nasıl ulaşacağız, bu henüz büyük problemdir. Bunu çözüme götürmeye çalışıyoruz. Her şey gerçekten yaşama bir anlam vermek ve onu benimseyebileceğimiz düzeye getirmek içindir. Bu önemli; adına yaşam dediğiniz ve yıllardır yaşadığınız "yaşam"dan daha farklı ve gelebilmeyi sağlamak şurda kalsın, ne dağ, ne zindan, ne yurtdışı asla kurtarılamayacaktı, çabalar buna bin defa tanıktır. Hatta hepinizin kurtarılması veya bugün yaşama bir anlam verebiliyorsanız, buna ulaşmanız kesinlikle söz konusu olamayacaktı. Bunlar kader sorunlarıdır. Ben söylemiyorum, gerçekler söylettiriyor kendisini. Öyle sanıyorum ki; şimdi daha gerçekçi yaklaşacağız. Dedim ya, adına yaşam dediğimiz kanuna gözler açılmış durumda. Her türlü zırvalıklara, yaşam düşkünlüğüne rağmen, "söz sahibiyiz, yaşam hakkımız var" diyenler yine de çıkarak bunu doğru koyacak ve doğru yürütecekler dir. Sanırım, şimdi bunlar daha iyi çıkacaktır. Bu önemli. Tüm bunları şunun gelişme diyebileceğimiz bir noktaya getirdik. Öncü de bütün direnmesine rağmen, şimdi, doğruların etkisi altına alınmıştır. Yılın ilk yarısı doldururken, ikinci yarıya yönelirken, bunlar kendini biraz kanıtlamıştır. Yani doğruları esas alma, bunu hakim kılma her düzeyde şimdi daha etkili ve sonuç alıcı oluyor. Geçen altı ay bu konuda başlı başına büyük bir direnme çabasıydı ve nefes nefese yönetilmek istendi. Sadece istemekle değil, yalnız plan-perspektif düzeyinde de değil; araç, gereç, donanım itibariyle ve 500'den aşağı olmayan kadro-savaşçı düzeyi ile yalnız bu sahanın yaptıkları, bu sahada yaptıklarımızla bu biçimde bir pratik katkı sunmamız söz konusudur.

> ***"Görüyorsunuz ki, bu gelişmeler sorumluluk isteyen işlerdir. Kişinin niyeti ne olursa olsun, keyfi yaklaşımın gerekçeleri ne olursa olsun, bu büyük hassasiyet istiyor. İşte "varım" diyorsanız, işin tabiatına uygun yaklaşımlara mutlaka ulaşmanızı istiyorum. Her türlü hayali ve duygusal yaklaşımın çok ötesinde, amansız gerçeklik kadar üstün bir irade gücü istiyoruz. Kişiye nefes alma şansı vermeyen bir objektiflik söz konusudur; mücadele gerçekleri ve sorunları çok yakıcıdır."***

Mahsum KORKMAZ Akademisi'nde 15 Ağustos Atılımı'nı kutlama töreni...

Yönlendirme gücünü de küçümsememek gerekir. Bütün bunlar bazı sonuçlara ulaştırdı bizi. Daha fazlası olabilirdi, bu gerçekten biraz da öncüdeki büyümeye ilintilidir. Ancak öncü büyürse bu diğer büyümeler gerçekleşebilir. Öncü büyümedikçe, daha büyük gerillaya ulaşma, serihildana ulaşma mümkün olmadığı gibi, mümkün de olsa kendiliğindendir ve tehlikelidir. Kayıp hanesi daha fazla olur. Bütün bunlar ciddi sorunlardır. Biz bunun için önünüze gerçeklere biraz daha güçlü yaklaşmayı mümkün kılacak bir program da koymuştuk. Son yaptığınız çalışmalarda, sanırım ne kadar yanılgılı ve yetersiz yaklaştığınızı gördünüz. Çözümlemelere hakkıyla yanıt verilemediği çok açıktır. Raporlarınıza da yansıdığı gibi, layıkıyla karşılık verilseydi, bu geçtiğimiz yıllar, kader değiştiren yıllar olacaktı. Belki de çok büyük gelişmeler yaşanacak, belki de hepiniz oldukça gelişmeye yol açmış olacak ve kendinizle birlikte birçok şeyi özgürleştirmiş bir biçimde gelecektiniz.

olanlar için, yaşama bir değer veren, yaşamı kölelikten ve soysuz bir bireycilikten arındırmış olanlar için paha biçilmez bir şans oluyor. Bu çok açıktır. Kürdistan'da amansız bir yargılama süreci yaşanıyor, yargılama sadece sembolik burjuva hukuku veya TC vahşet hukuku, barbar hukuku seyrinde yürümüyor; yaşamın her düzeyinde yürüyor ve büyük bir hesaplaşma, herşeyde bir yargılama söz konusu, PKK'nin özü gereği ulaşmak istediği bir sonuç da budur. Kürdistan'da, şimdi beşikteki bebekten mezara dek, bir yargılama yaşanıyor. İyi bir yargılamadır bu, sonuçlandırmak için şüphesiz ki büyük çaba ister.

Öyle anlaşılıyor ki, biz şimdi, sorunlara daha fazla hakimiyet altında yaklaşım gösterebiliyoruz. Bütün yaşam emareleri, ölümcül yönleriyle gerçeklerimiz kontrolümüz altında bulunuyor. Eskiden varolan, adına kader denilen ve adeta "böyle gelmiş, böyle gider, elden birşey gelmez" diyen bir felsefe düzeyine getirilen, yaşam tarzı olarak benimsetilen durum aşılmıştır. "Hasta var, hastaya operasyon düzenlenir, kurtarılacak yanlar vardır, kesilip atılacak yanlar vardır" diyecek durumdayız. Hiç şüphesiz ciddi bir gelişmedir bu, yaşam şansı, kurtulma şansı vardır. Görüyorsunuz, gerçekçi olmaya çalışıyoruz. Kürdistan gerçeklerini, bilinçle olduğu kadar, eylemle de halkın bütünüyle kendini katabileceği bir duruma yüceltererek, herkesi ilgili kılarak, sonuca gitmek istiyoruz. Her ciddi devrim için bu vazgeçilmez bir şart oluyor. Biz bu adeta mezardan kalkan ve yeniden canlanan, dirilen bir konumu ifade ediyoruz. Her bireyde çok değişik düzeylerde gelişmeler ortaya çıkarabiliyoruz. Kürdistan toplum gerçeğimizde bu çok önemlidir ve herhalde yaşam biraz da böyle halledilecektir.

Şüphesiz bir tehlikeli ameliyatı geçirirken çok kan kaybedilir, hasta kolay kolay kendine gelemez. Kürdistan'daki toplum gibi son derece hastalıklı bir bünyeyi, devrimle operasyona tabi tutarken de çok kan kaybı olabilir, çok önemli organlar zedelenebilir, ama yaşam gücü var. Adına yaşam dediğimiz özellikleri de daha şimdiden somutlaştırıyoruz. Hayalci değiliz, ama yaşam iddiası da çok güçlüdür. Zayıflıkları da iliklerimize kadar biliyoruz. Fakat yine de bence, yaşam kapıları biraz aralanacaktır. Sandığımızdan daha değişik, daha güçlü, daha anlamlı ve doğru bir biçimde yaşam kapıları aralanacaktır. Bütün bunlar bizden şunu istiyor: Kendimizi bu işlere doğru vereceğiz, yılların muhasebesi sağlam yapılacak, önümüzdeki görevler kesinlikle doğru değerlendirilecek, güç ve çaba yerli yerince oturtulacaktır. Ve en önemlisi de bunlar laf olmaktan çıkarılıp, bir mühendis inceliğiyle, operatör hassasiyetiyle değerlendirilecek; bu konuda ikircikli̇lik veya yanılgının, ikide bir kendisiyle oynamanın, gerçeklerle oynamanın affedilmez sonuçlar yaratacağı her zamankinden daha iyi görülecektir. Yaşam olmazsa olmaz kabilinden bunları esas alacak bir yaklaşımı emre biraz da yücelmeyi isteyen; ruhta, düşüncede, yaklaşımlarda yücelmeyi isteyen bir husus oluyor. Umut ediyoruz ki, bu gelişmeyi gösterenler az olmayacaktır. Mesele ölmek değil, yaşamayı bilmek, ama yaşamın da Sırat köprüsünden geçerek sağlandığını bilebilmektir. Bunu anlayacağız. Özenle belirteyim, bunu anlayacaksınız; yaşamda varım diyorsanız, bilinç ögesi kadar onu da bütün davranış ve duygularınıza hakim kılmayı bileceksiniz. O olmazsa yürüyemezsiniz; çok kolay düşer, çok kolay kaybedersiniz. Ve artık, ne benim tahammülüm vardır böyle yaşama önderlik etmeye, ne de halk ve tarih bu konuda fazla prim verebilecektir; bunu bilmek gerekir.

Hiç şüphesiz, yürüttüğümüz hareket aynı zamanda bir hesaplaşma hareketidir. Bugün, ülkede yaşanan herşey bir hesaplaşmadır. Başka türlü de, dönem açılmaz, yürütülmez. Anlatacağız bunları tekrar. Biz eskiden klasik sömürgeciliği anlatırdık, son yıllarda da öncüyü anlatıyoruz. Uyanan insanı, sözümona yeni bir yaşamı zorlayan insanı esas alarak bir çözüme gitmek istedik. Her iki olayda da gözüküyor ki, sömürgecilik tanınmaz bir halk gerçeği ortaya çıkarmış ve militan çözümleme de gösterdi ki, halkta beterin beteri, düşmüş bir kişilik söz konusu. Ve şu da çok açık ortaya çıktı ki, eğer çözümlemeler kişilikte ifadesini tam bulamazsa yaşamı kurtaramaz.

Partimiz şunu kanıtladı ki; eğer bunlar olmasaydı, kesinlikle bugüne için söylüyorum; şimdiye kadar, halkın uyanışı için, bu durumlara gelişi için, yine öncünün biraz yaşayabilmesi için çok büyük çaba gösterdik; büyük sabır, herşeyden önce tahammül gücü gösterdik. Çok zayıf da olsanız, lime lime dökülmüş olarak da gelseniz yine de birşeyler söyleyebilme, birşeyler olma şansınız vardır, küçümsememek gerekir.

> ***"Kürdistan gerçeklerini, bilinçle olduğu kadar, eylemle de halkın bütünüyle kendini katabileceği bir duruma yüceltererek, herkesi ilgili kılarak, sonuca gitmek istiyoruz. Her ciddi devrim için bu vazgeçilmez bir şart oluyor"***

Şüphesiz büyük eksikliklere rağmen, yürütmek istediğimiz pratikler var. Son aylarda yüklendik ve istediğimiz gibi olmasa da çabalar boşa gitmiyor. Biliyorsunuz, bu yılın tasarıları içinde gerilla vardı, serihildan vardı, öncünün düzeyini biraz yükseltme vardı. Eğer bu yılın çözümlemelerini bile okursanız görülecektir ki, çok yüklü üzerinde durulmuştur ve bu şimdi önemli bir anlam ifade ediyor. Bütün yetmezliklere rağmen, gerilla biraz yürüyor. İşte serihildan, Amed(Diyarbakır) gerçeği ile kendisini bir kez daha dışa vurdu. Amansızca peşindeydik ve istediğimiz gibi olmasa da, yine de adına

Görüyorsunuz ki, yeni dönemin emrettiği kavrayış gücüne ulaşmama, özellikle onun yönetim gücüne ulaşmama, bu konuda yaşanılan büyük yanılgılar çok şey götürüyor. Bu çözümlemeler çok daha önce yapıldı; perspektifler, olanaklar, koşullar önünüze konulmuştu, ama öyle anlaşılıyor ki, haddinden fazla bireycilik, keyfilik vardır. Daha iyi kavrayacağız, hiç şüphesiz bu hususlar doğrulara baskın çıkıyor; kişisel inat, yetmezlik, kendisini en az başarı kadar iddialı görüyor veya bu konuda tutucu davranıyor. Daha büyük gelişmelere ulaşmamızı bu engellemiştir. Bunu yakınen gördünüz ve sanıyorum ki iyi de olmuştur. Öyle inanıyorum ki, burada yaşadığınız bu süreç, biraz daha kapsamlı soru işaretleriyle birlikte, neleri nasıl yapmalıyız sorusuna cevap vermeye sizi daha çok yaklaştırmıştır. Bütün parti bünyesi için de, biraz böyle olacak, hatta halkın hareket kabiliyeti açısından da bu böyledir. Dolayısıyla, önümüzdeki döneme biraz daha değişik veya gerçeklere biraz daha yakın, gerçekleri değiştirmede daha fazla güçlü, adına çizgi, parti çizgisi dediğimiz perspektife uygun olarak yaklaşım göstereceğiz.

Görüyorsunuz ki, bu gelişmeler sorumluluk isteyen işlerdir. Kişinin niyeti ne olursa olsun, keyfi yaklaşımın gerekçeleri ne olursa olsun, bu büyük hassasiyet istiyor. İşte "varım" diyorsanız, işin tabiatına uy-

gun yaklaşımlara mutlaka ulaşmanızı istiyorum. Her türlü hayali ve duygusal yaklaşımın çok ötesinde, amansız gerçeklik kadar üstün bir irade gücü istiyoruz. Kişiye nefes alma şansı vermeyen bir objektiflik söz konusudur; mücadele gerçekleri, mücadele sorunları çok yakıcıdır. Biliyorsunuz, burada sorumluluk çok önemlidir. Nedir insanın zayıflığı? Böylesi dönemlere delice yaklaşımlar sunabilir; gerçekle bağlantısını yitirebilir. Aslında hayalcilik dediğimiz, ipe-sapa gelmez yaklaşım dediğimiz gelişme, tam da böyle süreçlerde ortaya çıkar; gerçeklerin acımasızlığına güç getiremez; çok basit bahanelerle, hemen gerçekle arasına bir mesafe koyar veya bir sapma içinde yaklaşır -ki bu da onu derhal hayal ve iddialara götürür. Tabii iddialar ve hayallerle durumu kurtarmak istedi mi, müthiş bir subjektivizme gömülür ve bunun sonucu da, bütünüyle yaşamla bağlarını koparmak, gerçeklerle bağlarını koparmaktır. Bu tipin nereye gideceği, nasıl düşeceği belli değildir. Bir de, acımasız gerçeklerin altında ezilmek vardır. Bu da, duygularda, düşüncede körelmedir, tam da işin kuyruğuna takılıp, artık kim ne kadar onu yürütürse veya dayatırsa o kadar gitmedir. Tabii ki, bütün bunlar doğru bir öncülüğün ifadesi olamaz ve bırakın başarıyı sağlamayı, dönemin yakıcılığı altında yanıp kavrulmaktan da kendisini kurtaramaz. Bunlar var ve bu duruma yol açmıştır, tam içindeyiz.

Artık geleneksel yaklaşımlarla, ilişki tarzlarıyla durumları fazla ileri götüremiyoruz. Bazı arkadaşlar yenidir, dediklerimizi fazla kavrayamazlar ama, yılların tecrübesine dayanarak söylüyorum ki, ilk andan başlayarak geliştirdiğimiz sonuç alıcı bir yaklaşım tarzı vardır. Bu eğitimdir, işleri yürütmedir; bu artık belli bir sonuca ulaşmadır. Dediğim gibi, dönemin emrettiği, sorunları doğru ele alış tarzı ve üslupla çözme konusunda aşama kaydedebilmeliyiz. Bir kez daha aşamalardan bahsedeceğiz; bir aşamanın daha nasıl doğru ele alınması gerektiğini size öğreteceğiz. Kesinlikle geçmişi tekrarlatmayacağız, geçmiş başarılara dayanarak yaşamayacağız. Daha ileri bir başarı durumu nedir? Gerçekten düşmanı aşma, onun bizim için yenilgiyi hazırlama taktiklerini aşma, bizim zayıflıklarımıza ve yenilgilerimize yol açan yetmezlikleri aşma, başarıya götüren koşulları yaratma, tarzı belirleme, ona bir de hükmetme, önderlik etme nasıl olmalıdır? Güncellik bu konuda bizden yeniliği nasıl istiyor? Görmeye çalışacağız; yoğunlaşarak, duyarak, yetkinleşerek dönemi yaratacağız. Adına başarı dönemi dediğimiz bir dönemin bütünüyle zaptı için kendimizi vereceğiz. Plan, perspektif dediğimiz olay, hazırlık dediğimiz olay, biraz da budur. Bütün bu konularda sanırım cesaretlisiniz, biraz gerçekçisiniz.

"...Yaşamın kanunlarıyla çelişenler, bilmelisiniz ki, kaybederler. Kürdistan'daki geçmiş yaşamın özelliklerini çok iyi biliyoruz: Tarihte ve günümüzde eşi görülmemiş bir ölümcül kanunun etkisi altındaydı, yani ölümün kanunları işliyordu. Bunun artık yıkıldığı kanısındayım, yıktığımız kanısındayım. Ama yaşam kanunlarının da bilinçlice işlediğini söyleyemem. Ölümün kanunlarını yıkalım ama, yaşamın kanunlarına nasıl ulaşacağız, bu henüz büyük problemdir. Bunu çözüme götürmeye çalışıyoruz. Her şey gerçekten yaşama bir anlam vermek ve onu benimseyebileceğimiz düzeye getirmek içindir. Bu önemli; adına yaşam dediğiniz ve yıllardır yaşadığımız 'yaşam'dan daha farklı ve biraz da yücelmeyi isteyen; ruhta, düşüncede, yaklaşımlarda yücelmeyi isteyen bir husus oluyor..."

Söyleyeyim; bıktırıcı bazı stilleriniz var, artık onları ne siz fazla dayatacaksınız, ne de ben kabul edeceğim. Bütün parti bünyesi ve hatta anlamsız kayıplara kadar, artık böyle tahammül edilemez bir üslubu fazla dinleyemeyeceğiz. Kayıplar olursa üzerinde fazla düşünmeyeceğiz, etkilenmeyeceğiz. Çünkü çok etkilenirsek, sağlığımızı yitiririz. Bizim için önemli olan, daha büyük önem taşıyan gelişmeyi aralamaktır. Herhalde, hastalarla, ağlamalarla, gözyaşı dökmelerle ilgilenmek doğru bir yöntem olamaz. Bir hekim böyle davranırsa, hiçbir hastayı kurtaramaz. Siz de bir şeyler iddia ediyorsunuz, "varım" diyorsunuz, o halde onların gereklerine iyi ulaşacaksınız. Aslında genç olmanız, bu konuda birçok gelişmeye susamış olmanız, bence bizden daha fazla sizi şanslı kılmalıdır. Biz yine varız; birçok gelişmeyi değerlendirmeye, yaşamaya, bu konuda üzerimize düşeni yapmaya varız. Sanırım doğru tartışmayı bilecek veya önümüzdeki dönemi yakalamaya çalışırken gerçekçi yaklaşacağız. Buna biraz hazırlıklısınız ve hatta çok iddialı olanlarınız çıkmalıdır. Birçok gelişmeye yol açabilecek, sorumluluk paylaşacak düzeyi tutturmanız arzulanıyor. Bunlar mücadelenin yükünü paylaşabilir. Bu temelde tercihleriniz sürekli gelişmelidir. Eskisi gibi görev dayatma yoktur. Dediğim gibi, bu bakımdan dönem değişiyor, olanaklar değişiyor, gelişiyor. O açıdan, görevlendirmeler daha gerçekçi, daha başarılır olabilir. Yine örgüt gerçeğine, örgüt normlarına dikkat edeceğiz. Ama kişiyi de gerçekten gücüne göre çalıştırma şansı her zamankinden daha yüksektir.

Dolayısıyla bu devre sonuca doğru giderken, bütün bu gelişmeleri çok iyi görebilme şansına ve en önemlisi de geleceğe yansıtma, hatta bu konuda belirleyici görev alma şansına da sahiptir. Şimdiye kadarki gelişmeler bir rapor niteliğinde hepinizin gündemindedir. Biz bütün gelişmeleri dünyaya sunduğumuz gibi, size de sunuyoruz. Bundan birincil derecede sorumluyuz. Bütün hata ve eksiklikleriyle, yanlışlıklarıyla gündemdedir. Bunlar milyonların kaderini belirleyen gelişmelerdir. Artık bunlar, teorik laf olmaktan da öteye, dünyanın da anlamaya, hüküm biçmeye çalıştığı gelişmelerdir. Hiç şüphesiz bunun öncüleri, en büyük sorumluluğu duyması gerekenlerdir. Dolayısıyla esas meseleniz olarak görecek ve üzerinize düşen sorumluluğu herşeyden önde tutacaksınız. Bu çok anlaşılır bir husustur. Sanmıyorum, kişilik, böylesine ağır sorumluluklar önünde bir engel olsun. Sanmıyorum, kişilik özellikleri, kişilik tıkanması, darlığı, şu veya bu özelliği böylesine emredici sorumluluklar karşısında fazla etkili olma şansını, hakkını kendisinde arasın. Kendimiz açısından en çok zorlandığımız bir husus, gerçeğe bir türlü gelemeyişimiz oluyor ve bu genel bir sorundur.

Kürdistan halkının öncülük sorunu hayli zor bir aşamadan geçerek ihanetten tutalım, inanılmaz zayıflıklar ve saflıklarla içiçe hergün değer yitirilerek gelişti. Ve gerçekten tarihimiz biraz da böyledir. Bizim biricik farkımız, bu tarihin böyle hortlatılmasına müsaade etmemektir. Bu konudaki inadımız, çabamız büyüktür. İnanıyorum ki, öyle kolay da kaybedilmeyecektir. Ama gerek genelde ulusal kurtuluş saflarında, gerekse parti içinde bilerek veya bilmeyerek, kaybettirmek için inanılmaz bir çaba görüyoruz. Artık burada kurtarılmak istenen nedir; ne kadar sınıf çıkarıdır, ne kadar işbirlikçiliktir. Ne kadar keyfiyettir, ne kadar zırdeliliktir, ne kadar kölece düşkünlüktür; çözümlemelerin ana hususlarından biri de, bu konularda değerlendirmeyi gerçekçi yapmaktır. Çünkü sanıldığından daha da fazla, bize pek yaşam şansı, insan olma şansı verilmiyordu. Biz bunu yakalar iken, bütün bunlarla karşılaşmamazlık edemezdik, nitekim karşılaştık. Bütün bunlar yalnız beni değil, hepinizi ilgilendirir. Çocuk olmakla, keyfiyetini konuşturmakla hiçbir yere varılamaz ve bizim bu konuda sorumluluk yüklenme gerçeğimizi de, ne aşiret usulü değerlendirebilirsiniz, ne de ilahi bir kuvvet olarak değerlendirebilirsiniz. Tamı tamına somut çabalarla gelinen bir sorumluluktur; özellikleri bellidir, gelişimi bellidir, payesi bellidir, dayanakları bellidir. Bunları bileceksiniz ve bilerek sorumluluk paylaşmaya ortak olacaksınız. Artık yeter diyeceğiz. Galiba çoğunuzun yaşı 30'u geçiyor, bu çocukluğa yeter diyeceğiz. Gelişmeler sıcaktır, benim kadar sizin de önünüze emredici görevler, vazgeçilmez sorumluluklar koyuyor. "Şöyle kaybettim, şöyle oyuna geldim" demeye tahammülümüz yoktur. Vurulmaya da hakkınız yoktur. Başarıdan başka hiçbir şey vaziyeti kurtarmıyor. Bunu esas almak gerekir. Nasıl vurulduğunu bile söylemeyeceksin; bırakalım yanılgıyı, başarıdan başka, onun imkanını elde etmekten başka, ne bir düşünce, ne bir tasavvur olmamalıdır. Bu dönem böyledir. Bunu biraz anlayacaksınız.

"Öncü büyümedikçe, daha büyük gerillaya ulaşma, serîhildana ulaşma mümkün olmadığı gibi, mümkün de olsa kendiliğindendir ve tehlikelidir"

Bu devre, bu konularda en başarılı olma özelliğini mutlaka kazandırmalıdır, diyeceğiz. Ben artık şu sesleri duymak istemem: "Gerilla şöyle kaybetti, serîhildan böyle kaybetti!" Hayır! Bunları artık duymak istemiyoruz. Her sahada, çabalarda başarı beklenir. Sanıyorum bu konuda gerçekçiyiz. Madem onurdan bahsediyoruz, madem birşeylere "varım" diyoruz, hergün söz veriyoruz, o zaman bunun anlamına layık bir cevabımız olmalıdır; hem de lafazan olmayan, demagojik olmayan, kendini aldatmayan bir söz olayına, onun yaptırım gücüne sahip olmayı bilmeliyiz. Yöntem hiç şüphesiz sert olmamalıdır. İnsanlar kavrayışlıdır ve en insani yöntemler kavrayış yöntemleridir. Fakat kavrayışı demagoji düzeyine yükseltmemek gerekiyor. Bizim bir korkumuz da odur, bizim toplumda lafazanlık müthiştir. Demagoji bütün yaşama egemendir, neredeyse sözler sakız gibi ağızda çiğnenir. Sanmıyorum ki dünyanın diğer toplumlarında bu kadar olsun, bizde çok aşırıdır. Biz de o toplumdan geliyoruz ve çoğumuzun yöntemi biraz böyle. Bu çok ciddi ve tehlikelidir, uyarmak gerekecektir. Sözle eylem veya sözle davranış arasındaki bağlantıya dikkat edeceksiniz; bunun temel gerçeklerle bağlantısına dikkat edeceksiniz. Bunlar olmazsa politika yapılamaz; bırakın şimdiki savaşı yürütmeyi, kendinizi yürütmeyi bile başaramazsınız. Ben şimdiye kadar idare ettim, şu veya bu biçimde buraya kadar getirebildim, ama biraz da bu sanatta tecrübem vardır. Ona dayanarak söylüyorum ki, yaşamak çok zor, yaşamanız çok zordur. Mesele ille size şu yükü yüklemek, şu görevi vermek değildir. Söyleyeyim, dörtte üçünüz, yerinde sağlıklı bir biçimde oturmasını bile bilse, evet bu bile yükü hafifletme anlamına gelebilir. Sorumlulukla oynama, gerçeklerle oynama yerine, böyle otursanız, bu bile bir yük hafifletme olayı olabilir. Yok, "sorumlulukta ben de varım, bu işlerde biraz benim de tuzum olsun" diyorsanız, bunu demagojiden kurtarmak, büyük yanılgılardan arındırmak gerekecektir; bu, iradeye hakimiyet ister, sabır ister, yaklaşım ustalığı ister, herşeyden önce de, bu konuda kişilik ister. Dakikalık renk değiştirmeler, dakikalık kendini yanılgılar içinde tutmalar, biliyorsunuz ki, bu konularla alay etmek oluyor ve politikada da bu en kötü bir oportünizm olur. Bütün bunlar da kötü niyetle yapılıyor demiyorum; yaşam böyle, yetişme böyle, usul böyle gelişmiş şimdiye kadar. Yaşam bellenmiş bu hususlar.

Unutmayalım ki, bütün toplum bunu yaşam diye sürdürüyor, bu egemen yaşam tarzıdır. Ve oradan geliniyor. Ancak bununla da durumların kurtarılmadığı çok açıktır. Her şey halledilmiştir, her şeyi sağlamışız, demiyorum, ama hiç olmazsa durumları ilerletmek için harcanan çabaları görmek gerekir. Kolektivizm dediğimiz olay nedir? Tam da bu noktada, hepimizin kaderini böyle belirleyen çabalara layıkıyla katılabilmek demektir kolektivizm. Duyguda, düşüncede, çabada artık kendisinden bekleneni soyluca, dürüstçe, yeterlice bir çabayla vermek demektir. Bunun lafazanlığı, demagojisi olmaz. Dönemler yakıcıdır, özellikle şimdi daha da yakıcıdır. Sözü ve eylemi her zamankinden daha iyi birleştirmek, teoriyi ve eylemi çok sağlıklı birleştirmek, tüm parti için, onur için, gerilla için, halk için birleştirmek gerekiyor. Öncü biraz da bunları halleden adam demektir ve bunun için buralara geldik. Büyük çabalar harcayarak geldik. Gelişinize büyük değer biçtik, onun için sorumluluğa alabildiğine katlandık. Sanıyorum önemli oranda da başarıldı. Yurtdışında hiçbir hareketin tarihi boyunca böylesine bir gelişmeyi sağlaması mümkün değildir. Arkasında dev gibi uluslar, hatta devletler olanlar bile böylesine çabalara fazla tanık olmamışlardır.

Biz bu alanda 13. yıla girdik. Bu vesileyle ve bu çabaları tarihte eşine rastlanmayacak türden giderek geliştirip güçlendirerek en son işte sizin bu topluluğunuza kadar getirebildik. Bana göre bu çok anlamlı ve önemlidir. Bunun ne kadar önemli olduğu ortadadır; işte, düşmanın bakanlar kurulu toplanarak sabaha kadar değerlendirme yapıyor. Demek ki, bu çabalar önemlidir, belirleyicidir. Bunu anlamamak, değerini bilmemek, hele parti öncülüğü içindeyseniz çok anlamsız olur ve kabul görmez. Düşman gündemi bozmak istedi, değişik kılmak istedi, müsaade etmedik. Gündem devrimdir bizim için, düşman için de karşı-devrimdir. Liberalizm diye öykündü, bunun bir demagojik olay olduğunu daha şimdiden ispatladık; hem de milyonlara ve uluslararası kamuoyuna düşmanın o demagojilerini, sahtekarlıklarını ve özel savaşını yerle bir edecek bazı adımların daha nasıl atılabileceğini gösterdik. Bunların hepsi önemlidir. Özellikle bu topluluğumuza yeni katılanlar var, onların da bir an önce gerçeklerimizle doğru teması için değişik yaklaşmaya çalışıyorum. Günlerimiz o kadar önemli ki, herşeye cevap yetiştirmek gerekiyor, hepimizin gelişmesinde ortak bir payda biçmek gerekiyor. Bu da sanıldığı kadar kolay değildir. Eğer biz bu çerçeveyi biraz iyi anlarsak ve gerçekten dürüstlük esas ise, bu tartışılmaz; birşeyler yapma isteğiniz de varsa -ki bu var- bu konularda işler üzerine doğru düşünmeme, sonuçlara ulaşmama mümkün değildir. Ama bazıları ille de oynamak istiyorlarsa zaten onların da şansı hiç yoktur. Gelişmelerin sıcağında eriyip gitmekten kendilerini asla kurtaramazlar. Biraz dürüstlük, biraz istek olursa ve geliştirilen çerçeveye kendisini biraz oturtursa kişi sonuç alır, bunları ciddiye almayan, bu gücü kendisinde gösteremeyenler ise gerçekten erir.

Sizlerin de bu çerçeveye güçlü oturtulmanızı, iyi yer edinmenizi istiyoruz. Biliyorsunuz, bunun için geldik. Tekrar sabır ederek buraya kadar geldik. Değer biçmek kadar, değerlere layık olmayı da bilmek önemlidir. Şunu söyleyeyim; bizim yaşamımız gerçekten çocukça bir yaşam değildir, benimki özellikle ciddi bir yaşamdır. Aslında bu yaşamla dünya bile ilgileniyor. Siz de biraz anlayacaksınız; birşeylerle uğraşan, birşeyleri halletmeye çalışan olarak, bütün hal-hareketleri birtakım amaçlara yönelik, sonuçlar almaya yönelik olarak değerlendireceksiniz. Öğrenmeye, kavramaya, kavratmaya, bana da birşeyler kavratmaya çalışacaksınız. Ben kavramaya açığım. Gerçeklerimizi biraz böyle, fazla demagojiye gömülmeden izah ederseniz, derhal anlarım ve yardımcı olurum. Bu konuda formasyonum uygun, formasyonum çok şeyi anlamaya uygun ve tecrübem de var. Bu açıdan leb demeden leblebiyi anlarım. Bu çok açıktır. Mesele sizleri bazı yanılgılar, hatalar, eksiklikler içinde daha da zayıflatmak değil, kesinlikle çok iyi görüyorsunuz ki kat be kat açabilmek, büyütebilmektir. Tarihle hesaplaşmak, düşmanla hesaplaşmak, kendimizle hesaplaşmak şansı, çok iyi bir şanstır.

Unutmayalım ki, bizde herkes çok şey yapmak ister, hatta kahraman da olmak ister ama, körce vurur ve vurulur. Sonuç, kaybetmektir. Çok yiğitlik taslanır ama hepsi yiğitlik davasında kaybeder. Bizim için şimdi bu değişmiştir. İyi bir planlama, iyi bir yiğitlik gösterisine her an herkes girişebilir ve sonuç da alabilir. Bunlar parayla alınmaz, hatta düzen içinde ya da şu veya bu kişisel marifetle de elde edilmez. Ancak PKK'de gelişme vardır, gelişme şansı vardır. Elbette kayıplar da vardır. Dediğim gibi, her an kulağımız gelişmelerdedir. Aslında kayıpların sorumlusu biz değiliz. Bahsettiğim kayıplar önlenebilecek kayıplardı. Bu sonuca yol açan ve sorumlu olanlar, lafı bir türlü anlamayanlardır, görevlerine zamanında hakkıyla karşılık vermeyenlerdir. Bunu ne kadar tekrarladığımı şimdi bile görüyorsunuz; ne kadar çok uyarı olduğunu bazılarınız bu yıl içinde gördüler. Duyarlılık olayı fazla gelişkin değil veya kişi çok safsa, siyasi hassasiyeti oluşmamışsa ben ne yapayım? Böyleleri kaybetmek zorundadır. Herkese yaşayabileceği bir fırsat sunmuştuk, hem de

görkemli bir biçimde ve aslında bunu son zamanlarda daha iyi gördünüz. Şimdi çoğunuz yaşama biraz daha sarılıyorsunuz veya biraz daha kendinize güvenerek iş yapmak istiyorsunuz. Bu da kendiliğinden ortaya çıkmadı. Yaşam tutkuları Kürdistan'da biraz gelişmiştir. Türkiye'yi bile bastırmıştır. Sanmayın ki, bunlar kendiliğinden ortaya çıkıyor; çok özenle önünü açarak, biraz koşulları hazırlayarak, gerçekten buna klavuzluk-önderlik ederek, hatta bir operasyon hassasiyetiyle ölümcül darbeden kopartarak, yaşam şansı, yaşam emarelerine güç vererek, bu durum yaratıldı.

> ***"Sözü ve eylemi her zamankinden daha iyi birleştirmek, teoriyi ve eylemi çok sağlıklı birleştirmek, tüm parti için, onur için, gerilla için, halk için birleştirmek gerekiyor. Öncü biraz da bunları halleden adam demektir"***

Herkes yazıyor çiziyor. İşte gördünüz. Amed'de yüzbinler ayağa kalkıyor, silahları hiçe sayarak yürüyüşe geçiyor. Bu nedir? Canlanma olayıdır. Tamıtamına da bu gelişmelerin etkisi altındadır. Kitlenin haykırışları da bunu çok açık gösteriyor. Bütün bunlara rağmen, yine basit yaklaşmıyoruz; oldu-bitti gözüyle yaklaşmıyoruz, sizleri de ucuz bir yaklaşımla değerlendirmek istemiyoruz. Sizden daha fazla gerçeğinizi düşünerek karşılıklar bulmaya çalışıyoruz. Ama aynı zamanda bazı ilkelerin de emrinde olduğumuza inanacaksınız. Bazı ilkelerin amansız takipçisi olduğumuzu, gözümüzün içi de olsa, gerektiğinde onunla çelişirse atacağımızı kabul edeceksiniz. İlkeler bize hükmediyor, bu çok önemlidir. Bizi özellikle tanıyan bazılarının esas bizde görmek istedikleri bir hususun da bu olduğunu iyi biliyorum. İlkelerin emrindeki bir yürüyüş var, bize hükmeden ilkeler var. Bilirsiniz ilkeler çiğnenmez, çiğnendi mi mutlaka sonuçları olur. İlkelere bağlı adamlar sözkonusu oldu mu, her türlü düşünce ve duygunun üzerinde ilkenin emrinde olduklarını bilmek gerekiyor.

Tarihte çokça görürsünüz. Şöyle dinin ilkeleri, bilmem şu felsefenin ilkeleri, yakılmalar, yıkılmalar vardır, derya kadar kan akar. Bizim de artık bazı ilkelerimizin hayat bulduğunu görüyorsunuz: Örgüt içi ilkeler, ulusal kurtuluş ilkeleri, sosyalizm ilkeleri var ve biraz işliyor. İlke adamıyız. Kısaca, bu özelliğimizi de iyi gözönüne getireceğiz. İlke derken, tabii ki taktiği gözardı etmiyoruz. Taktik de aynı zamanda ilkeye günlük olarak yaşam hakkı, gelişme fırsatı sunmadır. Günlük olarak yaşama hükmetme de ilkelerin bir gereğidir ve ilkeyi hayata geçirmenin adıdır.

Taktik önderlik, ilkeyi günlük olarak hayata geçirmenin adıdır. Bu konuda ne kadar hassas olmamız gerektiği açıktır. Günlük davranış, biçimlenme en az ilke kadar önemlidir; sözcüklerden tutalım, adımlara kadar, belli bir üslup altında gelişmesi gerektiği açıktır. İlkeye can veren, ilkeyi somutlaştıran budur. Bütün bunlarda belli bir temsil düzeyimiz vardır. PKK'yi bu konuda biraz hazırlama durumumuz vardır. Gelişmeler, bunu şimdi daha da kanıtlıyor. Tabii bütün bunları söylerken, çok iyi bilirsiniz ki, gerçekten düşmanın çok hainane, çok vahşiyane saldırıları vardır ve onları da gözardı etmiyoruz. Bilakis, onu tam karşılamak için bu kadar tekrar, vurgulamayı, derinleşmeyi yapıyoruz. Düşmanı biraz tanımışsınız, görmüşsünüz, önünde öyle kolay durulacak bir düşman değildir. Bunu herhalde çok iyi kavrayacaksınız. Böyle bir düşmanı durdurmak, onun çılgınca yaklaşımlarına bir ket vurmak büyük bir olaydır. Nasıl saldırıyor? Görüyorsunuz, çılgınca. Elindeki tekniğe bak, elindeki olanaklara bak; sinsilik, adilik ne kadar da fazladır. İşte onu durdurmaya çalışıyoruz. Bu herşeyin esasıdır. Onu durduramazsak , elimizde hiç bir şey kalmaz; bırakalım duygu, düşünce, kişiliği, elde hiçbir şey kalmaz. Saldırılarına bir gün karşılık vermezsek düşman nerede durabilir? Bu dünyada bize karış kadar yer verebilir mi? Vermez. Dünyanın en büyük jandarmasının elinde bir askerdir. Dünya jandarması bu askeri kullanır, her tarafta üzerimize saldırtır ve zaten çok saldırgandır da. Durdurmak, öyle basit bir olay değildir. Çocuk olmayalım bu konuda. Bir kulağımız sürekli orda, savaşçılar bunu çok iyi biliyor, ancak kendiler yeterince duyarlı değiller. Fırsatları var, onları çok iyi değerlendirebilirlerdi. Mutlaka mevzilerde vurmak gerekiyordu düşmanı, durdurmak gerekiyordu. Biz burada yeterli olmaya, karşılık vermeye devam edeceğiz.

İsterdik ki, bunca eğitime karşılık arkadaşlar da rollerini çok iyi yerine getirebilselerdi: "Bu kadar başardık, bu kadar durdurduk, bu kadar püskürttük, gerilettik", haberleri esas alınmalıydı. Gelişmeler bu temelde temsil edilmeliydi. Bunlar çok yakıcıdır. Çünkü bu olmazsa yaşam olmaz. Canavarı durduramazsak bizi yutacaktır. Gerçekler böyledir. Kendimizi kandıralım mı? Bu teslim olmak, yutulmaktan başka bir anlama gelir mi? Başka anlamı var mı? Hayallerle, kendimizi ne kadar kandırabiliriz? Özel savaş maskeli bir savaştır. Ne kadar kendinizi değişik yansıtarak, kendinizi değişik anlayarak kandırabilirsiniz? Mümkün değildir.Özel savaşa karşı durmayarak da, mevzileri iyi korumayarak da, kendinize kötü bir son hazırlayarak da karşılık verme olmayacak. Bütün bunlar çok önemli gerçeklerdir ve mutlaka hepimiz için bir anlamı olmalıdır. Eğer yaşama saygımız varsa, yaşamın diğer emarelerini göstermek istiyorsak, bu canavar karşısında, bu vahşet karşısında doğru durmayı bileceğiz. Bu tartışılmaz. Bunu esas almayan bir kişi, hele bu bir parti değeri ise, beş para etmezin tekidir. Düşman sana zırnık kadar yaşam hakkı vermiyor, her an nefesini bastırıyor, seni her an biçebilir. Bu açık bir gerçektir. Bu canavarın liberalizminin, demokrasiciliğinin ne kadar sahte olduğu çok açıktır. Bu vesileyle **Vedat AYDIN**'ın adını anmalıyız. Bizim çizgimiz dahilinde Amed'de birşeyler yapmak isteyen ve çok vahşice şehit edilen **Vedat AYDIN** yoldaş çizgimize inanmış birisidir. Bunu söyleyebilirim. Çok vahşi bir biçimde katledilmesi, bize şunu çok açık gösteriyor: Bunlar gerçekten vahşette sınır tanımazlar. Çok somuttur katlediliş tarzı ve onun şahsında bir halkın özgürlük umudu katlediliyor. Düşmanın sözümona yasaları vardır. Sözümona demokrasiye açılımı vardır. İşte **Vedat AYDIN**, o çerçevede faaliyet yürütmek istedi. Ama halkına ihanet etmeyerek, özgürlükten vazgeçmeyerek yapmak istedi. Ve kendisine çok vahşice saldırıldı. Yalnız ona da değil, son cenaze töreninde kitleye yönelik vahşet çok açıktır. En değerli insanlara çok vahşice, çok sinsice saldırılıyor ve bunu çok sistemleştiriyorlar. Basit bir özgürlük adımıydı gerçekleştirilen; buna karşı yapılmak istenilen ise çok açıktır. Gerçekçi olacağız. Bu konularda da yanılgılarınızın ne kadar köklü olduğunu şimdi daha iyi kavrayabilirsiniz. Ben halen bu düzenden çekiniyorum, oysa bir çoğunuz, ister gerillada, ister kitle çalışmaları içinde, çok rahatsınız. "En iyi benim" diyen gerilla nasıl biçiliyor, serîhildanda düşman nasıl biçiyor; görüyoruz. Evet, biçilmez demiyorum, biçilme de olur, ama bir de buna karşı bizim geliştirmemiz gereken tarz vardır.

Bu biçilmeye karşı nasıl duracağız? Benimki biraz bunun ifadesiydi. Benim burda tutturduğum küçük bir mevzidir. Bu mevzide 13. yılıma girdim. Bu mevziyi nasıl savunuyorum, nasıl kullanıyorum; bu konuda bazı sonuçlar çıkarmanızı söyledim. Bizden daha fazla mevzilere sahip olanlar vardır. Bu mevzileri ne kadar layıkıyla kullandıklarını tartışmanıza sundum. Bu tarzla kendinizi bile, özel savaş konusu olmaktan kurtaramazsınız, biçilmekten

kurtaramazsınız. Mevzilere hakkını vermekten, mücadeleye layıkıyla hakkını vermekten ne kadar bahsedebilirsiniz? Yiğitlikten, adam olmaktan ne kadar bahsedebilirsiniz? Ben kendi çabalarımı abartmıyorum. Benim yerim bu kadardır. Belki daha güçlü olsaydım, daha güçlü mevzilere ulaşabilirdim. Ama bu alana, kendi mücadele alanım olarak, büyük gelişmelere yol açan ve büyük hizmetler sunan bir alan olarak hizmet ettirdik. Gerçekten de ilişkileri sınırlı, nefes nefese bir çalışma yürütüyoruz. Görüyorsunuz, dağa tırmanıp buraya geliyorsunuz; 13 yıldır bundan fazla, bundan başka şans verilmiş değildir bize. Ama buna rağmen, görüyorsunuz ki, müthiş yükleniyoruz. Bizimkiler sözümona onbinlerin içinde hareket şansını elde etmiş, yüzlerce militanla eylem düzenleme şansını elde etmiş; ama işin üslubunu, işin tayin edici, belirleyici yanını bir türlü tutturamıyor. Birşeyler yapılmıyor demiyorum, ama bu, canavarı durdurmaya yetmiyor ve canavar da öyle durmak bilmiyor. Arkasına ABD ve Avrupa emperyalizmini almış, Sovyetler'i almış, daha başkalarını almış ve biricik hedefi de sensin. Bütünüyle kuşatmaya alıyor, içinden, dışından, şurasından, burasından biçmek istiyor. Bunlar çok açıktır. Bizimki aslında buna karşı bir direnmeydi. Basit değil ve yalnızca benim sorunum da değildir. Bu sorun, eğer bu halk "varım" diyorsa, onun temel namusu ve her şeyidir. Bu, maddi yaşamından da önde gelen en temel bir yaşam tarzı olmalıydı. Sizin için de tamamen öyle. Bu direnme sorunlarınızı hallettikçe, diğer yaşam emarelerini gösterebilirsiniz. Bu konuda belli bir yeterliliğe, yeteneğe kavuşmadıkça, ben sizin yaşama şansınızın olacağına inanmam.

Direnme noktasında, onun bütün önem ve anlamını layıkıyla temsil edemedi mi, benim için böyle adam ölüdür. Görüyorsunuz ki başarmak zorundayız. Bu sıcak yazı kaybetmek düşünülemez. İliklerime kadar bu atmosferin içindeyim; ben, yıl başında da, çoğunuz tanık oldunuz, bu gelişmelerin atmosferi içindeydim. Sizin bu topluluğunuzu oluşturmaktan tutalım, Kürdistan'ın belli başlı bütün yörelerine güçlü topluluklar ulaştırmaya kadar birçok görevi yerine getirmeye çalıştık. Onları hudutlardan aştırırken, onları bir mevziye ulaştırırken adeta nefesimizi tutuyorduk. Tabii bunun anlamı var. Başka türlü, canavarı nasıl durduracaksın? Siz yaşamı ne sanıyorsunuz? Belki çok yufka yürekli olmuşuz. Ama başka türlü de gelişmeyi idare edemeyiz. Başka türlü gelişmeye nasıl yol açabiliriz ki? Dağda bir ses olmazsa, ovadaki köy ve kent nefes alamaz. Bunu çok iyi biliyoruz. Silahın sesi sustu mu, bizde herkes tilki gibidir. Ve yalnız bir bölgede hareket oldu mu da düşman onu imha eder. Bunu derinliğine yaymak, genişliğine yaymak, silaha kavuşturmak, bildiğiniz gibi, öyle basit değildir. Tarih tanık ki, bu düşman herşeyi iki ayda bitiriyor ve günümüzde en güçlü dönemini yaşıyor. Arkasında bir dünya vardır. Dedim ya, biz de bu aşamada kaybetmek istemeyiz. Bütün bunlar çok yakıcı, çok emredicidir. Ben hiç bir zaman, düşman karşısında direnilemez demedim, birşey yapılamaz demedim; hiçbir zaman, askeri bu kadardır, tankı-topu bu kadardır da demedim. Yola çıkışımızın esasında bunları görerek bir politika yapma yoktu. Esas olan, belirleyici olan, bir halk için doğru yaşam tarzı, bir halkın hakkı, hukuku, özgürlüğü, ona yön verecek ideoloji, politika idi. Bunu esas aldık. Buna yüklendik ve belirleyici olanın da, bu olacağını söyledik. Şimdi bunun böyle olduğu kanıtlanıyor. Karşımızdakinin arkasında bütün dünya da olsa, en gelişmiş teknikle ve en geniş sayıyla da yüklense, bunun para etmeyeceğini, sonuç alamayacağını söyledik. Bugün bunu da kanıtlamış durumdayız. Çabalarımız bunu oldukça ispatlıyor. Biz ne düşmanın gücünü abartıyoruz, ne de onun gücü karşısında durulamaz diyoruz. Bilakis, biz mahvettik onu. Ama bütün bunların yanında, işler de öyle bildiğiniz gibi kolay yürümüyor. Kolay nefes bile alınamıyor. Değişik yaşamak gerektiği çok açıktır. Bütün yaşamı ayağa kaldırmak, yaşamı olağanüstü kılmak, yaşamı direniş abidesi kılmak vazgeçilmezdir. Dağda da böyle, zindanda da böyle, burda da böyledir. Başka türlüsüne imkan yoktur. Başka türlüsünü düşünmeye de imkan yoktur. Bu bir PKK yaşam tarzıdır; bir PKK kişiliğidir. Bunun taktik önderliği budur, bizim yürüttüğümüz önderlik de budur ve bu yaşatır.

İşte gelişmeler, bunu kanıtlıyor. Bunun itirazı, tartışması olmaz, ancak ustalığı üzerinde durulabilir, ayrıntıları üzerinde iyi durulabilir. Esası esastır ve doğrudur; ayrıntısı, üslubu, taktiği, dediğimiz gibi daha çok kadronun, militanın ulaşması gereken işler çok önemlidir. Bu konuda biraz zorlanma vardır. Benim işlerim değil de, sizin işleriniz bizi biraz zorluyor. Benim işlerim aslında yoluna girmiştir. Ama sizin işleriniz, her militan açısından tam yola girmiştir diyemiyoruz. Değerlendirmeler, tartışmalar biraz da rolünüzü layıkıyla bilince çıkarmanız içindir. Rolünüzü layıkıyla yapmanız içindir. Buna kendimizi oldukça katıyoruz. İşte gelişmeler için, bu devreyi de iyi bir basamak yapacağız. Sonuca giderken, sanıyorum gerek parti geneli için olsun, gerekse özellikle serîhildana ve gerillaya yaklaşımda olsun, gelişmeler burdaki

> ***"Kürdistan halkının öncülük sorunu hayli zor bir aşamadan geçerek ihanetten tutalım, inanılmaz zayıflıklar ve saflıklarla içiçe hergün değer yitirilerek gelişti. Ve gerçekten tarihimiz biraz da böyledir. Bizim biricik farkımız, bu tarihin böyle hortlatılmasına müsaade etmemektir. Bu konudaki inadımız, çabamız büyüktür. İnanıyorum ki, öyle kolay da kaybedilmeyecektir.***

değerlendirmelerden güç alacaktır. Sizlerin katkılarınızdan, bizzat mücadeleye, şuraya veya buraya katkı sağlamanızdan epey güç alacaktır.

Görüyorsunuz ki, bir halkın kaderi söz konusu olduğuna göre, bu katkının yerli yerinde olması büyük önem taşıyor. Dolayısıyla sizin konumlarınız büyük önem taşıyor. Doğru yaklaşmak, yeterli yaklaşmak, en az hatayla döneme cevap veren bir yaklaşım sergilemek çok büyük önem taşıyor. Önemi tartışılmaz bile. Sanıyorum bütün bunları anlıyorsunuz; sağduyunuz, bilinciniz, duyarlılığınız bunları kavramaya yeterlidir. Ne kendinizi, ne de bizi ayrıntılarla boğmayacaksınız. Bu konuda üslubunuz muğlak olmayacak. Gerçek bir militanın önderlik hususlarına yaklaşım gücü göstereceksiniz. Tartışmalar, değerlendirmeler bu temelde gelişim göstermelidir. Ben buna daha çok varım. Bunu biraz ayrıntıdan kurtarmak, muğlaklıktan kurtarmak, esasa getirmek ve gerçekten dönüşümü sağlayıp, muhteva kadar biçimde de böyle olmak büyük önem taşıyor. Bunun için geldik. Bunun için kendimizi büyük çabayla katıyoruz. Belki de, en son kapsamlı devrelerden biri bu olacaktır. Bundan sonrası için sanmıyorum ki bu kadar kapsamlılıkla yaklaşalım. 7. yıl aynı zamanda bir sonuç alma yılı anlamına da gelir. Veya bizim açımızdan burası bir anlamda rolünü esas itibarıyla oynamış olacaktır. Her bakımdan bundan sonrasını ülkede yaşatmak vazgeçilmez bir görev olacaktır. Ben bu değerlendirmeleri bu işe ilk adım attığımda da yaptım. Anlamayan, sonuç çıkarmayan, ben olmadım; hep başkaları oldu. İlk katılanlardan tutalım son katılan sizlere kadar. Yine hükmünü icra eden ben oldum. Ama yanılan, zorda kalan

diğer arkadaşlar oldu. Büyük mücadele adamları olsaydılar, önderlik gerçeğine riayet etseydiler, roller ve görevler layıkıyla yerine getirilseydi, işler bugün zafere kadar ulaşabilirdi. Ben doğrudan vazgeçmedim, ama birçok arkadaşımızın durumunu biliyorsunuz; ne halde olduklarını, rollerini nasıl layıkıyla oynamadıklarını görüyorsunuz. Oysa uyarılar çok somuttur; duyarlılık ve hassasiyet göstermek gerektiği baştan beri çok belliydi. Peki gelişmeler neyi gösteriyor? Layıkıyla rollerinizi oynamadığınızı gösteriyor.

Acı çektiniz, işkence gördünüz. İşte en son buraya gelen çoğunuz 10 yılı zindanda geçirdiniz. Dağda yıllarını geçirenler vardır. Gelişmeler neyi gösteriyor? Zorlandınız, hem de amansız koşullar altında; benim bile yaklaşmaya cesaret edemeyeceğim koşulları yaşadınız. Fakat, bütün bunların da nedeni olduğu açıktır. Devrimin bilimi, bu durumları yaşatmamanın bilimidir, bu durumları yaşamamanın bilimidir. Bu durumları yaşamak öyle basit değildir; ya insanı çok düşürür -zaten köklü yanılgılarınızın önemli bir nedeni budur- ya da direnilerek büyük gelişmeler sağlanır. Bizim umudumuz, direnmeniz ve önemli başarılara yol açmanızdır. Yoksa zor süreçlerde düşmenizi kabul etmiyoruz. Bir tarzımız var görüyorsunuz; bu sürecin üzerinizden ucuz geçmesini kabul etmiyoruz, köklü yanılgıların örtbas edilmesini de kabul etmiyoruz. Biz çözümleyiciyiz; tarih için, Kürdistan için nettir bunlar, militan için de nettir.

"Biz ne düşmanın gücünü abartıyoruz, ne de onun gücü karşısında durulamaz diyoruz. Bilakis, biz mahvettik onu. Ama bütün bunların yanında, işler de öyle bildiğiniz gibi kolay yürümüyor. Kolay nefes bile alınamıyor. Değişik yaşamak gerektiği çok açıktır. Bütün yaşamı ayağa kaldırmak, yaşamı olağanüstü kılmak, yaşamı direniş abidesi kılmak vazgeçilmezdir. Dağda da böyle, zindanda da böyle, burda da böyledir. Başka türlüsüne imkan yoktur. Başka türlüsünü düşünmeye de imkan yoktur. Bu bir PKK yaşam tarzıdır; bir PKK kişiliğidir. Bunun taktik önderliği budur, bizim yürüttüğümüz önderlik de budur ve bu yaşatır."

Bizim bir sözümüz var: Hem yanılmamak, hem de yanıltmamak, çok önemlidir. Bütün bunlara dikkat edeceğiz. Kaybetmeye niyetimizin olmadığını vurgulamak için her şeyi açık belirtiyoruz. Bunlar gelişmenin ana yönlerini yakalamak içindir, bir parti kolektivizmine ulaşabilmek içindir. Dediğim gibi, beni öyle hayal hanenizde kavradığınız gibi kavramayın; yaşadığım gerçekler vardır, bunlar babamın gerçekleri değildir, bunlar tarihin binbir yıllık küflü gerçekleridir, toplumun içinden çıkılmaz gerçekleridir. Onları devrimin silahıyla çözmeye çalışıyoruz. Bunlar benden daha fazla sizin gerçeklerinizdir. Ben kendimi halletmişim; az çok, şu veya bu biçimde halletmişim, ama sizin için aynı şeyler söylenemez. Önderlik düzeyinde bir çözüme ulaşmışım, bu pratikte de hükmünü biraz icra ediyor. Ancak militan için aynı şeyi söylemek biraz zor; yaklaşımlarınızdaki büyük yetmezlikler, hatalar, gerçekten bizi oldukça endişelendiriyor, bunlar önemlidir. Geldiniz, hoş geldiniz, safalar getirdiniz diyelim ama, işin esası çok daha önemlidir. Yemekten, içmekten daha önemlidir; her türlü yaşam emarelerinden daha çok önemlidir, bizim yaklaşım esaslarımız böyledir. Ben sorumluluğu gerçekten duyan bir insanım. Hatırlıyorum bütün mücadele evrelerini, ilk işlere adım atmayı; nefes nefese yürek telaşı nasıldı, bunu çok iyi biliyorum ve hep hatırımdadır. Maalesef bizim en yakın arkadaşlarımız çok değişik yaşam emareleri içine kendilerini bırakmışlar. Çoğunun doğru temellerde ortaya çıkmadığı anlaşılıyor, ama kendileri kaybediyor. Şunu söyleyeyim: Değerli çabaları olanlar var, ancak küçümsemek için belirtmiyorum ama, yük paylaşması ve yıllarını bu işe vermesi gerekenler çok sınırlıdır. Bu temelde kendimizi mutlaka halledeceğiz. Bu gördüğünüz işler, ele aldığımız hususlar, biliyorsunuz ki hem evrenseldir, hem ulusaldır; sosyalizm temelinde ele alıyoruz, ulusal kurtuluş çok yakıcıdır ve emeğe dayalıdır. Kesinlikle emek esas alınmak istenmektedir. Bütün bunlar insanın omuzlarına büyük işler, sorumluluklar yükler. Sonuna kadar yenilmiş bir kişiliği biz kabul edemeyiz. Kendini gerçeklerden koparmış bir kişiliği biz kabul edemeyiz. Bu konularda üzülürseniz, sıkılırsanız bu sizin suçunuz olur; çözüm gücü olamazsınız, kendinizi bir yatalak durumuna düşürürsünüz, kendinize yazık etmiş olursunuz. Bu konuda benden ne isteyebilirsiniz? Ben hesap vermekten kaçınan bir insan değilim.

Görüyorsunuz, evirdik-çevirdik buraya getirdik. Bir kongre değerinde size gerçekler konusunda rapor sunuyoruz. Çözümlemelerin hepsi rapor niteliğindedir, hem de en ince detayına kadar. Hiç bir partide görülmeyen bir rapor sistemidir bu. Ama siz de biraz incelemesini bileceksiniz, ne anlama geldiğini kavramaya çalışacaksınız. Bunu göstermezseniz, biz kendimizi aldatamayız; bizim bu çocuklara birşey demeyin, çocukturlar, biraz da delidirler diye yaklaşamayız. Hayır, buna artık hiçbirimizin hakkı yoktur. Gerçekler yakıcıdır, düşman üzerinize geliyor, böyle yaklaşırsanız kuzu gibi yem olacaksınız. Oysa yem olmamak gerekiyor, bunlar hepinizi bağlar, işler amansız bir duyarlılıkla ve kolektivizmle ele alınmayı şart kılıyor. Bu topluluğu yakaladık, devrime hükmetsin diye. İşte Kürdistan kaynıyor, ona biraz hükmetsin. Gerekmiyor mu? Bunlar gerekiyor. Burda hükmeden ne kadar var, güç getirmek ne kadar gereklidir? Birimlerimizin -gece dinliyorum kendilerini- hepsi sorun, sorun, sorundur. Çözümleyici güç olmak çok sınırlıdır. Yurtiçi, yurtdışı, zindan, dağ hepsi sorun yumağıdır. Bu çözümlemeler biraz da bunun için ortaya çıkarıldı. Kaç kişi, "ben çözümlendim" diyor? Dert küpü olmayan, sıkıntı içinde olmayan kimdir? Yine en dertli olan benim, ama dünyanın yükü omuzlarım üzerinde olsa, bu konuda bir of çekmeyecek olan da benim. Hangi sesi dinliyorsan yarı yarıya ezilmiş, büzülmüştür. Gerçeğine bakıyorsun; fazla iddialı değil, başarıya hükmedecek kadar bir noktada değildir. Niye böyle oldu? Siz diyemezsiniz ki, sen allem edip, kallem edip bu duruma getirdin. Hayır, ben somut bir çabanın sahibiyim ve sorumluluklarımın gereğini yapıyorum, dünya buna tanıktır. Düşmanın karşısında neyim, ne değilim, bellidir. Eskiden teoriyle bunu yapıyorduk, şimdi pratikle hergün yapıyoruz; yüzbinler bizim adımıza ayağa kalkıyor, bunlar öyle kendiliğinden olmadı. Bu düşmanın iddiasıdır. Ülkeye adım bile atmadan bunu sağlamasını bildik, ama hep kendi sorunlarından, kendi yetersizliklerinden, ne kadar tıkanmış, daralmış, iddiada zayıf olduğundan bahseden sizler oluyorsunuz, ben değil.

Hiçbir dönemde kimse bana ne bir kuruş para verdi, ne bir silah verdi, ne bir karış yer verdi; kendi çabamla hazırladım ve kendimden daha çok yoldaşlar çevresine sundum, onlara çerçeve olsun, onlara olanak olsun dedim. Söz gücüyle, silah gücüyle, her şeyimizle beslemediğimiz hiçbir adamımız, insanımız yoktur. Kısacası biz sorumluluktan kaçmıyoruz, işlerin başındayız ama, karşımızdakilerin de bu konuda, gerçekten, hem de yerli yerince, yeterince, üslubunca bir karşılık içinde olmaları, herşeyden önce gelir; ondan sonra diğer işler ve ondan sonra sizin öznel niyetleriniz, şu veya bu düşünceleriniz gelir. Yine düşmanı durdurmak, düşmanı durduran çabaya sahip olmak esastır. Bunu gözardı edemeyiz. Eğer ciddi isek, tutarlıysak -ki hepinizin bu konuda iddiası ve dürüstlüğü çok açık- o zaman davranışımız bununla uyumlu olmak zorundadır. "Ben ölüme varım" demek de bu işi kurtarmıyor. Mesele, "gelsin beni vursun" meselesi değildir. Ben 20 yıldır ondan kaçıyorum; pençesine ucuz yakalanmamak, bana dişini geçirmeye çalıştığında dişini parçalamak için bir kaçıştır bu. Nitekim dişlerini ne kadar parçaladık biliyorsunuz. Benden daha çok, siz de buna muhtaçsınız. "Gidelim, iki günde sonumuzu getirelim" diyorlar. Bu lokma olmak demektir, yoksa düşmanın dişini parçalamak demek değildir. Ben bunu yapmadım. Siz düşününüz, çoğunuz lokmalıksınız, lokma olmuşsunuz, haberiniz yok.

Basit iddiaların da sahibi olmayın. Bu konuda büyük yanılgılarınız vardır ve esir edilmişsiniz, düşmanın zindanında, dağda çepeçevre kuşatılmışsınız. Ne direnmesi? "Direniyoruz" diyorsunuz ama, düşman sizi damla damla eritiyor. Dağda belki bazıları bir sene yaşayabilir, hemen söyleyelim ki onlar da burdaki çabalarla yaşıyorlar. Bu konuda PKK tarihini okudunuz, silahlı mücadele tarihini okudunuz; yılda dört defa katkı sunulmazsa, bizim en değme gerillamız bile iki ay dayanamayacak. Fiziki olarak belki varlığını koruyabilir ama, siyasi-ideolojik olarak veya mücadelenin sürekli yoğunluğu açısından hiçbir şey yapamaz. Çünkü, burnunun dibindeki köyü bile doğru değerlendirmiyor! Bu gerilla nasıl yaşayabilir? Gerillamız bunu görmüyor; ben değerlendirmelerde size bunu göstermeye çalıştım. Gerilla çözümlemelerinde, gerillamızın ne kadar yetmez ve yenilgiyle yüzyüze olduğunu göstermeye çalıştık. Sanırım bunu tartıştınız, herhalde bazı sonuçlara da ulaştınız. Bir daha değerlendireceğiz, diğer direniş odaklarımızı da değerlendireceğiz.

Bir zindan direnişçiliği, evet anlamlıdır, ama unutmayalım ki zindan çepeçevre kuşatılmıştır. Ve düşman isterse saniyesinde imha eder. Üstelik bu düşman da imhacı bir düşmandır. Her an imhacı gücünü kullanabilir. Bu ne demektir? Direnme vardır ama düşman istediği anda boğulma tehlikesi de vardır. Bunun mümkün olmaması için nelere ihtiyaç var? Burada mücadeleler anı anına olmazsa, acaba ne kadar kurtarılacak veya direnme ne kadar sonuç alacak? Bunu değerlendirmeme ne kadar da gelişmiş! Görüyorsunuz ki, şu büyük yanılgıya ulaşılmış: "Direndik kazandık!" Bu büyük bir iddiadır aslında; dağdaki gerilla da kendini kral yerine koyuyor,"silahımız var, yüz devletten daha güçlüyüz" sevdasına gömülüyor. Yapmayın dedik, insan gerçeklerden bağını koparmaz, yani insan zindanda direnerek onuru da kurtarır, kendini de kurtarır ama, düşman da istediği anda boğabilir.

Bazı mektuplar geliyor hareketlerden, "ben ne yapayım" diye yardım istiyorlar. İlginç, bizden bir destek istiyorlar. Şimdi bütün bunları anlıyorum. Yalnız bu da değil; halkın yaşadığı büyük tutsaklık vardır. Ona da ulaşmak, onu da kurtarmak gerekiyor. Peki burada kim ölçüleri yitirdi, kim gerçeklerle bağlantısını yitirdi? Bunu biraz tartıştınız, daha da iyi göreceksiniz. Şunun altını çiziyorum: Mesele, ölümüne direnmek değildir; direnerek kazanmaktır. Bu da mühendis inceliğini gerektirir. Düşman bellidir, amacı bellidir. Öyle pek bize acıyacak durumda değildir. Dünyanın da durumu bellidir. Bütün bunları dikkate almayan bir devrimcilik felaketi hazırlar. Bu büyük bir problemdir.

En temel gücümüzü dağdaki gerillaya verdik. Kürdistan'daki herşeyi biraz dağdaki mücadele belirliyor, bütün gelişmeleri o belirliyor. Son yılların bütün çözümlemeleri dağdaki mücadeleyi halletmeye yönelikti. Halen de bizi en çok telaşlandıran husustur. Çünkü, çatapat takımı gibi çalışanlar az değildir. Normal bir yürüyüşü, normal bir mevziyi değerlendirme durumunda olmayanlar az değildir ve onlar felaket getirebilir bize. O gitti mi ve felaket oldu mu da, ne serîhildan kalır, ne zindan direnişi, ne şu, ne de bu. İşte bu nedenle de sürekli beslemek zorundayız; burdan beslemeseydik her şey biterdi.

"En temel gücümüzü dağdaki gerillaya verdik. Kürdistan'daki herşeyi biraz dağdaki mücadele belirliyor, bütün gelişmeleri o belirliyor. Son yılların bütün çözümlemeleri dağdaki mücadeleyi halletmeye yönelikti. Halen de bizi en çok telaşlandıran husustur. Çünkü, çatapat takımı gibi çalışanlar az değildir. Normal bir yürüyüşü, normal bir mevziyi değerlendirme durumunda olmayanlar az değildir ve onlar felaket getirebilir bize. O gitti mi ve felaket oldu mu da, ne serîhildan kalır, ne zindan direnişi, ne şu, ne de bu. İşte bu nedenle de sürekli beslemek zorundayız; burdan beslemeşeydik her şey biterdi."

Gerçekten, düşmanı biraz tanıyalım. İsyanlar vardır, incelediniz. Son burjuva basını bunları tekrar tekrar yazdı çizdi. Teslim oluyorlar, yine de idamdan kurtulamıyorlar. Bir Şeyh Sait herşeyi kabul ediyor, Seyit Rıza, "Puşttur bunlar" diyor. "Sana birşey yapmayacağız gel" diyorlar ve kandırıyorlar. Bunlar direniş önderleri ama düşmanın dediklerini kabul ediyorlar ve düşman çok alçak olduğu için, onları idam etmekten vazgeçmiyor. Siz de bu kadar direneceksiniz de, sizi idam etmekten vazgeçecek! Çocuklar buna güler, evet çocuklar güler buna. Dediğim gibi, gerçeklerle bağlantıyı koparmamak çok önemlidir. Dağdaki direnmenin anlamı çok açık diyorum, onu sürekli kılmak; bütün halkın yaşamı, bizim bütün sempatizanların ve dostların yaşamı için esastır. Bunun için buradan yüklendik, hiçbir şeye ilgi gösteremeyecek kadar herşeyi buraya verdik. Başka türlü yaşam seçeneği yoktur. Adam idam edecek, boğacak herşeyi, dakikası dakikasına hesaplıyor. Bu düşmanı küçük görmeyeceksiniz; biraz taktik diyorsunuz da, adım adım izleyeceksiniz, adım adım niyetlerini, yönelimlerini bileceksiniz ki iş yapasınız, taktik yapasınız. Ölçüler önemli oranda yitirilmiş. En başta gerillamız ölçüleri yitiriyor; halen doğru dürüst dengeyi tutturma, sürekliliği sağlayabilme, olanakları değerlendirebilme sınırlıdır. O böyle olduktan sonra, diğer çabaların başına ne gelmez ki? Bunları önemle değerlendireceğiz. Diğer düşüncelerinize, görüşlerinize açıklık getiriliyor. Değişik tartışmalarla her türlü sorun konulabiliyor. Kendimizi öyle düşkünce bir tartışmaya kaptırmayacağız, sanki herşey kurtarılmış gibi, bambaşka, son derece tali sorunları gündemimize bulaştıran, muğlaklaştıran tartışmalara yer vermeyeceğiz. Tartışmalarımızı adeta, "Bizans'ın melekleri erkek mi, dişi mi" tartışmalarına dönüştürmeyelim. Düşman her tarafı topa tutarken bir dakikamızı bile anlamsız harcayamayız.

"Sonuna kadar yenilmiş bir kişiliği biz kabul edemeyiz. Kendini gerçeklerden koparmış bir kişiliği biz kabul edemeyiz. Bu konularda üzülürseniz, sıkılırsanız bu sizin suçunuz olur; çözüm gücü olamazsınız, kendinizi bir yatalak durumuna düşürürsünüz, kendinize yazık etmiş olursunuz"

Görüyorsunuz ki, bütün bunlar çok yakıcı hususlardır. Öyle inanıyorum ki, kavrayış konusunda biraz iyisiniz, bizi biraz kavrayacaksınız, birbirimizi kavrayacağız; dengeli, soğukkanlı kavrayacağız. Telaşa, endişeye gerek yoktur, "yapamam, altından çıkamam" demeye de gerek yoktur. Biraz mertlik yeter. Siz biraz mert değil misiniz? Mertsiniz. Biraz yiğitlikten dem vurmayacak mısınız, biraz ben de varım bu işe demeyecek misiniz? Buna varsınız. Bütün bunlar sizde oldukça güçlüdür. O halde, onun gerçekleşme tarzı üzerinde duruyoruz. Bunun nasıl hayat bulacağını ortaya koyuyoruz. Buna değer vereceksiniz, bu noktayı kavrayacaksınız. Başka türlü gündemi geliştiremeyiz, başka türlü felaket kapıdadır; tecrübeler var, buna dayanarak söylüyoruz. Eğer kaçışa, teslimiyete siz "yaşam" diyorsanız, benim buna sözüm yok. Bunu her an gerçekleştirebilirsiniz. Ama, yok bunlara karşı "varım" diyorsanız, ben de bundan başka seçenek göremiyorum. Beni güçsüz görüyorsanız, iddia edin; bunun için tartışma platformu çok geniş tutuluyor. Sözünüzü yerinde söyleyin, sonuç alıcı kılın, bir katkınız olsun. Düşman gerçeğini kavramaktan kaçmadan, mücadelenin ağır sorunlarından kendinizi sıyırmadan çözüm gücü olabilir-

"Öncümüz, öncü tarihimiz çok sancılı geçti. Bu halk 1000 yıllık köledir; bugün iyi uyanıyor, iyi cevap veriyor, ama, öncü oldukça çocukça, ürkekçe ve daha da kötüsü oldukça saptırmacı, yanılgılı tutumlarda ısrar ediyor. Kendi kendini kandırmak, kendi kendini yanıltmak, özgürlük şansını kötü değerlendirmek, bu konuda kendisine çok dengesiz yaklaşmak, kendini yerli yerine oturtmamak, ölçü tanımamak, tüm bunların bırakın sosyalizmle ilişkisini, normal kapitalist ölçülerle bile kabul görmez. İşte Kürt ağalar, ölçü tanır mı? Bizim ağalık temel insani değerlerde, toplumsal, ulusal değerlerde ölçü tanır mı? Tanımaz. İşte, yaşanan, onun hortlatılmasıdır. Benden buna özgürlük istiyorsanız, bu büyük bir yanılgıdır, bizi de büyük yanılgılara ortak etmedir. Kendimi ne kadar korursan bence o kadar iyi olacaktır."

seniz, katkınız olabilirse, bu gerçekten birbirimize en büyük destek olur. İnanıyorum ki, böyle yaklaşım gücü göstereceğiz. Bu konuda iddialıyız. Herhalde yılları böyle geçirenler, PKK adına, onun onuruna bu kadar yaşamını adayanlar, bu gücü gösterebilirler, bu konuda yanılmıyorum.

Evet görüyorsunuz ki, ben gündemi oldukça gerçekçi, duyarlı götürmeye çalışıyorum. Burada daha da yoğunlaşıyoruz, bazı sonuçlara ulaşıyoruz. Herhalde hepimiz için iyi olacak, siz de, sanırım şu anda daha iyi kavrayabilecek, kendinizi katabilecek durumdasınız. Çekinmeyin, bütün bunları belirtirken de, salt askeri yaklaşım dayatmıyorum. Hayır bilakis, siyasi ve hatta ideolojik boyutu da eksik etmeyen, buna sabır gösteren, olanak hazırlayan bir tutum ve yaklaşım içindeyiz. İşlere önderlik ediliyor, tamamı tamamına, dakikası dakikasına ulaşılmaya çalışılıyor. PKK işleri böyle götürülmeye çalışılıyor. Şuna çok açığız: Güç sunacak durumda olanlara partiyi açık tutmak, görev-yetki-sorumluluk paylaşmak durumunda olanlara, hem de oldukça destek sunmak, bunlar hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar bu dönemde bizim için geçerlidir. Fakat, sıkça vurgulandığı gibi, muğlaklığa, ikircikliğe, aptallığa, serseriliğe, gerçekten hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar bu dönemde, prim vermek olmayacaktır. Bu gerçeklerle çok uğraştığım için, çok yoldaşı da iyi tanıdığım için, bu konuda biraz da inatçı olduğum için, bu davranışlara kapılar kapalıdır. Yeniye ulaşmayı, başarıya ulaşmayı biraz bileceksiniz. Buna gerekirse kendinizi doğrayarak ulaşacaksınız. Ben güç ve görkemlilikten yanayım. Kendimi hergün gözden geçiriyorum, savaşı en yoğun yaşayan durumundayım. Bu şundan ileri geliyor: Bizim yıkık dökük, çirkinlik arzeden yanlarımız sanıldığından daha çoktur. Günlük savaşım yürütülmezse biz kendimizi insanlık hanesine yazdıramayız.

Günümüzde çok sayıda kişi, Kürt gerçeğini ağzına alarak "ben de varım" diyor, ama, çirkinlikten, rezaletten, utançtan ibarettir. Bunların kazanması öyle kolay değildir. PKK'nin onurunu paylaşmak öyle basit değildir. PKK'de onuru paylaşmak, PKK'de yaşamı paylaşmak öyle basit değildir. Biraz ölçülü olmak; kimin ne kadar hakkıdır, ne kadar hakkı değildir, bunu hesaplamak gerekir. Çok acıklı bir olaydır. Direnişin payı, hepinizin payı nedir? Fakat aynı zamanda hepinizin hatası nedir? Bunlar iyi ölçülüp biçilmeden, biz yaşamı yenileştiremeyiz; bu yaşamı yaşanılır kılamayız. Fakat, şimdi bütün Kürdistan bizi dinleyecek duruma geldi; "PKK bize ne sunacak" diyorlar ve bize ölümüne de katılıyorlar. Evet, ne sunacaksınız? Sunulacak yaşam tarzınız olmazsa ne sunacaksınız? Size söyleyeyim; dertten, sıkıntıdan, ikirciklikten başka ne sunuyorsunuz? Halk yaşamak istiyor; onun için bize sarılıyor. Yeni yaşamın bizde filizlendiğini görüyor. Onun için, bizden ona sahiplik etmemizi istiyor. İşte buna layık olmaya çalışacağız.

Halk bizim adımızı bu kadar anarken, elbette ben buna layık olmaya çalışacağım. O kadar tavizkar mıyım? Yani bir halk bize kendisini bu kadar bağlı kılmaya çalışacak ve ben şunun bunun hatırı için işlerden taviz vereceğim veya sizlerin bir çözüm gücü olmamanıza, sürekli hastalıklı halinize onay vereceğim; bunu düşünebilir misiniz, cesaret edebilir misiniz? Çözümsüz, başarısız, hatta çok saf ve dürüst de olabilirsiniz ama, buna rağmen yetersiz ve oldukça yenilgiye açık kişiliğinize fırsat sunacağım, mümkün mü bu? Bu konularda sunacak katkılarınız mutlaka olacaktır. Bu halkın arzuladığı yaşamı, bu halkın istediği yaşamı mutlaka sunacaksınız. Halk başarı istiyor, askerlik istiyor, gelişme istiyor, hepsini sunacaksınız. Sunmak zorundayız. Öznel niyetleri ileri sürmek "benim şu kişilik özelliklerim" demek kabul edilmez. Hayır, emredici temel gerçek halkın arzularıdır, istekleridir. Halk bizden başarı istiyor. İnsanlara bakıyorum, herşeylerini sunuyorlar. Bunu böyle yapanlar, şunu çok iyi biliyor ki; başka bir kabulümüz yoktur. Ve herşeyi sizden bekliyoruz. Halkın desteği, dayanışması bu amaçlıdır. Herşeyi yalnız benim vermemle olmuyor ki; başarıyı yalnız ben veremem ki; kesinlikle öncü gereklidir, bütün öncü kendinde başarıyı sunmak zorundadır.

Öncülük, öyle sen-ben kavgası değildir. Sen beni tıkat, ben seni! Öncülük böyle olmaz. Çokça bahsettik; öncü çekicidir, çözümleyicidir, halledici tarzı esas alır. Kendinizi taş gibi midelere oturtuyorsunuz, paramparça edercesine oturtuyorsunuz; bu öncülük değil, dağıtıcılıktır. Öncü sorununu tartıştık. Biliyorsunuz, birçok çözümleme yaptık, kendini koruyamayan arkadaşlarımız var, en çok görev beklenenlerimiz, görevlerin canına en çok okuyanlar oldular. Sabırları yokmuş, tahammülleri yokmuş! Büyük davaların adamı herşeyi kaskatı kendi emrinde tutar. Hiçbir çocukluk fantazisine, beklentisine fırsat tanımaz. Ben kendimi kaskatı burda tutarken, amansız yüklenirken, bunun için herşeyi feda ederken, sadece tarihin biricik emri için yaptım. Bu davada biraz başarılı olacaksın; senin bundan başka hiçbir seçeneğin yoktur. İşte bu emre karşılık vermek için kendimi böyle yaptım ve bu hepiniz için geçerlidir. Başka türlü değerlendirmeler isabetli değildir. Bütün bunları şunun için söylüyorum Öncümüz, öncü tarihimiz çok sancılı geçti. Bu halk 1000 yıllık köledir; bugün iyi uyanıyor, iyi cevap veriyor, ama, öncü oldukça çocukça, ürkekçe ve daha da kötüsü oldukça saptırmacı, yanılgılı tutumlarda ısrar ediyor. Kendi kendini kandırmak, kendi kendini yanıltmak, özgürlük şansını kötü değerlendirmek, bu konuda kendisine çok dengesiz yaklaşmak, kendini yerli yerine oturtmamak, ölçü tanımamak, tüm bunların bırakın sosyalizmle ilişkisini, normal kapitalist ölçülerle bile kabul görmez. İşte Kürt ağalar, ölçü tanır mı? Bizim ağalık temel insani değerlerde, toplumsal, ulusal değerlerde ölçü tanır mı? Tanımaz. İşte, yaşanan, onun hortlatılmasıdır. Benden buna özgürlük istiyorsanız, bu büyük bir yanılgıdır, bizi de büyük yanılgılara ortak etmedir. Kendimi ne kadar korursam bence o kadar iyi olacaktır. Bütün çabalarımız görüyorsunuz ki ölçüleri bulmak içindir. Bunu temel mesele bileceksiniz, temel mesele budur diyeceksiniz, bizim için yaşamın yolu bundan geçer diyeceksiniz. Militanlar durumunda olduğunuz için bunu ilke olarak kabul edeceksiniz. Ben de bir militanım, günlük yaşamda onun taktik gereklerini yerine getiriyorum. Bunlar bu aşamada sağ olarak kurtulmamız için vazgeçilmez şartlardır; başka türlü kurtulamayız.

Şimdi ben tek başıma işleri biraz daha idare edeyim, ama diyelim ki dağa çıktım düştüm, bir kurşun sekti veya kalp durdu gitti, o zaman ne olacak? İşler birden bire dursun mu? Bunu önlemenin yolu, katılım gücünüzü geliştirmektir. Dediğim gibi, kendini taş gibi oturtarak değil; hazmedilecek, yenilecek, yutulacak bir biçime getirerek katılım gücünüzü göstermelisiniz. Bunlar, benden daha çok sizler için önemlidir. Israrlı olmam, sanırım anlamlı karşılanır. Görüyorsunuz ki, bu temelde her şeyi paylaşmaya, sonuca bağlamaya varım. Öyle inanıyorum ki, 7 yıllık son atılım gerçeğimize yükleneceğiz. İddiamız kadar çabamızı da müthiş kılacağız. Öyle kolayca, mevcut düşman gerçeğine fırsat vermeyeceğiz. Siz verseniz de ben kendim yaşadığım sürece vermem. Söyleyeyim 40 defa kendinizi yere de atsanız, ne yapsanız da bu gelişmeleri sürdüreceğiz. Buna gücüm var, almış olduğum tedbirler de bunu sağlar. Kendi yaşamım süresi boyunca bu işlerde gelişme kesindir. Birisi kaybedecek olsa da bu, ben olmayacağım. Tekrar belirtiyorum, bu ben olmayacağım, başkaları olacak, sizler olacaksınız. Birileri kazanır ve bunun başında ben olacağım ama, isterdim ki içinizden çoğu da böyle olsun. Bunu çok çok isterim. Kazanmak için işte yol ve yöntemler, peki kim gereklerini yerine getirmiyor? Bunu tartışıp bir halledelim, bu konuda hesaplaşalım, emeğe saygılı olalım; olanak nedir, nasıl yaratılır görelim. Ucuz değerlendirmelere teşebbüs etmeyelim. Bu, adamı ciddiyetten düşürür. Önderlik gerçeğine, mücadele gerçeğine, gerçeğimize eleştirisel yaklaşalım. Eleştiri demek, sadece suçlamak demek değildir. Eleştiri demek; çok canalıcı gelişmeleri görmek, bir gelişmenin hakkını vermek, bir gerçeğin hakkını vermek demektir. Eleştiriyi böyle anlayacaksınız.

"Gerçeklerle bağlantıyı koparmamak çok önemlidir. Dağdaki direnmenin anlamı çok açık diyorum, onu sürekli kılmak; bütün halkın yaşamı, bizim bütün sempatizanların ve dostların yaşamı için esastır"

Biz, sizleri eleştirirken sadece sizin olumsuzluklarınızı açığa çıkarmak için bunu yapmıyoruz; olumsuzluklarınızı açığa çıkarmak demek, sizin olumlu yeteneklerinize yaşam hakkı tanımak demektir. Onun için eleştirilerden çekinmeyin. Eleştiriler eğer bizim yöntemimizle işletilirse, kesinlikle kişiyi güçlendirir. Kesinlikle zor durumda olan kişiye nefes aldırır ve sanmıyorum ki bir eleştiri yapıldığında boğulacak kadar kötü durumda olasınız. Hepinizin durumu az çok eleştiriyle düzeltilebilecek düzeydedir. Bunu yapıyoruz. Kendisiyle uğraşmasını bilmeyenler, düşmanıyla uğraşmasını bilemez. Kendi iç sorunlarını güçlü bir biçimde halledemeyenler, 70 yıl da geçse, işte reel sosyalizmin hikayesinde olduğu gibi, kaybederler. Bu konuda da gerçekten ben kendimi yanıltmak istemiyorum. Kendimizle savaşımımız, birçok devrimin başına gelenlerin bizim de başımıza gelmemesi içindir. Diğer halkların deneyiminden de sonuç çıkarmanın en akıllı yolu budur.

Sanırım dediklerim anlaşılıyor. Bu ilk konuşmada size biraz gerçeklerimizi tekrarlamak durumunda kaldık. Bu gerçekler üzerinde durmak fırsatı vardır. Şimdiye kadar biraz da hazırlık yaptığınız için değerlendirmeleri daha iyi yapabilecek durumdayız. Geniş bir tartışma özgürlüğü var. PKK'nin son gelişmelerini oldukça tartışabilirsiniz; bunun için materyal boldur, zaman bence yeterlidir. Bizzat kendimiz de bu konuda çeşitli noktalara açıklık getirebilecek durumdayız. Ve bütün bunlar durumu oldukça ilerletir.

Bu konuda ayrıyeten söyleyebileceğiniz hususlar var mı? Gelişimin anlamını vermeye çalıştım. Yine de istediğiniz hususlara açıklık getirebiliriz. Gündeminiz nasıl geçiyor, gelişmeniz nasıl? İstemeyiz hiçbir yoldaşın bu konuda yetersiz bir yaklaşım içinde olmasını. Hepinize üstün değer biçiyoruz. Bizim baştan beri, bütün PKK gerçeğine yaklaşımımız budur. İnanılmaz yaratıklar çıksa da gerçekten hepinize biçilen değer yine budur. Yeni gelenleriniz var, bazılarıyla uzun süreden beri görüşmedik, görüşürüz onlarla. Fırsat, zaman var, sanırım bol bol tartışırız, hatta bireysel düzeye kadar tartışırız. Gündeminizi iyi belirleyin, bol bol üzerinde dururuz. Toplu olarak, hatta tek olarak dururuz.

Yaşamak isteyenler çabalarını sonsuz kılmalıdırlar. Yaşamayı esas almıyordunuz, başarıyı esas almıyordunuz; onun için bu ölgün, yetersiz çabalarınızı aşın. Bakın aşamayanlar yarı yolda gidiyorlar. Raporlarınızı okudum; bazı zayıflıkları gördüm, yaklaşımlarınızın yüzeyselliğini gördüm. Bence bu aşamada daha kudretli olmanız mümkündür. Çünkü güçlenmiş olmanız gerekiyor. Devrenin başından beri iki üç kez geldik, 20'şer gün kaldım. Bu sürede 20 günlük bir fırsat tanıdım, oldukça güçlü bir düzeye gelmeniz gerekiyor. Özellikle hepinizden çok kapsamlı derinlik beklenir; dönüşüm, iyilik, ölçülülük beklenir. Yoksa kendinizle oynamış olursunuz veya kendinizi iyi değerlendirmemiş olursunuz. Bende bile, görüyorsunuz ki, habire gelişme var; yaklaşım gücü var. Görüyorsunuz ki, durmuş değilim. Kendi cephemde en ufacık bir zaafa yer vermedim, "yetmedi, kaldıramadı, yürüyemedi" biçiminde bir değerlendirmeye olanak tanımadım. Sizdeki şu üslup biraz bıktırıyor -bunu hepinizin raporlarında biraz gördüm: "Ulaşmaya çalışıyorum, şu kadar yetersizliklerim var". Bu bazı ögelerimizde adeta bir demagoji durumuna gelmiş; bunu yakıştıramıyoruz. Mesela ben, hiçbir dönemde kendime böyle değerlendirme şansı vermedim, "şimdi yeterli olamadım da sonra yeterli olacağım" demedim. Anında herşeye bir çözüm gücü oldum. Usulü bu, ne kadar yerli yerinde olduğu ayrı, ama yaptım oldu; söylüyorum oluyor.

Amed için de şunu söyledik: Cenazeye sahip çıkılacak! Belki yetersiz yaklaşımlar da vardır ama, bana göre, tarihi ve önemli bir adımdır. Varsın 500 kişi de gitsin; Amed'de 500 kişinin kanının akması, Amed'in yedi suyla yıkanması anlamına gelir. Hiç de kötü olmaz. Ama o işkenceye, o alçaklığa sessizce onay vermek, yüzyılların o ihanetine en alçakça ihanet halkalarından birisini daha eklemek demektir. Demek istediğim, ufak bir yönelme, bu gelişmeleri çıkarabiliyor. Diğer birçok işte de biraz böyledir. İnsan kendi gücünü iyi ayarlarsa, büyük bir ayaklanmaya da anında yeterli hale gelebilir. Gücünü, olanağını, ilişkini doğru konuşturursan oluyor. Hiçbir zaman yetersizdir demedim. Şunu demek istiyorum. Her döneme yüksek bir yeterlilikle cevap vermeniz, bu duruma gelmeniz için önemlidir. Kendinizde böyle bir hakimiyet gücü bulmanız çok büyük önem taşıyor. Bence biraz da PKK'yi bu aşamada böyle yapmak gerekiyor. O demagojik üslubu biraz aşmak gerekiyor; hep sürece bırakma, doğru değil. Sürece zaten yayılırız ama, sürecin herhangi bir noktasında bulunuyorsak, orada çözümleyiciyiz. Herhalde bu devre biraz bu konuda da çözümleyici olmalı, sonuç alıcı olmalıdır. Artık herkes şunu diyebilmeli: Olduğumuz yerde bir çözüm gücüyüz. Bunu yakıştırın kendinize. Yenilir, yutulur bir lokmayız; dağıtmayız, parçalamayız, bölmeyiz; birleştiririz, güçlendiririz, sonuca götürürüz, deyin. Bunca olup bitenden sonra bu duruma gelmek zor olmasa gerek. Güçsüz, kudretsiz olduğumuza dayanarak, onu bir alışkanlık

"Biz sizleri eleştirirken sadece sizin olumsuzluklarınızı açığa çıkarmak için bunu yapmıyoruz; olumsuzluklarınızı açığa çıkarmak demek, sizin olumlu yeteneklerinize yaşam hakkı tanımak demektir. Onun için eleştirilerden çekinmeyin. Eleştiriler eğer bizim yöntemimizle işletilirse, kesinlikle kişiyi güçlendirir. Kesinlikle zor durumda olan kişiye nefes aldırır ve sanmıyorum ki bir eleştiri yapıldığında boğulacak kadar kötü durumda olasınız. Hepinizin durumu az çok eleştiriyle düzeltilebilecek düzeydedir. Bunu yapıyoruz. Kendisiyle uğraşmasını bilmeyenler, düşmanıyla uğraşmasını bilemez. Kendi iç sorunlarını güçlü bir biçimde halledemeyenler, 70 yıl da geçse, işte reel sosyalizmin hikayesinde olduğu gibi, kaybederler. Bu konuda da gerçekten ben kendimi yanıltmak istemiyorum. Kendimizle savaşımımız, birçok devrimin başına gelenlerin bizim de başımıza gelmemesi içindir. Diğer halkların deneyiminden de sonuç çıkarmanın en akıllı yolu budur."

haline getirmeyelim. Oldukça kudretli, oldukça çözümleyiciyiz. Zayıf görüyorum sizi, biraz zavallı görüyorum. Bizimkilerin başına ne geldi, sorunlar altında ne kadar ezildiler, diye hep düşünürüm. Siz benim için hiç düşünmeyin, mezarda bile olsam, ben rolümü oynarım, PKK işlerine toz kondurtmam. Kürdistan halkına, hatta kendi çapımızda insani işlere toz kondurtmayız.

Siz de kendinize bazı sıfatlar yakıştırıyorsunuz da; bence zaman geçmiştir, başarıda seyredin. Bu işlerde öyle sanıldığı kadar kolay lokma değiliz, hallederiz, yaparız iddialarında bulunurken bir-iki gün sonra beklenmedik şeyler olmasın. PKK'de birçok olayda böyle oluyor. Kendini kolay kandırabilen, kolay kaybeder. Çetin ceviz olalım, bu konuda aşama yapmamız gerekiyor. Bu devre bu konuda örnek olmalıdır ve sanıyorum ki öyle olacaktır. Bu konuları anlamıyor musunuz, yeteneksiz misiniz, zavallı mısınız? Sanmam, mücadele etme kararlılığı yüksektir. Bunu iyi götürebilenler olmalısınız. Şimdiye kadar yakamızı bir türlü bırakmayan durumlar çok konuldu burda, çok gördünüz, bundan sonra yakışmaz diyorum. Zayıflık, düşkünlük, çözümlenmeme, cevap vermeme ne olur, nereye gider? Anı anına kudretli bir yaklaşım, çözümleyici bir yaklaşım sahibi olmalısınız. Yarın, öbür gün kendi işlerim konusunda kesinlikle başarmamayı düşünemiyorum. Başaramamak benim için ölüm demektir. Abartmıyorum ama, PKK işlerini şimdiye kadar böyle yürüttük, militan da artık bunu biraz kesinleştirmelidir. Şöyle oldu, şöyle ayağı kaydırıldı, şöyle kurşun sıktırılmadan düşmana yem oldu, şöyle biçildi! Haklı olarak bunları duymak istemiyorum artık. Ben böyle gerillacılık düşünemem; örgütlenemedik, ulaşamadık gibi sözler sarfedeceğimiz sözler değildir. Dediklerim anlaşılıyor değil mi? Destekliyorsunuz herhalde, dayatma değil bu açıklamalar. Çok azınız da güçlü katılım gösterseniz -hatta herkes benden fazla katılıyor da, ben özden bahsediyorum, beş-on taneniz de bu gücü gösterse, bu işler daha iyi sonuca gidebilir. Ne mutlu böyle olacak birkaç kişiye diyorum. İddialı olun, yaklaşın! Bundan başka seçeneğiniz var mı? Başka beklentileriniz var mı? Yok, hiçbirinizde yoktur.

"Bizim yıkık, dökük, çirkinlik arzeden yanlarımız sanıldığından daha çoktur. Günlük savaşım yürütülmezse biz kendimizi insanlık hanesine yazdıramayız"

Biz dönemin üzerinde duruyoruz. Bu devreye katılan yeni arkadaşlar var. Bunlar PKK gerçekliğine daha çok uzaktır. Bu eğitim devresiyle birlikte partiye yaklaşmaları lazım. Siz görüyorsunuz; sizin yaşamınız nerde, parti yaşamı nerde; önderlik nerde, siz nerdesiniz; düşman nerde, siz nerdesiniz; tarih nerde, siz nerdesiniz? Bunları bu devrede gördünüz, çözümlemelerde gördünüz. Kaçmak olmaz; kaçmanın önü tutulmalı. "Bundan başka benim elimden birşey gelmez" diyorsunuz; hayır, ellerinizden birçok şey geliyor. Kaçmasını bilenlere, kendisini bu ölü yaşam içinde tutanlara, bu yaşamdır, şereftir diyemeyiz. Bilakis, değer verilecek hiçbir yanı yoktur. PKK'de yaşam yaratılmıştır, özgürlük yaşamı oluşturulmuştur. Bunun için imkanlar vardır, yol vardır ve bunları görüyorsunuz. Lakin gerçek olan birşey var ki, gücünüz yoktur. Buraya gelen arkadaşların çoğunluğu pratikte düşmüşlerdir. Burada yanlışlıklarınızı ve gerçekliklerinizi gördünüz. Bu arkadaşlara, yol, imkan, olanaklar açmadık mı? Bakın ne haldedirler? Sizin gücünüz neye yetiyor, neye yetmiyor, onu görmüyorsunuz. Sizin konumlarınız keyfe göredir. Keyfin istedi mi şöyle yap, keyfin istedi mi böyle yap. Bu yaşam değildir. Herşeyden önce biz bağımsızlık ve başarı istiyoruz. Bu hangi üslupla, hangi çalışmayla oluyor? Evet, kendinize bakın, neler yapabilirsiniz, gücünüz neye yetiyor? Evet, kendinize bakın, cevap verin. Bizde büyük sabır var, biz kaçmadık; burda durmamız, Kürdistan'ın kurtuluşu içindir. Çoğu insan belki şaşırıp kalıyor ama, biz büyük bir sabırla, tahammülle burayı bu duruma getirdik. Elimizde birşey kalmamıştı. Düşman ne diyordu: "Biz kılıç salladık, zorla boyunlarını kurtardılar." Üzerimize böyle geldiler ama, biz burda direnişi yarattık, ölümden döndük; bunlar hep burda oldu. Bundan cesaret aldık. Sonuç alarak, bu aşamaya geldik.

"Amed için de şunu söyledik: Cenazeye sahip çıkılacak! Belki yetersiz yaklaşımlar da vardır ama, bana göre, tarihi ve önemli bir adımdır. Varsın 500 kişi de gitsin; Amed'de 500 kişinin kanının akması, Amed'in yedi suyla yıkanması anlamına gelir. Hiç de kötü olmaz. Ama o işkenceye, o alçaklığa sessizce onay vermek, yüzyılların o ihanetine en alçakça ihanet halkalarından birisini daha eklemek demektir."

Amed zindanında işkenceyle öldürüyorlardı, hiç kimse "var mısın yok musun" diye sormazdı. Ama şimdi, ne kadar büyük gelişmeler sağlanmıştır? Ülkenin uzağında da büyük işler başarılmıştır. Bakın, bizim adımıza, ülkede hergün büyük direnişler oluyor, eğer gerçekten istenirse her yerde büyük gelişmeler sağlanır. Güney Kürdistan'da da büyük direnişler oldu ama, ardından kaçış başladı. Biz olmasaydık, biz önünde durmasaydık, bizim korkumuz olmasaydı, düşman halkımızla bir top gibi oynayacaktı. Düşman eskisi gibi oynayamıyor ama, oynamak isteyen başkaları var. Önderlik adı altında çıkmışlar, oynamak istiyorlar. Fakat eski dönem geçti, PKK'nin direnişi herşeyi alt üst etti; bu da ortaya çıkan bir gelişmedir.

Arkadaşlarımız çabuk düşüyorlar, kendi üzerinizde durmuyorsunuz. Önünüze büyük bir sofra koymuşuz, yüzyıl yeter size ama, yemesini bilmiyorsunuz. Hiç gelişme yoktur demiyorum, elbetteki gelişme var ama, gördüğünüz gibi, yaratıcılıktan yoksun kalıyorsunuz. Verdiğiniz sözlere de bağlı kalmasını bilmelisiniz. Bu kadar arkadaş birşeyler yapmak için buraya gelmiş. Bu çok iyidir, değer veriyoruz buna. Ama üzerinizde durmalısınız. Kendiniz de biliyorsunuz ki, şimdiye kadarki yaşamınız, hafifliklerle, kötürümlükle geçmiştir. Bu devrede olumlu gelişmeler sağlamışsınız; düşmana karşı gerileme yoktur. Gelişmeleri sağlamada ne kadar etken olacaksınız, kendinize bakın, cevap layın. "Yok, ben şöyle yapılandım, şöyle toplumsal hastalıklar vardı" demek doğru değildir. Bunlar düşmanın yaratmış olduğu ortamlardır, bundan kurtulmanın çabalarını gösterin. Bahaneler arayacağınıza, kendinize güleceğinize, gerçekliğinizi anlamaya çalışın. Söylediklerimiz ülkede yürüyor, yürümeyen bizim arkadaşlarımızdır. Halkın güçlü katılımı vardır, bizim arkadaşlar geride kalıyor. Siz kendi gerçekliğinizi kavramış olsaydınız, şimdi herbiriniz savaşta bir azrail olurdunuz.

Bu yılın başında, bu yılı çokça değerlendirdik. Söz verdiler, peki yapmayan kimdir? İnsan ucuza gitmemelidir. Kendilerini daha uzun yaşatmaları, büyük direniş sahipleri olmaları için imkanlar çoktur. Niye böyle oluyor? Bazı gerçekleri unutuyorlar, bazı ölçülere ulaşamamışlar, işte bundan dolayı şehit oluyor. Kendi kişiliklerindeki yetersizlikleri öne çıkarıyorlar. Ben defalarca söyledim. "Bu yaşamınız ölümdür, bunu atın" dedim, ama yine de kendini konuşturma oldu. Ben demiyorum ki bu arkadaşlar değer yaratmadı, savaşa katkıda bulunmadı ama, bize önder lazımdır. Yüzbinler ayağa kalkıyor, kim önderlik yapacak, kim güç olacak? Elbette siz. İlk çıkışımızda kimse inanmıyordu, hatta bizim arkadaşlar bile inanmıyorlardı; arkadan bana gülüyorlardı. Bunların içinde şehit olan arkadaşlar da vardı ama, bugüne geldik. Tüm bunların değerini bileceksiniz. Sizi buraya getirene kadar ne zahmetler çekiyoruz, ama siz hep kendinizi ucuz görüyorsunuz. Zaten çabuk düşenler böyleleridir. Parti her türlü imkanı size veriyor. "İmkanım yoktu, fırsat olmadı" diyemezsiniz ve gerekçelerin hiçbiri de doğru değildir. Kendinizi vermiyorsunuz, nereye gidiyorsanız sesiniz ince geliyor, "daraldım" vb. diyorsunuz. Bunlar gerekçe mi? Bana bakın biraz, belki başta mükemmel değildik ama, herşeyimizi düzelttik ve işleri bu düzeye getirdik. Daha çoğunuz partiyi, gerillayı tanımıyorsunuz, kendi sözünüzde duramıyorsunuz. Söz pratiktir. 300 militan Ortadoğu'yu idare eder, ama siz bunu yapmıyorsunuz. Gün be gün gelişmeler büyüyor. 7. yılda daha büyük başarılar almalıyız. Siz bu temelde sorunlara yönelin; nasıl istiyorsanız biz varız, hangi kararı almak istiyorsanız sahip olun. Biz yirmi yıl önce nasıl söz verdiysek, öyle de sözümüzün eri olduk. Bunlar bizim esaslarımızdır ve şimdiye kadar geldik. Siz niye bu temelde yürümeyi beceremiyorsunuz? Yürüyemiyorsanız, söz vermeyin.

Söylediklerimizi anlıyorsunuz değil mi? Söylediklerimize ulaşmaya çalışın. Biz burada eğitim devreleri açıyoruz, her türlü olanağı veriyoruz, siz hala nerdesiniz? Bu da demek oluyor ki, sizden istenilene halen ulaşamamışsınız, PKK'yi öğrenememişsiniz, kendinize gülüyorsunuz. Ülkede nasıl başarılı olacaksınız, sorumlusu kimdir? 1988'de, 1989'da bazıları kaçtı gitti, biz ne yapalım! Üzerinde tek tek durduk, imkanlar sunduk ama, bizi anlamak istemediler, keyiflerini sürdürdüler, ağalıklarını sürdürdüler, düşmanın eliyle oluşan kişiliklerini sürdürdüler. Burda sorumlu kim? Eğer gerçekten hizmet az olsaydı, eksiklik bizdedir derdik, ama, kendiniz görüyorsunuz. Biz demiyoruz ki, insanlarımız birşeyler yapamaz, hayır bu doğru değil. Herkes isterse başarılı olur, isterse önderlik yapabilir. Peki neden kendini böyle yere atmalar, düşmeler oluyor? Düşmanın acımasız işkencesine, zoruna karşı çıkarak neden doğru kişiliğe ulaşılmıyor? Sesinizi bile çıkaramıyorsunuz. Çünkü gerçekten özlü bir şekilde üzerinizde durmuyorsunuz. PKK'de her imkan vardır, buna rağmen böyle düşüyorsanız sizi ne yapalım? Gerçekçi olamıyorsanız biz ne yapalım?

"Hiç şüphesiz yürüttüğümüz hareket aynı zamanda bir hesaplaşma hareketidir. Bugün, ülkede yaşanan herşey bir hesaplaşmadır. Başka türlü de, dönem açılmaz, yürütülmez. Anlatacağız bunları tekrar. Biz eskiden klasik sömürgeciliği anlatırdık, son yıllarda da öncüyü anlatıyoruz. Uyanan insanı, sözümona yeni bir yaşamı zorlayan insanı esas alarak bir çözüme gitmek istedik. Her iki olayda da gözüküyor ki, sömürgecilik tanınmaz bir halk gerçeği ortaya çıkarmış ve militan çözümleme de gösterdi ki, halkta beterin beteri, düşmüş bir kişilik söz konusu. Ve şu da çok açık ortaya çıktı ki, eğer çözümlemeler kişilikte ifadesini tam bulamazsa yaşamı kurtaramaz."

Bakın, büyük bir güç oluşmuş; halk kalkmış, serîhildanlar oluyor. Ben hepsinin üzerinde düşünüyorum. Amed'de serîhildan oldu, ondan sonra ne olacak diye düşünüyorum; ölüm de var, düşme de var. Her yönlü düşünülmeli; bir yandan düşmana bakacaksın, bir yandan halka bakacaksın. Yoksa nasıl başarılı olacaksınız? Eskiler ne yaptılar? Şeyh Sait'i çağırdı düşman, ne yaptılar? Düşman durur mu? Bunların üzerinde durmuyorsunuz. Ölümle herşey hallolmaz. Düşman birkaç haini, bu önder diye geçinenleri çağırdı, bunlar yaşamı mı temsil ediyorlar? Hayır! Bunlar haindir, sanatları budur, ölümü temsil ediyorlar. Düşman da insafsızdır. Burda bir halkın yaşamını nasıl temsil edeceksin, partiyi nasıl idare edeceksin? İşte en büyük sorunumuz budur. Ben arkadaşlara bakıyorum, kendilerini sorumluluktan uzak tutuyorlar. Ölümüne dar sorumlulukta vardırlar. Bu olur mu? Olmaz. Bakın ben sorumluluğumu bugüne kadar yerine getirdim, düşen de ben olmadım; hesaplıyım, kitaplıyım, bundan sonra da sorumluluğumu götüreceğim. Düşen ben değilim, sizsiniz. Siz çabuk düşeceksiniz. Ben bütün tedbirimi almışım, siz kendinize bakın ve düşmemek için kendinizi güçlendirin.

İnanıyorum ki, biraz daha gerçeklere ulaştınız. Eskinin çocukluğunu artık yaşamayın. Eski özellikler ölümcüldür, bitiricidir, ama bizim sunduğumuz olanaklar da az değildir. Ülkede bu netleşti; ya devrimden yanasın, ya karşı-devrimden. Netleşeceksiniz artık. Neden böyle yapıyorsunuz; bin kez söz veriyorsunuz, ama sözünüzü yerine getirmiyorsunuz! Her dakika kendisiyle oynama -bu Kürt halkının özelliğidir- olmaz! Biz düşman karşısında başarılı olmak istiyoruz. Kürdistan tarihine bakın, durumu göreceksiniz. Düşman bizi de böyle yapmak istiyor, bakın bir cenaze için neler yapıyor! Ben mi sorumluyum? Hayır, ben, sahip çıkın dedim. Şeyh Sait, Seyit Rıza idam edildiler, bir kişi bile cenazelerinin üzerine gitmedi. Bizse şehitlerimizi ucuza vermedik, bir arkadaşımızın cenazesine yüzbinler gidiyor ve bunlar bizim sorumluluğumuzun altında oluyor. "Bizden birşey olmaz, bizden birşey çıkmaz" tutumları doğru değildir. Bunun doğru olmadığını öğrenin ve kendinizi görün. Eskiden "bu bir kaderdir" derlerdi. Hayır, biz de diyoruz ki, bu bir kader değildir. Toplum hep düşürülmüştü; var mı yok mu, hiç belli değildi. Ama artık günümüzde, kendinize bir yaşam yaratın; dost da, düşman da değer versin, diyoruz. Bunun için tüm imkanları hizmetinize sunuyoruz. İnsan size bakıyor, çok zayıfsınız. Bu da iyi bir durum değildir. Çoğunuzun raporlarını okudum, raporlarınızda: "şu kadar darlık, şu kadar kararsızlık, şu kadar zayıflık var" deniliyor. PKK'de baştan beri, ben ve arkadaşlar hiçbir zaman şikayet etmedik. **Hayri, Mazlum, Kemal, Haki** nereye gidiyorlardıysa orda işleri başarıyorlardı. Ellerinde imkanlar da yoktu, imkansızlıklarda da, yoklukta da çare idiler. Şimdi PKK'nin imkanları, savaşı büyük ama, çoğu arkadaş kendini çaresiz yapıyor, bu doğru değildir. Bu PKK'nin üslubu değildir. Siz PKK'ye dayanarak kendinizi büyük yaptınız ama, pratiğiniz de budur. Burada bunun özeleştirisi verilecek. Eski özelliklerinizi partiye dayattınız, oynadınız. "Bunları bilince çıkardık, kararlıyız" diyorsunuz, o halde kararlarınızı doğru verin. Eğer gücünüz yoksa, yerinizde oturun, o da iyidir, ama kendinize gülmeyin.

Yeni gelen arkadaşlar belki bizi anlamıyorlardır. Bunlar kendilerini hazırlasınlar, sabırlı olsunlar, PKK gerçekliğini anlamaya çalışsınlar. Burda kişilik kazandırılıyor; tüm bunlar parayla olmuyor. Sabırlı olun. Buraya gelişiniz tarihidir, değerlidir; dürüstsünüz, niyetiniz temizdir. Lakin bunlarla işler yürümüyor, çözülmüyor, burda alacağınız çok şey var ve alın; beyninizi, yüreğinizi çalıştırın, bunun için her türlü imkan vardır. Bakın, ufak bir yerden neler yarattık! Bizi anlamaya çalışın, verilenleri alın. Bu eğitim devresi başarı

"İnanıyorum ki, biraz daha gerçeklere ulaştınız. Eskinin çocukluğunu artık yaşamayın. Eski özellikler ölümcüldür, bitiricidir, ama bizim sunduğumuz olanaklar da az değildir. Ülkede bu netleşti; ya devrimden yanasın, ya karşı-devrimden. Netleşeceksiniz artık. Neden böyle yapıyorsunuz; bin kez söz veriyorsunuz, ama sözünüzü yerine getirmiyorsunuz! Her dakika kendisiyle oynama -bu Kürt halkının özelliğidir- olmaz! Biz düşman karşısında başarılı olmak istiyoruz. Kürdistan tarihine bakın, durumu göreceksiniz. Düşman bizi de böyle yapmak istiyor, bakın bir cenaze için neler yapıyor! Ben mi sorumluyum? Hayır, ben, sahip çıkın dedim. Şeyh Sait, Seyid Rıza idam edildiler, bir kişi bile cenazelerinin üzerine gitmedi. Bizse şehitlerimizi ucuza vermedik, bir arkadaşımızın cenazesine yüzbinler gidiyor ve bunlar bizim sorumluluğumuzun altında oluyor. 'Bizden birşey olmaz, bizden birşey çıkmaz' tutumları doğru değildir. Bunun doğru olmadığını öğrenin ve kendinizi görün."

devresidir. İstiyoruz ki, PKK gerçekliğini tümden bütünleştirelim: Dağ, zindan ve ülke dışını bütünleştirelim; yerimizi alalım, rolümüzü oynayalım. Halkın kaderiyle oynayamayız. Önderler isteniyor, düşmansa bizi dakika dakika imha etmek istiyor. Biz de buna göre hazırlanalım; dağdaki de, zindandaki de, hata da yapsa, iyi de yapsa, bizi ilgilendiriyor. Çalışmalarımız bir bütündür ve herşey birbirine bağlıdır. Birbirimizi anlamalıyız. Benim üzerime, önderlik üzerine yanlış düşünceleriniz var; önderliği keyfinize göre tanıyalım diyorsunuz, olmaz. Gün be gün herşeye ulaşmaya çalışıyorum, benden çok sizin bunlara ulaşmanız lazım. Böyle olmazsa başarı olmaz, ben keyfime göre yapıyor muyum? Milyonlara, halka ulaştım, hepsini adımıza kaldırdım. Ama siz verileni almaya tenezzül etmiyorsunuz; hani şahsiyet, hani kararınız? Yaşamı hafif yürütmemek gerekir. "Şimdiye kadar böyle gitti, şimdi de böyle gitsin, bu ayaklanma da düşsün" çağrısını yapıyorsunuz. Şeyh Sait düştü, çok kötü oldu; Dêrsim düştü, iflah olmadı. Biz düşersek ölüm olur, herşey gider, akıllı olmak gerekir.

Sorunların üzerinde ciddiyetle durmuyorsunuz; niyetiniz temiz ama, bu yetmez. Düşman bu konumunuzla sizi öldürür, fırsat tanımaz. Ölüm kabul edilmemelidir, sorumluluğunuzu alın, yürüyün, düşmeyin. Savaşta düşme, koca bir taşın başa inmesi gibidir, insan önünde duramaz Şeyh Sait ne yaptı? Serîhildanın ilk haftasında "Ben ne yapacağım" telaşına düşüyor, etrafındakiler "yürü" diyor; O da yürüyor, Licê'ye gidiyor. Bu kez "Ben teslim olayım mı, olmayayım mı" diyor, tutup teslim ediyorlar. Siz de böyle konumlar arz ediyorsunuz. Biz yürüyün dedik, bugüne geldik. Bu bizim gerçekliğimiz. Korkmayın yürüyün: İşlerin üzerine gidin, işlerin üzerine ucuz gidip kendinizi düşürmeyin, biz sonuna kadar hizmet veriyoruz; siz yeter ki almasını bilin.

"PKK'de baştan beri, ben ve arkadaşlar hiçbir zaman şikayet etmedik. Hayri, Mazlum, Kemal, Haki nereye gidiyorlardıysa orda işleri başarıyorlardı. Ellerinde imkanlar da yoktu, imkansızlıklarda da, yoklukta da çare idiler. Şimdi PKK'nin imkanları, savaşı büyük ama, çoğu arkadaş kendini çaresiz yapıyor, bu doğru değildir. Bu PKK'nin üslubu değildir. Siz PKK'ye dayanarak kendinizi büyük yaptınız ama, pratiğiniz de budur. Burada bunun özeleştirisi verilecek. Eski özelliklerinizi partiye dayattınız, oynadınız. "Bunları bilince çıkardık, kararlıyız" diyorsunuz, o halde kararlarınızı doğru verin. Eğer gücünüz yoksa, yerinizde oturun, o da iyidir, ama kendinize gülmeyin."

"Özellikle hepinizden çok kapsamlı derinlik beklenir; dönüşüm, iyilik, ölçülülük beklenir. Yoksa kendinizle oynamış olursunuz veya kendinizi iyi değerlendirmemiş olursunuz"

Bu devrede gelişmeler vardır, başarılı olunacaktır, rolünüzü oynamanız gerekiyor. Eğer rolünüzü güçlü oynarsanız bu devre bile ülkeye yeter. Artık "böyle oldu, şöyle oldu" tarzındaki bütün gerekçeler ortadan kalkmalıdır, büyük kararların adamı olunmalıdır. Ben de böyle yapmadım mı? Önderlik çalışmasını yapıyorum, siz de böyle yapın, filan mıntıkada şöyle yapın, şu serîhildanda böyle önderlik yapın. Bu devre rolünü oynamalıdır, PKK'nin tüm ilişkilerine önderlik yapmalıdır. Siz de yükü paylaşın. Eski ve yeni arkadaşların bileşimi var. Güney'den ve Kuzey'den gelenler var. Bütün Kürdistan'ın temsili yapılıyor. Serhed'den tutun Zaxo'ya, Gurrgum (Maraş)'dan tutun Urmiye'ye kadar, Kürdistan'ın temsili yapılıyor. Bu da Kürdistan bileşimidir; burda Kürtlük yaratılıyor, tüm arkadaşlar karışıyor, herkes derdini söylüyor, çözüm üretiyor. Bu bileşim büyük bir kongre bileşimidir. Kürdistan kongresidir. Kararlara varıldı mı, güçlü bir savaş sürecine girilecektir. Ben hep kararlıyım. Siz de büyük kararlar verirseniz bu işler daha güçlü bir şekilde yürüyecektir.

Evet, kesinlikle birbirimizin şahsıyla değil gerçeğimizle yaşayacağız. Çalışmalarımızın niteliğiyle, ilişkilerle, dönemlerle uğraşacağız. Yanlış sonuçlar çıkarmayın; mesele şu veya bu şahsi durumlar değildir. Kaldı ki, onlar bir önem de taşımaz.

"Amed zindanında işkenceyle öldürüyorlardı, hiç kimse 'var mısın, yok musun' diye sormazdı. Ama şimdi, ne kadar büyük gelişmeler sağlanmıştır? Ülkenin uzağında da büyük işler başarılmıştır. Bakın, bizim adımıza, ülkede hergün büyük direnişler oluyor, eğer gerçekten istenirse her yerde büyük gelişmeler sağlanır. Güney Kürdistan'da da büyük direnişler oldu ama, ardından kaçış başladı. Biz olmasaydık, biz önünde durmasaydık, bizim korkumuz olmasaydı, düşman halkımızla bir top gibi oynayacaktı. Düşman eskisi gibi oynayamıyor ama, oynamak isteyen başkaları var. Önderlik adı altında çıkmışlar, oynamak istiyorlar. Fakat eski dönem geçti, PKK'nin direnişi herşeyi alt üst etti; bu da ortaya çıkan bir gelişmedir."

Bizim için büyük sorunlar söz konusudur. Bütünüyle eskiyi yerle bir ederken, yeniyi inşa edeceğiz; onun ilişkisinin örgütlendirilmesi söz konusudur. Eğer bütün bunlar gerçekse; kararlılık sözünüz, PKK ile bu kadar yol almanız sizi kesinlikle şu sonuca götürür: Bu işlerde bir eksiklik vardır, bu işlerde bir yanılgı vardır, insan yaşamında bunlar var ama, bir de ilerleme imkanı vardır ve bu kader değildir. Şu veya bu yetmezliğe takılıp kalmaktan çok, bir noktadan sonra işler daha iyi götürülebilir, roller çok daha iyi yerine getirilebilir. İşte bunu yapmazsanız oportünist olursunuz ve bizde bu eşittir; ihanet, teslimiyet ve kaçkınlıktır. Bütün bu konularda sanırım sağlam hesaplar içinde yaklaşıyorsunuz. Ben bütün bunları söylerken, abartmak için söylemiyorum; olağanüstü bir gelişme yakalanıyor, insanın gönlü kaybetmek istemiyor, hiç birinizi kaybetmek istemiyoruz. Fakat dediğim gibi, yine gerçekçiyiz, devrimler biraz sınır tanımaz olgulardır. Bunun aşırılıkları da vardır; kabul ediyorum ama, bence dengeleri çok iyi tutturmak önemlidir, işin özünü kaybetmemek çok çok önemlidir. Bu her devrimin en temel meselesidir. O konuda çok duyarlı olmaya çalışıyoruz.

Bunun için, çok önemli zorluklarla karşılaşarak sizleri buraya getirebildik, çok güçlü bir platforma kavuşturabildik. Beklentim demeyeceğim ama, en makulü, en doğrusu, bunun anlam ve önemini bilerek gündeme yüklenmek ve sonuç almaktır. Çünkü, gerçekten vahşet sonuç almak istiyor. Başaramayacaktır, onu çok iyi biliyoruz ama, birgün burda, birgün şurda bir parça koparıyor; tedbir alamazsak, hakimiyetimizi güçlü kılamazsak kaybederiz. Bu açıdan burası da çok önemlidir. Hakkını vermezsek, gerçekten çok şey de götürebilir. Bu konuda tehlikeleri küçümsemeyin, gelişmeleri öyle sıradan bir ilgiyle izlemeyin. Çok yüksek bir sorumluluğu, kesinlikle başarıyı mümkün kılan bir yaklaşımı gözardı edemeyiz. Bu yalnız benim sorunum değil, benden çok sizin sorununuzdur. Bu temelde çalışmalarımızı güçlü kılmaya çalışacağız.

Ülkenin çeşitli alanlarından bazı yoldaşlar daha gelebilir. Öyle inanıyorum ki, gerçek bir kongre havasında devreye hakkını vereceğiz. Nitel ve nicel itibarıyla çok güçlü sonuçlara yol açabiliriz. Bu açıdan oldukça canlı bir gelişmeyi yaşayacağız. Çözümlemeler biraz değerlendirildi. 1991 değerlendirmelerini biraz izlersiniz, zaten onların sonuçlarını hergün aktarıyoruz; kendinizi katabilirsiniz, tartışabilirsiniz, eleştirebilirsiniz. Söyleyeyim, bu konuda ortaya konulanlar önemlidir, tartışmalarda ölçü kaçırmayın. Bunlarla birlikte bir de sorumluluklarımızı unutmayalım. Çünkü hepimizin kaderi tayin ediliyor. Eğer biz, kendi kendimize kaderimizi tayin edemezsek, düşman tayin edecek ve bundan da kaybedecek olan hepimiziz. Bunun için kolektif çaba ve ortak sorumluluklar vazgeçilmezdir. Küçük bir parçamız bile boş yere düşmemelidir. Ben buna elimden gelen önemi gösteriyorum, hem de çok çok önem gösteriyorum. Ama şunu da unutmayalım: Benim için, yerinde olmayan bir söz bile, bir düşman mermisi kadar tehlikelidir. Yerinde olmayan bir adımınız bile bir karşı-devrim çabasıdır. Bu konuda hassasiyetimi tekrar tekrar belirteyim. Sabır ve tahammül gücü var, sonuna kadar tartışma gücü var, yeniden PKK'yi şekillendirmeye de gidebiliriz. Yeter ki birbirimizi güçlü kanıtlarla ikna edelim. Sanırım bu çok doğru bir yaklaşım. Ben bu yaklaşım gücünü gösteriyorsam, siz de göstermelisiniz. Bunun için de, kendi katkılarınızı yapmanın sonsuz fırsatı vardır. Kendinizi tıkanmış, bastırılmış hissetmeyin, bu yaklaşım kesinlikle gerçekçi değildir. Sorumluluk duygusu, temelde düşmanı hesaba katan bir stiliniz, bir duruş şekliniz esassa, gerisi benim için problem değildir. Az iş yapmışsınız, çok iş yapmışsınız; az direnmişsiniz, çok direnmişsiniz, bu da benim için önemli değildir. Esasa doğru yaklaşmayı bilin, çabayı ardı ardına sergileme sonuç alır. Kalıplar içinde sizi tutmak istemiyoruz, salt askeri yaklaşımlar içinde tutmak istemiyoruz.

Bu dönemde PKK'yi geliştirirken, belirtilen yaklaşımlara yer yoktur. Biraz anlayışlı olacağız, birbirimizden istediklerimiz, her birimizin istedikleridir. Kesinlikle PKK'de bireysel dayatma yoktur. Gerçekten insanın özüne en büyük sadakatle bağlılık vardır. Herkesin emeğinin yeri ve anlamı vardır. Bütün bunları özgürlük temelinde kullanma, PKK'de müthiştir. Bunları biraz göreceksiniz; bu birbirine saygıyı getirir; birbirine oldukça değer vermeyi, birbirinden vazgeçmemeyi, PKK'de büyük bağlılığı, sevgiyi ve saygıyı getirir. Bütün bunlar önemlidir. Ben gerekeni yaptığıma inanıyorum. Bunu da söylerken, bağlılığınız zayıftır anlamında söylemiyorum, benim dediklerim biraz daha değişiktir: Dönemin emrettiği, mevcut düşman dayatmalarını yerle bir edecek, hatta ondan da öteye, yalnız halkımız için değil, Ortadoğu seçeneğinde bile güçlü bir alternatif olabilecek, insanlık için oldukça ideal bir konuma ulaşmaktır kastedilen ve bunun gerçekleşeceğine de inanıyorum. Birkaç sözcükle bu değerlendirmelere başladık, şimdi herkes dinliyor. Demek ki bu işler ilerleyebilir, buna biraz inanın. İnanç, başarı temelinde inanma, yaşam tarzı olarak inanma, kendini bütünüyle katma ve dönüştürme temelindedir. Gerçekten şunu görelim: Bizden bir yaşam isteniliyor, ne yapıp edip kendimize, yoldaşlarımıza, halkımıza sunma anlamında bir inanma, buna uygun bir çaba sergileme gücünden bahsediyoruz. Sade ve alçakgönüllü olacağız. Aynı zamanda, özgürce tartışıp sonuca bağlamak gerekir; bireysel olmamak, keyfi olmamak gerekir. Bu ortamda bu yürümez. Bu bir dayatma değildir, bir açımlama ve olanaklarını seferber etmedir. Anlayışınıza, yaklaşımlarınıza çağrı yapıyorum. Birçok yetmezliklere çağrı yapıyoruz. Bütün bunlar keyfi dayatma değil; tersine, sizi var etmenin, buna imkan hazırlamanın büyük desteği ve yoldaşça yardımlaşmanın çabalarıdır. Bu konuda gereken olumluluğu gösterecek düzeye de geldik. Çocukluk, delikanlılık dönemi geçti. İşlerimizi bundan sonra olgunca ele alabiliriz. Sonuna kadar tartışma veya düşünce derinliği, netleşme, aynı zamanda büyük karar keskinliği, adından büyük çabanın sahibi olmak, beklenilen yaklaşımdır. Bu konuda da fazla sıkıntılarımız yoktur. Biz her yerde insanımızı değerlendirecek düzeye gelmişiz. Eğer bütün bunlar gerçekse, o halde doğru yüklenip başarılı sonuç almamak mümkün değildir.

"Devrimler biraz sınır tanımaz olgulardır. Bunun aşırılıkları da vardır; kabul ediyorum ama, bence dengeleri çok iyi tutturmak önemlidir, işin özünü kaybetmemek çok çok önemlidir. Bu her devrimin en temel meselesidir"

Öyle inanıyorum ki, bundan sonra bu devreyle biz -işte Amed serîhildanıyla daha anlamlı bir aşamaya geçtik- gerek serîhildanla gerek gerillayla, gerçekten ülkemizin her yanına ulaşacağız. Günlük olarak, sıcak bir savaş yürütmüş olarak bu gerçekleri esas alıyoruz. Bu temelde savaşımızın 7. anlamlı yıldönümünü karşılıyoruz. Burda da buna katacağımız önemli gelişmeler vardır. Büyük bir çabayla üzerinde duracağız. Çok dikkatli, duyarlı olarak, hepiniz üzerinde duracaksınız. Bu dönem Kürdistan halkı için dost olsun, düşman olsun herkesçe bir kazanım yılı olarak değerlendiriliyor. İnsanlık adına gerçeklerimizin çözümü budur diyoruz. Bu insanlık adına bir yer arama savaşıdır. Başlangıçta sınırlı bir çaba olan ama, şimdi büyük bir çabaya dönüşen bu hareket sonuç almak istiyor, diyeceğiz. Buna onurumuzla sahip çıkacağız. Şimdiye kadarki yaşamımızın özü budur. Buna sadakatle bağlı olmak temel anlayışımızdır. Bugüne değin şehit verdik, acı çektik ama, kurtarılan değerler de herşeye bedeldir. Biz bunlarla yetinmeyeceğiz. Söyleyeyim, tüm bunları ancak küçük bir başlangıç sayarız, daha büyüğü konusunda kararlıyız. Benim sıkıntım, sizlerin bu konuda güç ve yetenek kazanmamanızdır. Kendimi stratejik olarak, taktik olarak bu işe hazır tutmuşum. Çerçeveyi biraz doldurması gereken sizlersiniz. Küçümsemiyoruz sizi, ama iyi oturtun kendinizi. Güven sonuna kadar olmalıdır, fakat, dikkatlilik, duyarlılık da bir o kadar olmalıdır. Kendini özlü katmak, bunun için kendini lime lime etmek gerekir; dönüştürme sonuna kadar gelişim göstermelidir. Böylesi anlamlı dönemlere, halkların kan döktükleri böylesi dönemlere, önderlerin vereceği tek doğru cevap budur. Başarılı olacağız, sizlere de başarılar dilerim.

"Bu dönmede PKK'yi geliştirirken, belirtilen yaklaşımlara yer yoktur. Biraz anlayışlı olacağız, birbirimizden istediklerimiz, her birimizin istedikleridir. Kesinlikle PKK'de bireysel dayatma yoktur. Gerçekten insanın özüne en büyük sadakatle bağlılık vardır. Herkesin emeğinin yeri ve anlamı vardır. Bütün bunları özgürlük temelinde kullanma, PKK'de müthiştir. Bunları biraz göreceksiniz; bu birbirine saygıyı getirir; birbirine oldukça değer vermeyi, birbirinden vazgeçmemeyi, PKK'de büyük bağlılığı, sevgiyi ve saygıyı getirir. Bütün bunlar önemlidir. Ben gerekeni yaptığıma inanıyorum. Bunu da söylerken, bağlılığınız zayıftır anlamında söylemiyorum, benim dediklerim biraz daha değişiktir: Dönemin emrettiği, mevcut düşman dayatmalarını yerle bir edecek, hatta ondan da öteye, yalnız halkımız için değil, Ortadoğu seçeneğinde bile güçlü bir alternatif olabilecek, insanlık için oldukça ideal bir konuma ulaşmaktır kastedilen ve bunun gerçekleşeceğine de inanıyorum."

11.7.1991

PKK IV. Ulusal Kongresi Belgelerinden...

Dêrsim Eyalet Raporu

Eyaletimizde 1987-'90 yıllarını kapsayan süreçte eldeki güç ve olanakları parti çizgisi doğrultusunda kullanarak alana Botan'dan sonra ikincil derecede rolünü oynattırmak gerekiyorken, III. Kongre öncesi süreçte önemli oranda şekillenmiş ve Dêrsim'de belli hesaplarla işlenmiş kemalist-entrikacı mantık, bu özünü gizleyerek III. Kongre çizgisini sahte bir yaklaşımla ele almış ve 1987 yılından itibaren alanımızda bu yaklaşım doğrultusunda bir pratik sergilemiştir. Bu mantık, parti doğrultusunda hiçbir katkı yapmadığı gibi, var olan olanak ve değerler üzerinde oynayarak, dağıtıp tüketerek, sonuçta tamamen parti karşıtı bir durum yaşamıştır. Düşman özel savaşının sunduğu ortamı adeta onaylayarak, devrim sorunlarını bir kenara bırakan kemalist Türk solculuğu mantığı ile tüm enerjisini çeşitli yapay iç sorunlar yaratarak tüketmiş, bulanık, kuşkucu, yoz ve anlamsız bir ortama partiyi sürükleyip değerleri heba etmiştir. Bu girdap içinde özel savaşın partimize yönelik politikaları tutunmak için zemin bulmuştur. Devrim için son derece elverişli imkanlar, partinin ve Parti Önderliği'nin sunduğu tüm değerler boşa çıkarılmıştır. Böylece parti karşıtlığında en sivri bir uç olarak öne çıkmıştır. Sonuçta pratikte yaşanan gerçeklik, partimizin taktiği değil, karşıdevrimin istem ve planlarının doğrultusu olmuştur. Kontracılığın bir biçimi de bu alanımızda partiye dayatılmıştır. Parti dışılığın bu düzeyde yaşanması ve düşmanın çizdiği çerçevenin dışına çıkmamakla beraber, alanda savaşmak isteyen bir yapımız, geniş bir kitle desteği, gücümüz ve küçümsenmeyecek değerlerimiz vardır. Parti Önderliği'nin direkt çabaları, şehitlerin etkisi, halkımızın partiye olan inancı bu değerlerin yaratıcı güçleri ve gerçek sahipleridir. Parti Önderliğimizin, 23 Ağustos 1990 tarihli çözümlemeleri, Dêrsim Eyaleti'nde yaratılan tahribatların sorumlularını ortaya koymaktadır:

"Sahte solculuk burada kendisini zehirleyen bir akrep rolünü oynayarak, kendisini ve halkını zehirlemekten öteye gitmeyen bir durumu yaşamıştır. Ve düne kadar da bu geçerliydi. PKK çizgisini namusluca oturtacak, gerçekten namuslu bir önder olmadığı için Dêrsim bu hale geldi. ...Doğru bir önderlik temelinde PKK çizgisi temsil edilseydi, bölgeyi şimdi çoktan kurtuluşa götürebilirdi. Fakat dediğim gibi, hastalıklı kişilik, kendini aldatan, kendi basit yaşamı uğruna örgütü yerle bir etmekten çekinmeyen ve yine yaramaz kişiliği için binleri düşmana peşkeş çektirmekten tutalım, bütün bir örgütü yerle bir edecek provokasyon geliştirmeye kadar çekinmiyor. Bütün bu yaramaz kişilikler biraz da burada boy verdiği için, halkın çok yatkın ve gerçekten oldukça rahat örgütlenmeye gelebilecek olumlu özelliklerini değerlendiremediğimiz gibi, küçümsenmeyecek sayıda, savaşçıyı, kadroyu biz istediğimiz temelde bulamadık. Veya oluşturamadık. Halbuki hareketimizin içinde savaşçı sayısı ve kadro adayları en çok olan kesimdir. Olmayan önderliktir. Eğer bu sorun da halledilmiş olsaydı, baştan günümüze doğru ve gerçekten bugün, ulusal kurtuluşu, özellikle kadrosal ve savaşçı düzeyinde, hem kendisini hem de başka alanları besleyebilecek birinci alan rolünü oynayacaktı. Söylenebilecek tek şey, zamanında doğru yaklaşmayanın önderlik olduğudur. ...Alana parti çizgisinin taşırılmasından en çok sorumlu tutulması gerekenler inanılmaz alçaklıklar sergilediler. Bugün bazıları hala yaşıyor ve birçok itirafın, provokasyonun sahipleridirler. Halen de ba*zıları parti saflarında gözüküyor. Ancak onlar da basit tutkularını bütün partiye tercih edebilecek ve onun üzerinde oynayabilecek kadar kişiliksizdirler. İşte bölgeye bu kişilik rolünü oynatmadı. Parti bunu aşmaya çalışıyor. Halen bu tutumun bazı temsilcileri olduğu kanısındayız. Bunlar inanılmaz ölçüde parti ile düşman arasında oynayarak sefil bir yaşamı sürdürüyorlar. İnanılmaz ölçüde kendi bireysel zaaflarını bir halkın kaderi önüne koymuşlar..."*

Cephe faaliyetleri

a) Kitle politikasına yaklaşım ve uygulama, çeteciliğin durumu ve buna yaklaşım tarzı:

Parti faaliyetlerinde görülen yanlış anlayış ve yaklaşımlar kendisini, ulusal kurtuluş savaşının geliştirilmesi için son derece elverişli olan kitle zeminine rağmen, onların özlem ve istemlerini dile getirmeyen, tam tersine bu özlem ve istemleri boşa çıkaran bir faaliyet biçiminde göstermiştir. 1987-'88 yılında bu faaliyete damgasını vuran mantık, tamamen Türk jandarmasının yaklaşım mantığıdır. Gerek askeri kanunun uygulanmasındaki yaklaşım, gerekse kitleleri zorla komiteleştirme çabaları bunun en bariz örnekleri olmuştur. Yine, birçok alanda bulunan köy ve mezraların durumu dikkate alınmadan fazlasıyla yüklenilmiş, bunun sonucunda birçok ailenin göç etmesine neden olunmuştur. Silahlı birliklerimizin halka yaklaşımları, 1989 yılı sonlarına kadar, "halkın kurtarıcılarıyız, kahramanlarıyız, devrimi biz yaparız, siz ise yemek pişirin" anlayışı temelindedir. Halkın güçlü siyasal olanaklarını savaşa kanalize etme yerine, bu olanaklar günlük iaşe veya bazı yan sorunların çözümünde kullanılarak heba edilmiştir. Buna rağmen, kitlenin partinin yarattığı gelişmelerin etkisiyle mücadeleye sunduğu desteklere, kendisine "öncü" diyenler kendi yarattıkları değerlermiş gibi sahip çıkıp, bununla övünme tutumuna girebilmişlerdir. Kendisini üstün görme, bireysel nam yapma, popüler olma hastalığı geliştirilmiştir. Böylesi bir yaklaşım yönetim kademesinde yer alınca, en çok nam yapacağı sahanın kendi ailesi, kabilesi, mıntıkası ve aşireti olabileceği inancıyla örgütü oraya çeker. Örgüt, aile çevresinde merkezileşir. Bu, kemalist politikanın ısrarla ayakta tutmaya çalıştığı bir özel savaş yöntemidir. Birliklerimiz ve yönetimimiz bu savaşın birer uygulayıcısı durumuna düştüler. Popüler olma ve sahte kahramanlık anlayışı parti politikamızdan bir sapmayı ve kopuşu ifade etmektedir. Ülke genelinde yaşanan gelişmeler, sahte kahramanların üzerinde bireysel yaşamlarını garantiye almaya çalıştıkları kitlenin de canlanmasını, ayağa kalkmasını getirince sahte yüzleri açığa çıkmış ve çıkmazla yüz yüze gelmişlerdir. Halk, "yapamıyorsanız silahlarınızı bize verin biz yapalım" demektedir; yani öncü nezdinde olmasa da halk nezdinde kemalizmin politikası boşa çıkmıştır. Dêrsim'de kitle politikasına ve uygulamasına yaklaşımdaki en ciddi bataklardan biri de hep dağlık alan kitlesiyle sınırlı kalma ve nüfusun yoğun olduğu ovalık alanlara açılmama konusunda yaşanmaktadır. Dep(Karakoçan) alanına açılmaya çalışılmış, ancak görevli birimimizin doğru hazırlanmaması ve kendi hatalı tutumları sonucu ciddi bir ürün alınmamıştır. Aynı şey şehir çalışmaları için de geçerlidir. Şehirlerde tek tek birçok ilişki olmasına karşın, bunu komite düzeyine çıkarma, kadro yaratma, eğitme, görevlendirme yapılmamış, bu alana ciddi yaklaşmama sürüp gitmiştir.

Çetecilik olayı bu eyaletimizde hemen hemen hiç yoktur. Gêxî(Kiğı)'nin bazı yörelerinde vardır. Yine, Çewlik(Bingöl) şehir merkezi civarında vardır. Çeteciliğin Dêrsim, Dep ve Gêxî'nin bir kesiminde tutmamasının nedeni, halkın geçmişten beri düzene karşı olan muhalefetçi yapısı, alandaki varlığımız ve diğer sol güçlerin geçmiş çalışmalarından kalan etkilerdir. Ülke genelinde yaşanan gelişmeler ise bunda belirleyici rol oynamıştır. Çeteciliğe karşı birkaç eylem konulmuştur. 1987, '88, '89 yıllarında birer eylem gerçekleştirilmiş, ancak sonuç alınamamıştır. Dolayısıyla sağ bir yaklaşımın ötesine geçilmemiştir. Bu sorun hala gündemde durmaktadır. Cunek(Yayladere) mıntıkasında ise çeteciliğin ilk adımları atılırken müdahale edilmiş ve önüne geçilmiştir. Son kitlesel eylemlerle çeteciliğin zemini bu alanda da son derece zayıflamış bulunmaktadır. Doğru bir yaklaşımla kısa sürede çözülmelerini sağlamak mümkündür.

b) Kitle içinde çalışma tarzı (Kitle eğitimi, propaganda-ajitasyon faaliyetleri, toplantı, yürüyüş, gösteri vb.):

Dêrsim Eyaleti'nde tüm siyasal katmanlar, mücadelemize açık, mücadeleye çeşitli düzeylerde desteklerini sunabilecek durumdadırlar. Ancak bu uygun zemini doğru değerlendirmeme, sonuç alıcı bir çalışmayla ürünlerini toparlamama biçiminde kendisini gösteren bir çalışma tarzından söz edilebilir. Siyasal gelişmelerin seyri iyi izlenerek, gerillaya siyasi ve maddi güç sunacak tarzda yaklaşılacağına, bu konuda belirsiz, rastgele bir yaklaşımın egemen olma gerçekliği vardır. Kitlenin olanaklarını devrimin gücüne dönüştürmek için, emekçi kesimlerin sorunlarını doğru tespit ederek, onları uygun mücadele yöntemleriyle adım adım harekete geçirmek, soruna kapsamlı ve doğru yaklaşmayı şart koşar. Ancak bunu Dêrsim'de aramak yerine eldeki kitle olanaklarını dar, güncel ve hatta yer yer keyfi amaçlarla kullanma olayı yaşanmıştır. Dolayısıyla egemen olan tarz, partinin çalışma tarzı değildir. Kendisini yaşatmakla sınırlı kalan, o düzeyi aşmayan bir çalışma tarzı egemen olmuştur.

Vergilendirmeye de bu mantıkla yaklaşılmış, bu nedenle hem dar, hem de yöntemsiz uygulanmıştır. Vergi uygulamasının çoğu yerde adeta cezalandırma yapılıyormuş intibası yaratılarak yöntemsizce geliştirilmesi kitlelerin tepkisine ve ürkmesine neden olmuştur. Uygun yaklaşılarak kitle gücü ikna temelinde aktif güce dönüştürülememiştir. Üstten kestirmeci tarz uygulanarak kitleler sınırlandırılmış, soğutulmuş ve haksız yere mahkum edilmişlerdir. Dolayısı ile çalışma tarzına damgasını vuran mantık, kemalist tek şefçi eğilimin kendi yaşamını örgütleme ve idame ettirme mantığıdır. Bu mantık partinin güçlü siyasi etkisinin gölgesine sığınarak kendisini kitleye yük ettirmiştir. Dolayısıyla kitleyi koruma gibi bir sorunu olmamış, kitle düşman karşısında silahsız, savunmasız ve örgütsüz bırakılmıştır.

1990'da Dêrsim şehir merkezinde ve üç-dört ilçede gelişen kepenk kapatma eylemleri, ülke genelinde gelişen halk hareketi dalgasının alandaki siyasi olgunluk seviyesinde yansımasını bulmasıdır. Bir diğer biçimiyle halkın partiye bağlılığının ve güveninin bir sonucudur. Yoksa alan faaliyetlerinin bir ürünü olarak ele almak fazla gerçekçi bir değerlendirme olmaz. Ancak belli bir etkilenmeden söz edilebilir. Doğru devrimci tarzın sergilenmesi halinde Dêrsim'de de kısa sürede güçlü halk hareketlerini örgütlemek mümkündür. Bunu yaratabilecek bir çalışmaya ulaşmak için kadro eğitimine gitmek, kitleler içinde eğitim çevreleri oluşturarak, bu eğitim temelinde cephe komiteleri ve birliklerini yaratmak, böylece kitle eylemlerini denetimimize almak gerekmektedir.

Dağlık alandaki kitleyle, köy ve mezralarda yaygın toplantılar yapılmış, halk, mücadelemizin etkisi altına alınmıştır. Birçok köyde devrimin otoritesi etkindir. Kış üslenmeleri bu yapının ekonomik ve özellikle de siyasi desteği temelinde gerçekleşmiştir. Böylesi bir tarz oturtulmuştur. Yaşam bunu zorunlu kılmıştır. Yarı-ovalık olan Dep ve Milaz-kalmışlardır. 15 Ağustos'ta içte ve malar yürütülmüştür ve böylesi imkanlar hala mevcuttur.

c) Kitle örgütlerini yaratma çabası, varılan düzey, cephe komiteleri, milis düzeyi ve örgütlemesi:

Xozat(Hozat), Pûlûr(Ovacık), Dêrsim şehir merkezi çevresi, Kisle(Nazimiye), Milazgir ve Dep'de çok sayıda komite ve temsilcilik atanmıştır. Ancak bunların eğitimi, örgütlenmesi, korunması, denetlenmesi ve işlerliği sağlanmadığından, sadece kağıt üzerinde isim olarak kalmışlardır. Faaliyet alanlarındaki muhtarların tümü gerillaya karşı sorumlu kılınmışlardır. Halk ise doğal milis düzeyindedir. Yani kitle zemini son derece uygundur. Ancak savaşa ciddi yaklaşmamaktan ötürü faaliyetlerimiz giderek daralmış, Gêxî, Pilêmorî(Pülümür) ve Haydaran terk edilmiştir.

Gerek ilçe merkezlerindeki, gerek Dêrsim merkezdeki ve gerekse kırsal alandaki yerel yöneticiler mücadelemizin etkisi altındadırlar. Ya da en azından dostluk bağı içerisindedirler. Ancak bunlar halkın ayaklanmasını sağlayacak güçler değillerdir. Cephenin yan kollarının (kadın, gençlik, esnaf vd.) örgütlenmesinde tam bir boşluk vardır. Dolayısıyla cephe faaliyetleri ve cephe örgütleri konusunda tam bir dağınıklık söz konusudur. Çünkü faaliyetlere damgasını vuran kemalist lümpen eğilim birlik yaratamaz. Kemalizm birliğe düşmandır, böler, parçalar, dağıtır, ama birliğe gelmez. Dêrsim'de yaşanan da budur.

d) Kitle eylemleri (şehirde ve kırda):

Alanda kitle politikasına yaklaşım, bunun ortaya çıkardığı tarz ve örgütsel sahaya yansıyan kuyrukçu anlayış, '90 baharında yaşanan kitle eylemliliği ile tamamen su yüzüne vurmuştur. Üç yıllık süre zarfında irili ufaklı bazı kitlesel eylemler olmuşsa da bunlar istenilen düzeyde değildir. Zaten birçoğu kendiliğinden gelişen eylem türleridir. Öğretmen ve okullara yönelmemizle öğrenciler Dêrsim şehir merkezinde boykot yaptılar. 1989 baharında alan örgütünün girişimleriyle köy muhtarları orman kesimlerine karşı topluca harekete geçirildi. 1990 baharındaki kepenk kapatma eylemleri ise daha çok ülke genelinde yaşanan gelişmelerin etkisi ile ve alan örgütlerinin sınırlı birtakım girişimiyle gerçekleşmiştir.

Sosyal ve siyasal alanda bir hayli gelişkin olan Dêrsim kitlesini ayağa kaldırmak o denli güç müydü? Elbetteki hayır. Ama egemen olan kemalist ruh hali savaşı boyutlandırmaktan ürkmekteydi. Savaşın gelişmesi onun yaratmak istediği dünyayı yıkacaktır. Bu nedenle savaştan ve kitle eylemliliğinden kaçılmıştır. Çok konuşulmuş, çok anlatılmıştır. Fakat eyleme geçmede aynı kararlılık gösterilmemiş, dolayısıyla anlatılanlar bir lafazanlıktan öteye geçmemiştir. Eğer parti politikamızı hayata geçirebilecek bir yönetim ve kadro yapımız olsaydı, Dêrsim kitlesi de diğer alanlarda görülen serîhildanlara eşlik edebilirdi. Bu siyasal zemin hala da mevcuttur.

Partizan'ın durumuna ilişkin:

İttifaklara ilişkin olarak ayrıca değerlendirmemiz gereken bir konu, alanda silahlı olarak varlığını koruyan "TKP-ML-Partizan" örgütüyle olan ilişkilerimizdir. Bu güçle '83-'84 yıllarında çeşitli düzeylerde taktik ilişkiler içerisine girilmişti. Ancak '85'ten sonra mücadelemize karşı tavırları olumsuzlaşmış, '87'de ise zirveye ulaşmıştı. Düşman bu çelişkiyi derinleştirmek için özel çabalar harcamıştır.

1988 Ocak ayında Dêrsim Eyalet Komitesi imzasıyla yayınladığımız bir bildiride bu güçler, "Dêrsim'deki köy korucuları" olarak teşhir edilmiş ve görüldükleri yerde vurulacakları açıklanmıştı. Son derece yersiz ve gereksiz olan bu sol sekter tavır, hem halk içinde tepkiyle karşılanmış ve hem de bize katılmaya eğilimli olan kişilerin onların saflarında kalmasına yol açmıştır. Çelişki her ne kadar silahlı çatışma düzeyine çıkmamışsa da mücadelemize ciddi zararlar vermiştir.

Böylesi sol sekter bir tavır sergilenmesinin asıl hedefi, partiyi düşmanla uğraşmaktan alıkoyup "sol içi" çatışmalar içine çekmek ve düşmana nefes aldırmaktı. Niyet ne olursa olsun, objektif sonuç budur. Düşman da böylesi bir çatışmayı başlatabilmek amacıyla gerek Partizan aracılığıyla, gerekse direkt kendişi birçok çaba harcadı. Bu durum 1989 sonbaharında Parti Önderliği'nin talimatıyla aşıldı. Kendileri de kamuoyuna özeleştiri vererek tutumlarını değiştirdiler. 1990'da ise karşılıklı anlaşmalara gidilerek dostluk ve işbirliği temelinde ortak sonuçlara varıldı. Bu anlaşmalar neticesinde bugüne kadar açılmadığımız bazı alanlara daha kolay açılabilmenin zemini yaratılmıştır.

Sonuç olarak; Cephe faaliyetlerinde Dêrsim'de koşullar olmasına rağmen örgütlememe olayı yaşanmıştır. Kitle ayağa kalkarken "öncü" seyirci kalmıştır. Bu nedenle partinin kitle çizgisinden sapmadan ziyade, onu yaşamama, yozlaşma ve yabancılaşma olayı yaşanmıştır. Bu ise, parti öncülüğünün yaşanmaması, dolayısıyla savaştan kaçılması, kitleden uzaklaşma ve onun sorunlarına yabancılaşmaktan kaynaklanmaktadır. Parti gerçekliğine yabancılaşan, partileşemeyen ve partiyi yaşamayan bir anlayışın kitle karşısındaki durumu ancak böyle olabilir. Bu aynı zamanda gerillanın da nefessiz kalması, giderek yok olmasını getirecek tasfiyeci anlayıştır. Şehitlerin direniş ruhunun ayakta tuttuğu parti değerlerinin parti hattına çekilmesi halinde alanda hatırı

sayılır bir zemin ve olanaklar yığını vardır. Onları temsil edebilme çabası içinde olan yoldaşlar vardır. Bu değerler yapılacak düzenleme ve yenilenmelerle güçlü ataklar yapmanın gücü olarak harekete geçirilebilir. Kitle özel savaş uygulamalarını boşa çıkarabilecek aktif devrim gücüne dönüşmeye açık ve önemli oranda hazırdır.

Silahlı mücadele faaliyetleri

Partimizin III. Kongresi'nden sonra düşmanın özel savaşını bir üst devreye tırmandırarak özel savaşta kurumlaşmaya gitmiş olduğu bilinmektedir. Bu durum bizim de yeni savaş taktikleri geliştirmemizi zorunlu kılıyordu. Kitlelerin yeni örgüt ve mücadele biçimleriyle gerillaya siyasal güç vermesi, gerillanın ise kitleleri koruyan eylem taktikleriyle büyütülüp güçlendirilmesi görevleriyle karşı karşıya bulunulan bir süreç yaşanıyordu. Dönem bunu dayatırken bizim savaş olayına yaklaşımımız ne olmuştur?

a) Ordulaşma faaliyetleri (Gerillanın kuruluşu ve düzenlenmesi):

Dêrsim'de 1987'den 1989 Eylül ayına kadar gerilla gücümüz iki bölge esasına göre düzenlenmiştir. İlk yıl 15 kişiden oluşan gücümüz Gêxî-Pilêmorî bölgesinde üslenirken, 25 kişilik gücümüz Dêrsim bölgesinde kalmıştır. Daha sonradan 10 kişiden oluşan grup Amed Eyaleti'nden eğitim ve üslenme için Dêrsim'e gönderilmişti. Böylece başlangıç için hiç de küçümsenmeyecek bir güç Dêrsim'de toplanmış oluyordu. Bu güçle 1988 baharında bir çıkış yapılmış, ama hemen ardından tıkanıklığa düşerek kayıplara yol açılmıştır. Küçümsenmeyecek nicel ve nitel güce rağmen gerilla geliştirilmemiş, hatta uygulanmamıştır. Düzenlemelerde ciddi yanlışlıklar yoktur. Ancak kuruluş olayına, ordulaşmaya yaklaşımda son derece sakat, yanlış yaklaşım ve anlayışlar vardır. Savaş olayını ciddiye almama, savaştan ürkme ve kaçınma, dolayısıyla savaşı yaşamama, savaşçı kişiliğe, askeri kişiliğe ulaşmama durumu yaşanmıştır. Kemalist entrikacı mantık, kuralsız, şekilsiz, laçka yaklaşımı temsil eden ve kendisinin gelişimine en iyi zemini sunan feodal-burjuva bürokratik anlayışla bütünleşerek askerleşebilecek ve parti anlayışını temsil edebilecek yapının gelişmesini engellemiştir. Bu anlayışların örgüt ortamına egemen kılınmasıyla sadece nitel alanda değil, nicel alanda da büyüme egellenmiştir. Sıradan dürüst bir yaklaşım ve çabayla bile, yine ülke genelindeki gelişmelerin etkisiyle gücü en az ikiye, üçe katlamak mümkün iken bu yapılmamış, tersine partinin her yıl yaptığı kadro ve savaşçı takviyesi tüketilmiştir. 1987 yılında sayımız 30 ile 50 arasındaydı. Aradan üç yıl geçtikten sonra nicel sayının aynı olması ordulaşma konusundaki çabaları ve bu çabalara egemen olan mantığı ele vermektedir.

b) Askerlik yasasının işletilmesi (Gönüllülük ve yükümlülük):

Dêrsim Eyaleti'ne 1987 ve 1989 yılında yapılan müdahaleler esnasında zorunlu askerlik yasası 3 kez uygulandı. Ancak gerek uygulama zemininin doğru seçilmemesi, gerekse bu yasayı uygulamaya koyanların hesapçı yaklaşımları sonucu bu yasamız tutmamış, alınan savaşçı adaylarının hiç birisi (Şehit **Abidin FAKİR-Diyar** yoldaş dışında) saflarda kalmamıştır. Müdahale adına gelen arkadaşların koşulları dikkate almadan kendilerini kanıtlamacı mantıkla hareket etmeleri, bu yasamızın işlerliğe kavuşmamasında belirleyici rol oynamıştır. Savaşçı adayları kimi yerde dövülerek alınırken, kimi yerde ise milis düzeyinde faaliyet yürütenler, köy komitesinde yer alanlar saflara alınmıştır. Öyle ki köy komitesi üyesi saflara alınır, ama komite sekreterinin bundan haberi olmaz. Bunun ardında yatan mantık açıktır. Hesap, hazır olan değerlere konup, partiye, "gücümüzü bu kadar büyüttüm" tarzında rapor iletmektir. Oysa o güçler zaten saflardadır. Bu yasanın yanlış işletilmesi sonucu gençlik kaçırtılmış, halk ürküntü içine sokulmuştur. Böylece, doğru işletilmesi halinde önemli katılımlara yolaçabilecek zorunlu askerlik yasası boşa çıkartılmış oldu.

Gönüllülük ilkesinin uygulanmasında da son derece gevşek ve lakayt bir tarz esas alınmıştır. "Gençlik yok" bahanesinin arkasına sığınılarak, güç büyütmekten çekinilmiştir. Alanda bulunulan gençliğin kazanılması için çabalar sınırlı olmuş, alınan birkaç savaşçı adayına ise kuşkuyla yaklaşılmıştır. Metropol kentleriyle bağlantı kurup çok sayıda savaşçı almak mümkün iken bundan uzak durulmuştur. Partinin örgütleyip hazır kadro adayları olarak gönderdiği arkadaşlara bile doğru yaklaşılmamış, kısa süre içinde çoğunda pişmanlık duyma ve geri gitme eğiliminin doğmasına neden olmuştur. Savaşı geliştirmekten çekinen bir anlayışın saflara çok sayıda savaşçı almak isteyeceği düşünülemez. Sadece elde olanla, yaşamını örgütleyebilecek bir sayı ile yetinen mantık Dêrsim'de ordulaşma alanındaki çalışmalara damgasını vuran mantıktır.

c) Komutan ve savaşçılara yaklaşım:

Dêrsim Eyaleti'nde en çok yıpratılan bir olgu da halk ordusu komutanlığı ve savaşçılığıdır. Savaş gerçekliğimiz esas alınarak komutan ve savaşçı yetiştirme olmamıştır. Çünkü savaşı yaşamayan, buna kapalı olan bir yönetim vardır. Zaman zaman eğitim adı altında yapılan ise, komutan ve savaşçıların savaş ruhunu geliştirme değil, bireylerin denetimine alınarak etkisizleştirilmesi olmuştur. Dêrsim'de komutan, yaratıcılığı, yeteneği, uygun vasıfları, yani komuta özellikleri dikkate alınarak değil, sorumlunun kafasına uygun olduğu, onun dediklerini uyguladığı sürece komutandır. Uygulamadığı an, yeteneği ne olursa olsun sıradan bir savaşçı konuma düşer. Sık sık değişikliğin gündeme gelmesi bundan ötürüdür. Komutanlar teşhir edilerek görevden pişman ettirilmiştir. Bunun yanı sıra savaşçılar (ki sayıları sınırlıdır) ise kafa-kol ilişkileriyle, şantaj, tehdit ve sindirmelerle etki altına alınarak köle ruhlu kişilikler olarak şekillendirilmeye çalışılmıştır. Ve bunda önemli oranda başarı sağlanmıştır.

Bu, ordulaşmama sisteminin iç ilişkilere yansıyışıdır. Büyüyen, gelişme içinde olan, savaş sorunlarına hükmeden komutan kabul edilmez; büyümeden korkulur. Çeşitli oyun, entrika ve yöntemlerle o kişi bunalıma itilerek etkisiz kılınmaya çalışılır. Komutan hedef tahtasıdır. İnisiyatifte körelmiş, bir emir kuludur. Kişi emir kulu oldukça yükselir, değer kazanır, yönetimin onayını alır. Aksi halde yerinde sayar. Böylece yapı savaşçısıyla, kadrosuyla kemalist-entrikacı mantık ile feodal işbirlikçi mantığın bir protipi olarak şekillenir. Ya da susup sinerek varlığı-yokluğu belirsizleşir. 1989'a kadar etkin olan bu mantık '90'da da çözüme ulaşmamış, hatta daha da ağırlaşarak devam etmiştir.

d) Gerilla yaşamı (Disiplin, eğitim, denetim):

Devrimci orduların yaşamında disiplin, doğru eğitim ve yönlendirmeyi içinde taşıyan denetimden ve saygınlıktan kaynaklanan bir özle yakından bağlantılıdır. Ancak Dêrsim Eyaleti'nde buna ulaşılmamış, bunun dışında kalınmıştır. Devrimci halk ordusu yaratılmadığından onun öz disiplinini oturtmak da mümkün olmamıştır. Disiplin diye oturtulmaya çalışılan despotvari-entrikacı yöntemlerle kişilerin denetime alınmasıdır. Öyle ki denetim adı altında, savaşçılar birbirlerini takip etmekle görevlendirilmişlerdir. Hatta üst düzeydeki yöneticiler ayrı ayrı biribirlerini takip için aynı kişiye görev vermişlerdir. Yaratılan bu kuşkucu ve güvensiz ortamda bunalıma düşüp kaçanlar olmuştur. Dolayısıyla biçimde son derece disiplinli, ama özden yoksun, değişikliği yaratmaktan uzak bir disiplinsizlik yaşanmıştır. Saflarımıza gelenler gelişmeye son derece açık ve temiz yürekle gelmelerine rağmen, örgüt ortamının içinde bulunduğu kaos tarafından yutulmakta ve tersinden erimektedir. Böylece devrimcileşmeyene, askerleşmeyene, askeri disiplin dayatılmaktadır. Bu çelişkili durumdan dolayı yönetmeliklerimizin ve askeri disiplin kurallarımızın zorlandığını görmekteyiz.

Gerilla birliklerinde eğitim daha çok bireysel hesaplara göre verilmeye çalışılmıştır. Yetmezlikler eğitimle giderileceğine, tasarrufçuluğu geliştirmede araç olarak kullanılmıştır. Bunu daha sonra bastırmanın bir aracına dönüştürmenin çabasına girişilmiştir. İlgilenme bu temelde olmuştur. Verilen eğitimler savaştan, örgütten, savaş ruhundan uzaklaştırmanın eğitimleri olmuştur. Bunun sonucunda bir kafadarlar topluluğu ya da oluşturulan tek şefliğin şemsiyesi altında toparlanmaya zorlanan bir bireycilik kurumu oluşmuştur.

Türk solculuğunun yaşam, ilişki ve örgüt tarzı gerilla yaşamına yansıtılmıştır. Dolayısıyla silahlı gruplarımız içinde yoldaşlık ilişkileri aşınmış, her fırsatta yoğun bir tepkicilik, çekememe, dedikodu gelişmiştir, yönetim ile ayrı konuşmalar gerçekleştirilerek, yapı içinde kuşkuculuğun, güvensizliğin gelişmesine neden olunmuştur. Devrimci ahlaki kurallar işlevsizleştirilmiş, yapı çok basit sorunlarla uğraştırılarak, örgüt ve gerilla yaşamı yozlaştırılmıştır. Savaşı yaşamayan bir yapının gündemine her türlü devrim dışı sorunlar rahatlıkla konulabilirdi. Böylelikle birbirleriyle uğraşan, bir arı kovanına dönüşen örgüt yapımız yıllarca uğraştırılmış ve savaştan alıkonulmuştur. Buna "dur" diyen çıkmamıştır. Çünkü özü boşalan örgüt ortamı, verilen eğitim, uygulanan işleyiş böyledir. Zayıflıklar ise zaten birbirine çağrışım yapmaktadır. Bunların bütünleşmesiyle gerilla yaşamı özünden boşaltılmış, kaynağını kemalizm ve Türk solculuğundan alan yoz yaşam ve ilişki tarzı Dêrsim'de egemen hale getirilmiştir. Düşman da bu duruma göz yummuş, hatta körüklemiştir. Çünkü özü boşalan, devrimci yaşamdan kopan bir örgüt kendisi için tehlikeli değildir. Kendisi de böylesi bir örgüt yaratmanın çabası içindedir. 1990 sonbaharına kadar Dêrsim Eyaleti'nde yaşananların özü budur.

e) Silahlı mücadele taktiğine yaklaşım:

Düşmanın özel savaş taktiklerini boşa çıkarmak için etkin gerilla taktiklerini uygulamak, bu taktiklerle düşmanın çıkmazını derinleştirmek gerekiyordu. Dêrsim ise gerek muazzam coğrafyası, gerek son derece elverişli kitle zemini ve gerekse silahlı güçlerimizin durumu açısından gerillayı geliştirmeye her şeyiyle yatkın bir alan durumundaydı. Uygun taktiklerle sonuç almamak için hiç bir neden yoktu.

Ancak Dêrsim'de bu yaratıcılık hiç bir zaman düşmana karşı kullanılmadı. Çünkü uğraşıların merkezine düşman değil, bireysel hesap ve entrikalar oturtulmuştu. Bu konuda mükemmel denilebilecek kurnazlıklarla bir hesap olayı yürütülmüştür. Örgütün savaş gücü bu sahada tıkatılarak tüketilmiştir. Taktikler düşmana karşı değil, örgüt içinde etkin olmak için üretilmiş ve uygulamaya konulmuştur. Düşmana karşı gerçekleştirilen bir dizi eylem de vardır. Ancak bu eylemler düşmanın özel savaş taktiğini boşa çıkaran eylemler olmaktan ziyade, eylem olsun diye konulan eylemlerdir. Ya da koşulların kendisini dayatmasıyla zorunluluktan doğan eylemlerdir. Temel ve tali eylemler birbirine karıştırılmıştır. Tali hedefler öne çıkarılarak ucuz eylemliliğe kaçılmıştır. Bu da taktikle alakası olmayan kaçak ve teğet savaşçılıktır. En ciddi eylemler bile sıradan bir darbelemeyi ve tacizi geçmemiştir. Düşmana yönelmeyen gerilla atıl kalmış ve savunma içine girerek pasifleşmiş, bu da düşmanın rahatlamasına yol açmıştır. Bu durum 1987'den itibaren giderek ağırlaşmış, 1990'da ise en ağır biçimini alarak tamamen tıkanma ve tasfiye durumuna ulaşmıştır.

Taktik yaklaşım böyle olmakla birlikte biçim olarak yer yer ve zaman zaman köylü isyancılığı tarzında parlama örnekleri yaşanmıştır. Gêxî'de '88 baharında yaşanan ve hemen ardından çıkmazı getiren pratik budur. Yine Dêrsim'de aynı süreçte yaşanan ise, kültürel köy toplantılarının yapılması ve temel eylemlerden kaçınılmasıdır. Bu toplantılar eylemden kaçışın perdesine dönüştürülmüştür. Sonuçta sınır boylarındaki kaçak savaş, Dêrsim'de teğet savaşçılık biçimini almıştır. Zaman zaman öfkesel çıkışlar yapılarak eylemsizlik gizlenmek istenmiştir. Burada da taktik üretmekten uzak, rastgele, plansız, yıllar öncesinin taktiğini uygulayan, basit hedeflere yönelen, ölümcül suçları olmayanı cezalandıran bir yöntem izlenerek tam bir çıkmazın yaşanmasına hizmet edilmiştir. Aznapêrt(Adaklı), Gêxî ve Pûlûr'de bu tür eylemlerin örnekleri vardır. Bazı yerlerde ise komutanlar kendisini geri tutmuş, savaşçıları ateş hattına sürmüşlerdir. Kimi yerde düşman avucumuza girmesine rağmen komutanlarımız tavır koymamış, ya düşmana vurmadan ya da 3 metre ötesine düşen silah ve cephaneyi almadan geri çekilmiştir. Düşmanın etkisiz kılındığı eylemlerde savaşçılar komut beklemeden panik içinde mevzilerini terk etmişlerdir. Bütün bu örnekler savaşçı yapımızın durumunu ortaya koyan gerçeklerdir. Savaşa hazırlıklı olmayan, ruhen aşınan, moralsiz, gündemi savaş sorunları dışındaki şeylerle yüklü olan yapımızın düşmana karşı etkili taktikler geliştirmesi düşünülemezdi. Yapının savaş ruhu zayıflatılmış, bu, yönetimin bireysel hesapları ile bütünleşince tıkanıklık yaşanmıştır. Pratik sonuçlar üzerinde yoğunlaşılması halinde güçlü sonuçlara ulaşılabilirdi. Ancak böylesi bir çabanın içerisinde olunmamıştır. Güçlü gerilla taktiklerinin geliştirilmesi için her şeyden önce savaşçı yapının gündemini savaş dışı sorunlardan arındırmak gerekmektedir. Her şeyi ile savaşı yaşayan bir gerillanın geliştireceği çok çeşitli eylem taktikleriyle düşmanı çıkmaza sokacağı açıktır.

f) Hareket ve vuruş tarzı:

Dêrsim'deki güçlerimizin hareket ve vuruş tarzına damgasını vuran, günü kurtarmaya yönelik avare asi çetecilik mantığıdır. Vuruş tarzı hakkında çok laf yapan ama bunu bir türlü pratiğe geçirmeyen, iddiasız, kararsız, savaşa yeterince inanç duymayan, dolayısıyla ürkek bir "vuruş tarzı"ndan söz edebiliriz. Bu mantık sonucu askeri eylemlerin hiçbirisinden istenilen sonuç alınmamıştır. Silah ve cephane ele geçirmenin imkanı varken, sorumluluğu doğru ele almama, bundan kaçınmanın sonucunda ele geçmemiştir. Düşmanı vurmada bir tereddüt vardır. Konulan eylemler yaşamı idame ettirmeye yöneliktir. Eğer bu eylemler de konulmazsa kitle içinde barınmanın imkanı kalmayacaktır. Hareket tarzında tam bir keyfiyet ve avarelik vardır. Belli bir plan ve program temelinde hareket ediliyormuş gibi görünse de özünde plansızdır ya da keyfi uygulamalar sonucu bu plan değiştirilebilir. Konaklama, gizlilik ve yürüyüş kurallarına gerekli özen gösterilmez. Günlerce deşifre olmuş noktalarda toplantılar yapılıyor, çok basit gibi görünen kural hataları sonucu kayıplar verilebiliyor. Nedeni, örgüt ortamının hastalıklı yapısının yanısıra pratik biçimiyle savaşa ciddi yaklaşmama, dar, tek yanlı, keyfi yaklaşımlardır. Keyfi ihtiyaçlar için gündüz köye girmeler, farkedildiği halde konaklama noktalarını terk etmeyerek gündüz çatışmalarına girme, konaklamada içine girilen yetmezlik vs. tarzındaki hareketlerimiz kayıplarımızın ağırlıklı nedeni olurken birçok cephane ve silahın düşmanın eline geçmesine de yol açmıştır. Eğer kayıplarımız sınırlı olmuşsa bunda kitle desteği, coğrafyanın üstünlüğü ve arkadaş yapısının alanı çok iyi tanımalarının payı belirleyicidir.

g) Eylemsel faaliyetlerin değerlendirilmesi:

1987-1990 yılllar arasında Dêrsim'de yaşanan eylemliliğin nicel ve nitel durumunu ele aldığımızda sonuçları daha iyi değerlendirmek mümkündür. Dêrsim'de ilk yıl 40-45 eylem, ikinci yıl 35-40 eylem, üçüncü yıl ise 15-20 eylem yapılmıştır. Bu eylemlerin %70'i ekonomik-kültürel hedeflere yönelirken, ötekiler de tacizi geçen düzeyde değillerdir. Dolayısıyla düşman taktiğini boşa çıkarmaktan uzak, hatta onun özel savaşını geliştirmesi için daha iyi zemin sunan, eylemsiz kalmamak için eylem mantığıyla hareket edilmiştir. Bu eylemlilik düşmanın özel savaşına yeşil ışık yakmış, düşman gücünün ağırlıklı bölümünü Botan'a taşımıştır. Böylece Dêrsim'de yaşanan tıkanıklık ülke genelinde partiyi zorlamış, diğer eyaletlerde taktik dışılığın yaşanmasına etkide bulunmuştur. Dêrsim'de savaşın yaşanmaması sonucu alan özgülünde halkın beklentileri cevapsız kalmış, dolayısıyla kitle edilgenliğe itilmiş, devrimin olanakları düşmanın insafına terk edilerek heba edilmiş, elverişli süreç hoyratça boşa çıkarılmıştır.

Partimizin askeri taktik hattına karşı bir mücadele içinde olunmuş, bunun sonucunda alanda yersiz kayıplar verilerek düşman oyunlarına açık kapı bırakılmıştır. Savaş gücümüzün düşmana karşı olan kini sömürülerek, gelişimin önü tıkatılmış, parti faaliyetleri tasfiyeye uğratılmıştır. Özel savaş şeflerinin "Tunceli'de PKK'yi sınırladık", "etkisiz kıldık" biçimindeki açıklamaları alan özgülünde ne kadar sonuç alma doğrultusunda olduklarını gösterir. Düşmanın bu kadar iddialı olmasında alan örgütümüzün parti taktiğine karşı yürüttüğü savaşımın belirleyici rolü vardır.

Devamı 23. sayfada

Serhed Eyalet Raporu

Cephe faaliyetleri

Cephe halkın en geniş katılımını içeren siyasal bir oluşumdur. Ulusun topyekün katılımını ve örgütlenmesini sağlamak, ulusal bir ayaklanma sürecini yaratmak hedeflenmektedir. Cephe faaliyetlerine parti öncülüğünü oturtmak ve parti taktiğini esas almak önemlidir. Çünkü gelişmeleri kendiliğindencilikten kurtarmak ve yenilgiyi engellemek, ulusal kurtuluş siyasetinin hizmetine sokmak ancak önderlikle mümkündür.

Eyaletimizde partiye destek sunan yoğun bir kitle potansiyeli mevcuttur. Bu potansiyeli cephe örgütlenmesi içine çekme, örgütlü bir güç haline getirerek sömürgeciliğe karşı harekete geçirme çabaları çok zayıf olmuştur. Geniş bir kitle potansiyelinin varlığına karşın, çok az bir kesimine hitap edilmiş, kentlerde yoğunlaşan kitlelere ulaşılamamıştır. Kırsal alanda ise dar bir faaliyet alanı ile sınırlı kalınmıştır. Kitleye dar çıkarlar temelinde yaklaşılmış, bu da birliklerin günlük ihtiyaçlarını karşılama temelinde olmuştur. Eyalette savaşı fazla geliştirmeyişimiz ve yine güçlerimizin niceliksel zayıflığı nedeniyle kitlelere fazla yüklenilmemiştir. Yaratılan kitle ilişkileri de bu temelde yaratıldığından fazla zorlanmamışlardır. Düşman da bugüne kadar kitlelere fazla yönelmemiştir.

Alanda çetecilik fazla gelişmemiştir. 1989-90 kışında Bêgir(Muradiye), Çaldıran, Gihadîn (Diyadin) ve Bazîd(Doğubeyazıt) köylerinde çetecilik örgütlenmesine ağırlık verildi. Her köyden ikişer, üçer kişiden oluşturulan çeteler bir araya getirilerek takımlar düzeyinde örgütlendirilmişlerdir. Bazı köylerde ise 20'yi aşkın çete vardır. Ancak bunlardan mücadelemize karşı düşmanca faaliyetleri olanlar sınırlıdır. II. Ulusal Konferans kararları gereğince yer yer yapılan uzlaşmalarla etkisiz kılınmışlardır. Buna rağmen, mücadelemize karşı bir engel olduklarını da göz ardı etmemek gerekmektedir. Çeteciliğe karşı, imhadan ziyade silahsızlandırma eylemleri gerçekleştirilmiştir. Eğer çeteciliğe karşı yöntemsizlikler içine girilmemiş, halka yaklaşımda tahribatlar yaşanmamış ve çetecilik düşmanca tavırlara girmemişse, bu, bizim başarılı bir faaliyet yürütmemizden dolayı değil, tersine halkın olgun siyasal yapısı ve buna karşın bizim düşmanla kıyasıya bir çatışma içine girip savaşı geliştirmeyişimiz nedeniyledir. Savaşın gelişmediği yerde karşı tedbirler geliştirmenin de anlamı yoktur.

Kitle içinde çalışma tarzının da çok geri bir durumda olduğunu belirtmek gerekir. Silahlı propaganda dönemindeki çalışma tarzı aşılmamış, dar ilişkilerle yetinilmiştir. Dolayısıyla zengin propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinden de bahsedemeyiz. Tekdüze bir propaganda yürütülmüş, bu da çeşitli ihtiyaçların teminine yönelik olmuştur. Köy toplantıları vb. çalışmalar sınırlıdır. 1990 yılında nispi bir açılma olmuşsa da bu çok yetersizdir. Yazılı propaganda malzemelerinin dağıtımı düzenli yapılamamış, böylece bir eğitim aracına dönüştürülmemiştir. Doğu Kürdistan'dan temin edilen yayınlar tüm alanlara ulaştırılmamıştır.

Kitle örgütlerini yaratma konusunda belli çabalar varsa da bu, ihtiyaca cevap vermekten çok uzaktır. Komite ve temsilcilikler düzeyinde atamalar yapılmış, ancak işletilmediğinden biçimcilikten öteye gitmemiştir. Örgütlenme faaliyetlerini yürüten birimlerimizin gizliliğe riayet etmemeleri ihanet olayları ile birleşince, yersiz yakalanmalara neden olunmuş; bu da kitlelerin ürkmesine ve geri çekilmelerine yol açmıştır. Tüm mücadele tarihlerinde olduğu gibi bizim mücadele tarihimizde de ihanetlerin olacağı açıktır. Ancak çalışma tarzındaki sakatlık ve asgari önlemlerin alınmaması birçok çabayı boşa götürmüştür. Alanın geniş olmasının yanısıra örgütsel alandaki zayıflık, birliklerimizin yaratılan örgütler üzerinde denetim sağlamasını zorlaştırmış, dönem boyunca her ilişkiye ancak birkaç kez uğranılmış, bazılarına ise hiç uğranılmamıştır. Böylesi bir çalışma tarzı örgüt yaratmaktan uzaktır. Alanda üslenmenin sağlanmamasından dolayı her yıl 5-6 ay gibi uzun bir süre ilişkilerden kopma yaşanmaktadır. Bu nedenle kitle örgütlerinden ziyade, ilişkilerinden bahsedebiliriz. Tüm süreler boyunca örgütlenme düzeyi bunu aşmamıştır. Şehir kitlelerine el atma olmamıştır. Bazı şehirlere temsilcilikler düzeyinde atamalar olmuşsa da buna birliklerin ihtiyacını karşılama temelinde yaklaşılmıştır. Şehir faaliyetlerine yönelik olarak Doğu Kürdistan üzerinden çeştili çabaların olduğunu belirtmek gerekir. Bazîd, Çaldıran, Bêgir, Gihadîn, Patnos ve Erdîş(Erciş)'te komite ve temsilcilik düzeyinde örgütlenmeler vardır.

1990 Newroz'uyla birlikte ülke genelinde yaygınlaşan serîhildanlar yansımasını Serhed alanında da buldu. Her şeyden önce ülke genelinde partimizin sağladığı gelişmeler önemli rol oynamıştır. Parti Önderliğimizin Serhed halkına sözlü mesajı ve legal basında çıkan röportajlarının da etkisini unutmamak gerekir. Eyalet özgülünde 1980 öncesinden bugüne kadar yürütülen çalışmalara paralel olarak, Doğu Kürdistan, Libya ve Avrupa üzerinden de alana yönelik çabalar vardır. Tüm bu çalışmalar halkın serîhildanlarında rol oynamıştır. Mayıs 1990'da Xani Baba-Bazîd direnişinde kitleler çatışma alanına yürümüş ve şehitlere sahip çıkmışlardır. Aynı şekilde, Qaqizman direnişinde kitleler Qaqizman'da pazarı bir günlüğüne Azerilere kapalı tutmuş, sömürgeci kuruluşlara saldırmış, bunun üzerine sömürgeciler sokağa çıkma yasağı ilan etmek zorunda kalmışlardır. 15 Ağustos'ta içte ve dışta kısmi bir müdahale ve örgütlülük ile Bazîd'de kepenk indirme ve kontak kapatma eylemi gerçekleştirilmiştir. 16 Ağustos'ta Tendürek direnişinde kitleler şehitlerimize sahiplik etmiş, **Doktor AGİT (Nurettin TURAN)** yoldaşın cenaze törenine 4000 kişi katılmıştır. Aynı şekilde Gihadîn'de gençlik yürüyüş yapmış, Çaldıran'da halk emniyet karakolunun üzerine yürümüştür.

Silahlı mücadele faaliyetleri

Süreç boyunca parti taktiğine göre bir mücadele yürütüldüğünden bahsedemeyiz. Faaliyetlerde silahlı propaganda döneminin aşılmaması söz konusudur. Baştan sona kadar, parti taktiğine girmeme ve sağ savunmacı anlayış egemen olmuştur. Bir ordulaşma faaliyetinden bahsetmek zordur. 1987, '88, '89 yıllarında faaliyet yürüten güçlerimiz 15 kişiyi geçmemiştir. Bu güçlerimiz de bölgelere dağılınca en kalabalık gurubumuz 7 kişi olmuştur. Bundan şu anlam çıkmaz: Nicelik olarak küçük olunduğundan eylem yapılmaz. Tam aksine, 7 kişilik güçlerin de yönelebileceği birçok eylem hedefi vardır. Hele Serhed gibi bir alanda sömürgecilerin birçok yapı ve kurumları açık hedef durumundadır. Önemli olan, düşmanla karşılaşmayı göze almak ve savaş gerçekliği içine girmektir. Ancak güçlerimize egemen olan sağ savunmacı anlayış, kaçak döğüş ve mevsimlik çalışma tarzı aşılmadığından, istenilenin çok gerisinde bir silahlı mücadele sergilenmiştir. Partileşme sorununda ortaya konulan anlayışlar damgasını olduğu gibi bu sahaya da vurmuştur.

Serhed Eyaleti'ne rolünü oynattırabilecek güç konumlandırılması ilk kez 1990 yılında yapıldı. Eyaletin üç bölgesine de önemli bir güç aktarımı sağlandı. 1. Bölge'ye 23, 2. Bölge'ye 13, 3. Bölge'ye de 13 kişi ayrıldı. Buna göre yönetimler oluşturuldu. 3. Bölge gücü, ülkeye girer girmez çıkan çatışmada 3 arkadaşın şehit düşmesiyle Doğu Kürdistan'a geri döndü. Temmuz 1990'da yeniden düzenlenerek ülkeye gitti. Mûş ve Erzirom alanında bulunan 6 kişilik gücümüzle birleşti. 2. Bölge gücümüzden 6 arkadaş çıkan bir çatışmada şehit düştü. Daha sonra bir arkadaşın yaralanmasıyla üç arkadaş Doğu Kürdistan'a çıkınca geride dört arkadaş kaldı. 1. Bölge'nin 1. yerelinde bir arkadaşın şahadeti ve bir arkadaşın yaralanmasıyla iki bölge gücü birleşerek 18 kişi olmuşlardır. Temmuz 1990'da yeni düzenlemeler yapılmıştır. 1990'da hem nicel hem de nitel olarak azımsanmayacak bir güç vardır. Ancak ordulaşma gerçeğine yine de ulaşılamamıştır. Kitlelerin desteğine rağmen taktiğin gerisinde kalınmıştır. Çıkarılan güçlerin bir kısmı Doğu Kürdistan'a gönderilmiştir.

Askerlik Yasası'nın uygulanması:

Serhed Eyaletimizde yasanın gönüllülük ilkesi uygulanmıştır. Her yıl belli oranda katılım sağlanmıştır, ancak alanın durumunu dikkate aldığımızda bu sayının çok cüzi olduğu anlaşılacaktır. 1987'de 12, 1988'de 9, 1989'da 9, 1990'da 41 kişi gönüllü olarak katılım sağlanmışlardır. 2. Bölge'nin bu yılki faaliyetleri bunun dışındadır. Ayrıca Doğu Kürdistan üzeri de güçler çekilmiştir.

Yasanın zorunluluk ilkesi 1990 yılında uygulamaya konulmuş, ancak bir sonuç alınamamıştır. Özellikle 1989/90 kış eğitim sürecinde, yasanın Botan'daki uygulama biçiminin olumsuzlukları dikkate alınmayarak, yapılan eleştiriler karşısında aynen Serhed'de uygulanması kararlaştırıldı. Uygulamaya alınacak kişilerin durumu, seçimi ve hazırlanması dikkate alınmadan rastgele toplama biçiminde oldu. Uygulamadaki yanlışlıklar görülmesine rağmen yöntemde diretme görüldü. II. Ulusal Konferansımızın alana taşınılmasıyla bu uygulamaya son verildi. Zaten 2. ve 3. bölgelerde bu uygulamalar içerisine girilmemiştir. Hem şehir alanlarında, hem de kırsal alanlarda parti ile bağ kurup saflara katılmak isteyen muazzam bir güç olmasına rağmen, bunlara ulaşmanın yolları aranmayıp, gerekli örgütler yaratılmazken, kitleleri bizden kaçırtıcı, kişiliği rencide edici doğmatik uygulamalarla yasayı uygulamak gerçekten akıl karı değil. Yarı gönüllü konumda olan, ancak çeşitli nedenlerle aileden ve çevreden kopamayanları almamak da yanlış bir anlayıştır.

Gerek ordulaşma faaliyetinde olsun, gerekse güç büyütmede olsun, yaşanan temel zayıflık, savaşa ve ordulaşmaya yaklaşımdaki kararsızlıktır; yıllardan beridir bir kabuk gibi aşılmayan, küçük güçlerle hareket etmenin yarattığı didişme ve çekişmenin etkisiyle, gelişme yaratılabileceğine duyulan inançsızlıktır.

Ordulaşma ve güç büyütmeye yanaşmayan anlayış, komutan ve savaşçılara yaklaşımda da kendisini göstermiştir. Kendisini savaşa katmayan ve savaşı geliştirmeyen anlayış komutan ve savaşçıların önünü de tıkamıştır. Yani yapımız didişme ve çekişme içinde tutulmuş, bireycilik ve bireyci çalışma tarzı kendi kariyerini koruma hırsı ile birleşince, arkadaşının en ufak bir olumsuzluğunu abartarak komploculuk va ayak kaydırma yöntemleri ile düşürmeye çalışma durumu yaşanmıştır. Hatta karşılıklı gruplaşmalara dahi yol açılmıştır. Bireyci anlayış, savaşı geliştirmeyince etrafındakileri bastırarak, görev dışı bırakarak kuşkuculuk içine sokmuştur. Tüm bu anlayışlar Doğu Kürdistan'da yürütülen kadro eğitim çalışmalarında da ifadesini bulmaktadır. Yönetimin bireyselleştirilmesi, bireyci çalışma tarzı ve bastırmacılık, kadroları kendisine bağlama ve boyun eğdirmecilik gibi uygulamaların bir minyatürü ülke pratiğinde yaptırılmaya çalışılıyor. Ancak güçlü bir devrimcilik ve üretkenlikle yapılmayıp yetki ve sorumluluğa sığınarak yapıldığından, tam bir çarpıklık ortaya çıkmıştır. Tüm bu anlayışlar en üst boyutta 1989 pratiğinde yaşanmıştır.

Bireyci çalışma tarzı egemen olunca komutan ve savaşçıların önü açılmamış, gelişmelerine yardımcı olunmamıştır. Her ne kadar yönetim düzeyinde görevlendirmeler yapılmışsa da, 7 kişilik birimler halinde hareket edildiğinden komutanlık bir kişide somutlaşmıştır. Bir birim içinde yer alan yönetim güçleri, atıl kalmışlardır. 1990 pratiğinde kısmi güç büyümesinin ortaya çıkması ile görev sahalarında belli bir ayrışma olmuştur. Bölge gücü içinde hareket eden eyalet yürütmesindeki arkadaşlar bu kez bölge yürütmesindeki arkadaşların önünü tıkamış, işlevsiz bırakmıştır.

Aynı birim içinde faaliyet yürüten arkadaşlar aradan yıllar geçmesine rağmen aynı konumda kalmışlardır. Bu, güç büyütmemenin bir sonucudur. Bu nedenle yapılan görevlendirmeler de biçimden öteye geçmemiştir.

Yönetim düzeyinde yaşanan bu duruma ek olarak güçlü bir eğitim de olmadığından gerilla yaşamında kuralsızlıklar başını alıp yürüdü. Çekişme, didişme, kuşkuculuk, komploculuk, birbirini dıştalama, kendisini alabildiğine konuşturan bir zemin yarattı. Parti işleyişine uygun bir toplantı düzeni, eleştiri-özeleştiri yapılmayınca, sorunlar altında ezilme meydana gelmiştir. Güçlerimiz düşmana karşı bir savaş yürütmekten ziyade kendisiyle boğuşmuştur. Denetim adı altında kuşkucu ve güvensiz bir ortam yaratılmıştır. Birliklerin uyumlu bir tarzda, komite düzeni içinde çalışarak parti dışı anlayışları mahkum etmesinin yolu eğitimden geçer. Kış süreçlerinde yapılan eğitimlerin belli faydaları olmuşsa da, bunların pratikte yerine getirilmemesi sorunların daha da derinleşmesine ve çözümsüz kalmasına neden olmuştur. Birlik içinde yürütülen eğitimler ise sorunları çözebilecek kapasiteden uzaktır.

Silahlı mücadele taktiğine ulaşmaktan bahsedemeyiz. Düşmanla karşılaşmaktan kaçan, sürekli savunma iç güdüsünü yaşayan bu yaklaşıma gittikçe savunmacı bir anlayış hakim olmuştur. Uzun bir süre mücadele yürütülmesine rağmen, silahlı mücadelede ciddi bir adım atılmamıştır. 1985'te Gridax(Ağrı)'da kısa soluklu bir mücadele yaşanmışsa da sonunda tasfiye olmaktan kurtulamamıştır. Bu olayın etkilerinin yapımız üzerinde yıllarca devam ettiğini belirtebiliriz. Savaşa girmeme, ürkek yaklaşma ve kaçak döğüş sonraki yıllara da damgasını vurmuştur. Hiç bir yıl taktik doğrultuya girilmemiş, taktik dışı sağ savunmacı anlayış yaşanmıştır. Özellikle düşman güçlerine yönelik ciddi saldırılardan bahsedemeyiz. Düşmanı uyaran ve tacizi aşmayan bir eylemsel faaliyet vardır. Hedefler seçiminde doğru bir tespit yapılmamış, ana ve tali hedefler birbirlerine karıştırılmıştır. Düşmanı gerileten, kitlelerin önünü açan, mücadelenin sorunlarını çözen bir silahlı mücadele yürütülmemiştir. Savaş alanında konumlanmayı esas almayan, dışa yaslanmayı temel alan bir anlayış silahlı mücadeleyi geliştirmez. Ki geliştirilen mücadele mevsimlik olmuştur. Coğrafya etkeninin olumsuzluklarının Doğu Kürdistan'daki sınırları aşma engeli ile bütünleşmesi sonucunda güçlerimiz, ancak Haziran ortalarında faaliyet alanlarına ulaşabiliyor, birkaç ay sonra tekrar geri çıkıyordu. Bu mantık kaçak savaş anlayışını sürekli beslemiştir. Ve Serhed'de bu durumu aşma olmamıştır. Bu birkaç aylık sürede de güçlerimiz kendisini korumayı esas aldığından, düşmanın üzerine gitmekten çekinilmiştir. Ancak hesap verme endişesiyle, ucuz, gücünün çok daha gerisinde, milislerin bile yapabileceği eylemler konulmuştur. 1988, '89 yıllarında bazı eylemler olmuşsa da bunlar taktiğin çok gerisindedir. 1990'da tepki temelinde gelişen kısa soluklu bir eylemsel çıkış vardır. Ancak bu devam ettirilmemiş, doğru bir çıkış haline dönüştürülmediğinden kısa bir süre sonra ağır kayıpla sonuçlanmıştır. 1. Bölge'de bu durum yaşanırken, 3. Bölgede silahlı propaganda dönemini aşamayan silahlı mücadele yürütülmüştür. 2. Bölgede ise gücümüzün 6 kayıp vermesi, ardından bir ajanın cezalandırması sırasında bir yaralanmanın gündeme gelmesi ve dışarıya çıkışla birlikte bir tasfiye yaşanmıştır. Ağustos 1990'da bu alana yeniden müdahale edilmiştir. Sonuç olarak, silahlı mücadelenin taktik karşısındaki durumu, sağ savunmacı anlayıştır.

Silahlı mücadeleye yaklaşım, hareket ve vuruş tarzında ifadesini bulmaktadır. Hareket tarzında kendiliğindencilik, plansızlık, programsızlık, kendisini konuşturma ve kendisini koruma temel olmuştur. Dışa dayalı, mevsimlik, kaçamak yöntem hareket tarzına damgasını vurmuştur. Belli bir plan dahilinde güçleri toplama, dağılma yerine, önüne ne gelirse ona yönelme yaşanmıştır. Serhed Eyaleti'nde stratejik noktalar vardır. Güçlerimiz bu noktalara sığınıp, dışarı çıkmamışlardır. Düşman da bunu bildiğinden bu alanları denetimde tutarak dışa açılımı engellemeye çalışmıştır. Sonunda hak etmediğimiz kayıplar yaşanmıştır. Kayıplarda açık hareket etme, gizliliğe dikkat etmeme, düşmanın ajan faaliyetlerini gözardı etme, uygun konumlanma noktalarının tespit edilmemesinin payı vardır. Öte yandan, gerillanın hareket tarzıyla bağdaşmayan gündüz çatışmalarına girişilmiştir. 1990 yılının başında meydana gelen kayıplarda hareket tarzındaki yetmezlikler belirleyicidir. 1989-90 kış sürecinde düşmanın yeni bir aşamaya tırmandırdığı, serîhildanların önüne geçmek için çeşitli taktikler ürettiği özel savaş yöntemleri üzerinde yoğunlaşılmadığından güçlerimiz darbe yedi. Xani Baba, Qaqizman, Tendürek çatışmaları bunun sonucudur.

Gerillanın vuruş tarzına ulaşıldığını söyleyemeyiz. Aniden görünüp vurma ve kaybolma taktiği izlenmemiştir. Zayıf bir vuruş tarzı izlenmiştir. Temel ve tali hedefler karış-

Devamı 23. sayfada

Röportaj dizisi -V-

"Türkiye'de demokrasi için savaşan tüm güçlerin demokrasi blokunda yer almaları demokrasiyi güçlendirir"

Gazeteci Rafet Ballı'nın PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşla yaptığı röportajdan bazı bölümleri yayınlıyoruz:

R. Ballı: *Ben Türk solunu az çok tanıdığımı söyleyebilirim. Bir aydın olarak onlarla da yüzyüze görüşmelerim oldu. Avrupa solculuğuyla diğer solculuklar nasıldır, bununla pek fazla ilgilenmedim. Ama bana göre, Türk solculuğunun önemli karakteristik bir özelliği var. Kendilerine göre iyi kavradılar veya kötü kavradılar, ama anti-emperyalisttirler ve ideolojik olarak bunu vurgulamaya özen gösterdiler. Kürt sorunu da önemli oranda etkilediği için bana göre o sizin marksist kabul etmediğiniz gruplarda bile uzun yıllardır bu anti-emperyalist tavır vardı.*

Fakat son dönemde, hele de son aylarda ben bir farklılık görüyorum. Özellikle Kuveyt krizinden sonra Irak ve İran'daki örgütlerde (Kürt örgütleri, bn.) Avrupa ve Amerika ile -ki bu daha önce de vardı- ilişki kurma, hem de yakın ilişki, yani dirsek teması içinde olmaya dikkat etme durumu vardı. Ben bu konuda Türk solcularının eleştirisini size aktarmak istiyorum. Şu anda, size değil, genelde Kürt hareketlerine yönelik bir tespit yapıyorlar. Diyorlar ki: "Kürt hareketleri bir yol ayrımına geldi. Batı'yla birlikte veya Batı'ya karşı, Amerika'yla birlikte veya Amerika'ya karşı olma noktasında yol ayrımına geldiler. Birtakım gruplar Amerika ve Batı'yla yürüyecekler, bazı gruplar da yürümeyecekler." Türk solcularının belirttiği gibi bir yol ayrımından sözedebilir miyiz?

A. ÖCALAN: Bizim dışımızdaki Kürt hareketlerinin bağımlılığını biz eskiden de düşünüyorduk. Bunların işbirlikçi olduğunu, hatta ABD işbirlikçiliğinden komşu devletlerin işbirlikçiliğine kadar işbirlikçi olduklarını biliyoruz. Bakın, şimdiki durumda Saddam'ın işbirlikçiliğine ilkesiz gitme tehlikesi bile vardır. Saddam önderliğindeki rejimle ne kadar eşit, özgür temelde ilişki kuruyorlar? Bunu tartışmak, açmak gerekir. Yine, Türklerle ilişkilerini bizim gibi ne kadar bağımsız temelde ele almak istiyorlar? İran'la ilişkileri ne kadar sağlamdır? Bunları anlamak gerekir. Bana göre bunlar, eskiden beri bağımlı, uydu ve gönüllü olarak emperyalizmin sahasında hareket etmek isteyen örgütlerdir. O kendine "sosyalistim" diyen maskeliler de öyleydi. Şimdi bunlardan bazıları da Avrupa'da arz-ı endam ediyor. Onlar daha işbirlikçidirler, ama işbirlikçiliği kavrayamayacak kadar da cahildirler. Bu çok önemlidir. Emperyalizmin sahasında hareket ediyorlar, ama sözümona anti-emperyalist geçiniyorlar. Bu emperyalizmin kucağında emperyalizmin sakalını yolmaya benzeyen bir anti-emperyalistliktir. Altını iyi çizerek bunu belirtiyorum. Tam kucağındadırlar, sakalını sıvazlıyorlar, buna da "mücadele ediyoruz" diyorlar. Türk solcuları da biraz böyledir.

Yalnız bu anti-emperyalistlik değildir. Anti-emperyalistlik, herşeyden önce yaşam tarzı itibariyle emperyalizmin değer yargılarından uzak durmayı içerir. Kendi ülkelerinin sevilmesini, yani yurtseverlik duygularını, kendi halkıyla sıkı bağların kurulmasını esas alır. Kendi halkının savaşçısı olmayı esas alır. Bence Türk solcuları, bir Türkmenden daha fazla Batı değer yargılarıyla yaşıyorlar. Hani sizin, o MHP'lilerin esas aldıkları Orta-Anadolu, Toros Türkmenleri dediklerinizi, Türkiye solculuğundan daha fazla bağımsız sayıyorum ve daha fazla ilgiye değer görüyorum. Türk solu, Avrupa koşullarında -ki buna Doğu Avrupa'yı, Moskova'yı ilave edelim- daha fazla kişiliksizleştirilmiş ve iğdiş edilmiştir.

R. Ballı: *MHP'ye göre!*

A. ÖCALAN: MHP'ye demiyorum, Türkmenlere diyorum. Anadolu'nun normal standart insanına göre diyelim, bağımsızlığını daha fazla yitirmiştir.

R. Ballı: *Türk solu mu?*

A. ÖCALAN: Evet. Emperyalizmle çelişkisi, aslında büyük oranda muğlaklık arz ediyor. Tutarlı bir anti-emperyalistlik değildir bu. Tutarlı bir anti-emperyalist belirttiğim kıstasları esas alır. Kimisi Moskova dahilinde hareket ediyor, sosyal-demokratı ise Batı Avrupa'da her türlü uşaklığa açık. Bunların anti-emperyalistlikleri ciddi değildir. TKP ekolü de, sosyal-demokrat ekolü de işbirlikçi bile değil, bana göre uşaktır. Hadi daha önceleri Dev-Genç deneyimi falan vardı. Onlar iyiydi. Başlangıçta ülkelerini savunuyorlardı, ülkeleri için dövüşüyorlardı.

R. Ballı: *Türk solunun '60-70 döneminde sloganı "Bağımsız Türkiye" idi.*

A. ÖCALAN: Evet, "Bağımsız Türkiye". İşte, anti-emperyalist diyorum, tutarlılık vardı onlarda. Biz de o kökenden geldik. Onlar şehit düştüler, onlar asıldılar. Ama daha sonrakilerde mültecileşme vardır. Niye onları görmeyeceksiniz? Şimdi birçoğu Avrupa ile bütünleşme teorisi ve pratiği içindedir. Kendi halklarıyla bağlantılarını kopardılar. Demokrasiyle bağlantılarını kopardılar. Hatta Türkiye'yi sevmeyle de bağlantılarını kopardılar. Bunda tutarlı anti-emperyalistlik yoktur.

Burada küçük bir parantez açarak Türk ulusunu ikiye ayırmak gerekir diyorum. Biri, Anadolu'ya yerleşmiş ve ağırlıklı olarak Türkmen dediğimiz yoksul kesim. Bu kesim, geleneksel ve tarihi olarak oluşmuştur. Mezhebi itibariyle daha çok alevidir. İkincisi ise, dinle de fazla ilgisi olmayan, Osmanlı döneminden itibaren özellikle fetihler peşinden koşarak ta Orta Avrupa'lara kadar gitmiş ve yüz-yüzelli yıldır da artık Balkanlar'dan Anadolu'ya doğru sökün eden, İstanbul'da, Marmara'da, Ege'de biraz yoğunlaşmış fetihçi, şoven ulusçu kesimdir. Bu ikisi arasında ayrım vardır. Bana göre, radikal sol, anti-emperyalist ve demokratik sol Anadolu Türkmenine dayanmalıydı. Demokratlığının tutarlılığı burada ortaya çıkardı. Yine, anti-emperyalistliğin tutarlılığı Anadolu insanının özelliklerine bağlı olarak ortaya çıkabilirdi. Bizdeki literatürle onlar, faşist kesimin kitle temeli haline geldi. MHP, şimdiki haliyle MÇP'nin dayandığı bir kitle temeli haline gelirken, aslında MHP'nin kitle temeli olması gerekenler de, yani o göçmen yığınları da İstanbul sosyal-demokratlığının temeli haline geldi, solun içinden çıktığı temel haline geldiler. Bu, muazzam çapraşık bir durumdur, dengelerin karışımıdır. Birisine taban olması gereken diğerine taban oluyor, diğerine taban olması gereken bir başkasına taban oluyor. Bu karışıklık düzelmeden Türkiye'de solculuk da sağcılık da, anti-emperyalistlik de demokratlık da sağlam ölçülere kavuşamaz.

R. Ballı: *Şimdi ortada sadece MÇP olayı değil, bir de Refah olayı var.*

A. ÖCALAN: Aralarında fazla bir fark görmüyorum, aynı şeylerdir. Refah da, bence kişisel kaprislerle biraz yer edinebilir. Birisi islami lehçeye ağırlık veriyor, diğeri Türk lehçesine ağırlık veriyor. Ama Refah, biraz islama dayanarak aynı kesime ulaşmak istiyor. MÇP, Türklüğü vurgulayarak ulaşmak istiyor. Bence ikisi de bu tabana dayalı değil. Bu tabana daha çok anti-emperyalist, yurtsever, demokrat sol el atmalıydı. Ama bunu başaramamıştır. Şu anda Türk ulusuna hakim olan eliti size söyleyeyim: Ekonomide, siyasette, kültürde, sivillik ve askerlikte Türk ulusuna hakim olan elit, devşirmelerden oluşmaktadır. Ayıp olmasın ama, ben birçok Türk solcusunun orijinalitesini alıyorum.

R. Ballı: *Siz bizi bölmeye çalışıyorsunuz.*

A. ÖCALAN: Kesinlikle değil. Ben Türk ulusunun orijinalitesini alıyorum. Gerçek bir Türk liderliğinin nasıl olması gerektiği düşüncesi içindeyim. Yani, Türklerin liderliğinin gerçekten ne kadar Türk olduğunu anlamak istiyorum.

R. Ballı: *İnsanın geldiği coğrafi mekanın çok mühim olmaması gerekir.*

A. ÖCALAN: Mühim değildir. Fakat çok azgın bir şovenizm, Türkçülük var. Kraldan çok kralcı, Türkten daha çok Türkçü bir durum var. Yusuf Akçora, Ziya Gökalp gibileri Anadolu Türkü değildir. Ziya Gökalp'ın kökeninde Kürtlük var. Yusuf Akçora bilmem nereden gelmiştir. Ama bunlar da Türkçülüğün babasıdır. Türk olmayanlar nasıl Türklüğün babası oluyorlar? Mustafa Kemal Selanik'ten gelmiştir, Kenan Evren Yugoslavya'dan gelmiştir.

R. Ballı: *Bu, şundan olabilir: Bir hakimiyet biçimi değil de, bu sizin saydığınız merkezler kültürel bakımdan daha ileridirler.*

A. ÖCALAN: Olabilir. Ekonomik yönden kapitalizmle, dolayısıyla milliyetçilikle erkenden temasa geçtiklerini ben de biliyorum. Ama bu, yoksul Anadolu köylüsünün gerçeklerini dıştalamanıza izin vermez. Çetin Yetkin diye bir yazardan söz ettik, araştırmaları yenidir. Ama, hep baskı altında, hep sömürü altında kalan Anadolu insanı vardı, halen de vardır. Bugün bunlar, Avrupa'da Avrupa'nın ayak tozcusudur. Avrupa'nın en tortu işlerinde çalıştırılıyorlar. Ama Balkanlar'dan, Bulgaristan'dan gelenler -gerçi ben onlara da karşı değilim, ben kendime düşman yaratacak durumda değilim, fakat burada bir özelliği anlatmak istiyorum- ucuz iş sahibi oluyorlar. Anadolu Türkü de gidip Almanların ayağında çöpçü oluyor. Bu çelişkiyi göreceğiz, bu bir gerçektir. Türk ulusunun böyle bir özelliğinden söz ettik. Ben Türk ulusunun bölünmesinden değil, bir sınıflaşma ve dolayısıyla da ulusal gerçekliğine rengini veren özelliklerinden söz ediyorum. Bu bize de yansıyor. Neden yansıyor biliyor musunuz? Eğer iyi bir Türk temsilcisi olsaydı ve bu da Türk değerlerini daha iyi korumuş olsaydı, azgın şovenizmi uygulayamazdı. Bu azgın şovenizmi uygulayanlar, o Balkanlar'dan gelenlerdir. Biraz da o sarışına çalanlar oluyor bunlar.

R. Ballı: *Şimdi Türk solu, "Kürt hareketi bir yol ayrımındadır" diyor. Kürt hareketi derken, sadece PKK'yi kast etmiyorlar.*

A. ÖCALAN: Ben biraz önce Türk ulusunun içinde bile işbirlikçiliğin, uşaklığın nasıl gelişkin olduğunu anlatmaya çalıştım. Bunu, biraz ulusal özelliklere bağlamak istedim. Ayrıca solun, tutarlı anti-emperyalistin nasıl olması gerektiğini ve ulusal-toplumsal temelinin nasıl ele alınması gerektiğini söyledim. Bunları, Türk solculuğunun silik bir kopyası olan bazı Kürtlerin bırakalım solcu geçinmelerini veya anti-emperyalist olmalarını, bunların uydu bir kişilikten bile kurtulamayacaklarına açıklık getirmek için söylüyorum.

Bilir misiniz, biz PKK'de bağımsızlık olayını nasıl müthiş çözümlemelere tabi tutuyoruz? Bugün, işte Güney'de olduğu gibi bize bir Kürdistan da hediye etseler, bunu hor göreceğiz. Belki, ama yararlanacaksınız diyeceksiniz. Doğru yararlanırız. Yararlanmak ayrı bir olaydır, taktik bir meseledir. Fakat başkalarının biçtiği elbise, ruh ve düşünce bizim değildir. İşte Türk, tanzimatlardan beri, daha önce islamlıkta da böyledir, Türkiye ruhu, zihni olmaması gereken bir zemindedir. Ama bağımsızlık bu değildir. Dolayısıyla onların bağımsızlıkçı olduğunu söylemiyorum, söyleyemem. Anti-emperyalist olduklarını da söyleyemem. Çok çok uzaktırlar bundan.

R. Ballı: *Yani bu yol ayrımı çok önceden yaşandı diyorsunuz. Genel bir yol ayrımıdır.*

A. ÖCALAN: Tabi, sadece Kürtler için değil, Türkler için de bu söz konusudur.

R. Ballı: *1980'lerin başında, '85'lerde gazeteci olarak birçok insanla tartışma fırsatını buldum. O zaman hiç kimse bana şunu demiyordu: "Amerika bize bir devlet hediye ederse, büyük bir saygı duyarım." Ama şu anda gördüğüm toplantılarda, tartışmalarda bu çok açık bir şekilde söyleniyor ve savunuluyor.*

A. ÖCALAN: İşte o zamankiler, biraz "Sovyetçiyiz" diyorlardı. Sosyalizm Sovyetler'le özdeşleşmişti. O yüzden Amerika'ya karşıydılar. Fakat Sovyetler'e dayanmanın da anti-emperyalistlik olmadığı anlaşıldı. Sovyetler'e dayanmanın, Sovyet sosyalizmini esas alarak ABD'ye karşı durmanın anti-emperyalistlik olmadığı anlaşılmıştır. TKP, Özal'ın Amerika'ya bağlı olduğundan daha fazla bağlıdır. Özal'da bağımsızlık vardır, ama TKP şefinde bağımsızlık yoktur.

R. Ballı: *Kimin karşısında, Amerika'nın karşısında mı?*

A. ÖCALAN: Hem kendi ülkesinin bağımsızlığı ve hem de Sovyetler'le ilişkileri açısından bağımsız değildirler. Özal, belki "biraz bağımsızım" diyebilir, ama TKP şefi diyemez. '80 öncesinde Sovyetler'e dayanarak anti-Amerikancılık yapmak anti-emperyalistlik yapmak demekti. Ama kendisi daha fazla bağımlıdır. Bunu görmek gerekir. '80'den sonra, özellikle Sovyetler'in biraz çözülmesinden sonra ortaya çıkarılan bağımlılık, asıl olarak çok önceden de vardır ve bu gizlidir. Bugünkü durum, önceleri Sovyetler çözülmediği için açığa çıkmayan bağımlılığın dışa vurmasıdır. Önce de bağımlılık vardı, fakat Sovyetler çözüldüğü için, günümüzde açığa çıktı. Bunu böyle belirtebilirim.

Bu durum Kürtlerde biraz daha belirgindir. Bunlar belki eskiden de potansiyel olarak böyleydiler, fakat aktif olarak bu durumda değillerdi. Şimdi potansiyel olmaktan çıkıp aktif bir ABD yanlısı oldular ve hepsi ABD gelsin diye yalvarıyor. Hemen belirteyim ki, ABD'nin herşeyine karşıyım demiyorum. ABD ile hiç ilişki kurulmaz da demiyorum. ABD'nin tekniğini, bilimini, yine ABD halkını öyle karşıma almıyorum veya ABD'nin herşeyi benim düşmanımdır da demiyorum. Ama ABD yayılmacılığına da karşıyım. Bu konuda çok ilkeliyiz. Onurumuzu sonuna kadar koruduk. Bu çok önemlidir. Eğer Türkiye solcularında tutarlı bir anti-emperyalistlik olsaydı, gerçekten PKK'nin bunu çok iyi bir miras olarak değerlendirdiğini sonuç olarak söyleyebilirdim.

R. Ballı: *Eskiden vardı, ben biliyorum.*

A. ÖCALAN: **Deniz**'lerin, **Mahir**'lerin döneminde vardı. Bunlar hayatlarıyla da kanıtladılar. Buna büyük saygım var ve biz, onların tarihi mirasını sürdürüyoruz. Onu, en iyi bir biçimde temsil etme şerefine sahibiz. Sonuna kadar anti-emperyalist ve bunu biraz da ayakları üzerine oturtan, biraz daha sosyal, insani realiteye uyarlayan anti-emperyalistliğin şerefi PKK'ye aittir. Bence bunu artık kabul etmeniz gerekir.

R. Ballı: *Peki, Amerika'nın bölgedeki varlığının, gücünün artması bir realite. İşte, bu tampon bölgeyle başlayıp güvenlik kuşağı denilen 36. paralele kadarki alanda gelişen siyasi realite nedeniyle Batı'nın gerek Türkiye'deki Türk siyasi hare*ketleri içinde ve gerekse diğer ülke*lerdeki Kürt siyasi hareketi içinde* taraftar toplayacağı yönündeki tespitlere katılır mısınız?

A. ÖCALAN: Batı dediğin?

R. Ballı: *Amerika, Avrupa. Yine bazı Kürt ve Türk solcularının konuşmasından bir sonucu aktarayım size, kendi görüşüm olarak değil, onların görüşü olarak. Diyorlar ki, "Türkiye'de Amerikan taraftarı Kürt reformculuğu güç toplayacak durumdadır. Bu gerici anlamıyla değil. Onlar kristalize olacak ve bir güç olarak siyasi arenaya çıkacaklardır."*

A. ÖCALAN: Amerika ve Batı, ikisinin!

R. Ballı: *Tabi, tabi. Görüyor musunuz?*

A. ÖCALAN: Böyle gelişmeler daha şimdiden var. Kürtlerdeki işbirlikçilik eskiden İran'a bağlıydı, Türkiye'ye bağlıydı. Şimdi direkt ABD'ye bağlanacaklardır. İşte son o Şemdinli'deki İngiliz askerlerin Şemdinli kaymakamına yaptıklarını çözümlersen, bundan nasıl bir sonuç çıkar? Artık Kürtler, daha çok Amerikan ve İngiliz askerlerine bağlanmak istiyorlar. Türk askerinden hoşnut değiller.

R. Ballı: *Türk kamuoyunun o kadar gösterdiği tepkiyi anlıyor musunuz?*

A. ÖCALAN: Şunu söyleyeyim: Özellikle Güney Kürtleri, İran'dakiler de dahil bundan sonra daha fazla ABD'de siyasi garanti arayacaklardır. Birleşmiş Milletler'de, ABD'de siyasi garanti arayacaklardır. Bu gelişme midir, gerileme midir, ayrı sorundur ve fakat bize göre de olumsuz bir durumdur. ABD'de manda türü himaye aramak 1920'lerdeki Türkiye'nin durumuna benzer.

R. Ballı: *Birleşmiş Milletler'in garantisini aramak çok akılsızca bir şey değildir.*

A. ÖCALAN: Kötü olmayabilir. Fakat bir ulus, eğer kendisini Birleşmiş Milletler'e bağlamışsa, bence kendi bağımsızlık yeteneklerinin çok zayıf olduğunu da kavramış, kabul etmiş demektir. Sağlanılan güç öz güç olsaydı, daha iyi olurdu, bence tercih edilen bu olmalıydı.

Biz bunu tercih ederiz. Halkın öz gücüne dayalı özgürlüğü, güvenliği esas alırız, açarız. Bu eğilim gelişiyor mu diyorsun? Bence bu anlamda gelişiyor. Fakat, şimdi şunu da unutmamak gerekir ki, bu "bağımsızlık" türü önce de vardı. İran'a bağlıydılar. KDP gizliden gizliye Türkiye'ye bağlıydı. Zaman zaman Irak'taki rejime bağlıydılar. Günümüzde Irak rejimine de bağlanıyorlar. 30 yıldır Irak rejimiyle savaş sürdürüyorlar ve yine de bana göre belki Irak rejimine daha fazla bağlanabilirler. Ama Amerika'ya da biraz bağlanabilirler. Çünkü bunlar baştan beri bağlıdırlar. Bir devletten koparlar, diğer devlete yaslanırlar. Ben bir şeyi daha açıkça söyleyeyim; bunlar 24 saat içinde bağımsız olamazlar. Barzani, '75 anlaşmasına gittiğinde yüzbin kişilik ordusu vardı. Bu yüzbin kişilik ordusuyla biz devlet bile olabilirdik, sonuna kadar savaşabilirdik. Bu 24 saat içinde bırakın silahlarını kullanmayı, savaşmak isteyenleri de katlediyorlardı. Evet, İran'a dayanıyordu.

R. Ballı: *Savaşmama kararı aldılar mı?*

A. ÖCALAN: Evet, savaşmama kararı almışlardı. Yüzbin kişilik orduyu kendi elleriyle 24 saat içinde terhis ettiler. Ulusal kurtuluş tarihinde hiç bir zaman böyle bir olay var mıdır? Ve üstelik bunu o kadar güçlü oldukları dönemde kendi elleriyle yapıyorlar. İşte en son ayaklanmalardaki durum: Saddam'ın iki askeri görünüyor diye hepsi kaçıyor. Bu, ne kadar bağımlı olduklarını gösterir. Bunun için Amerika'ya bağımlılık da çok gelişir. Şuna da biraz yüzeysel bakmamak gerekiyor: Gerçek temelde ABD'ye bağlanma, İngilizler'e bağlanma, bağımlılıkta ileri bir adımdır, daha da ileri bir bağımlılık türüdür. Biz ehven-î şerci değiliz. Birbirinden geri bağlanma türleri vardır. Komşu ülkelere, Türkiye'ye, İran'a, Irak'a bağlanma daha geridir. Fakat Birleşmiş Milletler'e dolayısıyla ABD'ye bağlanma belli oranda ileri bir bağlanmadır. Yani daha kötü bir koca, despot bir kocaya göre, daha demokratik bir kocaya bağlanmadır. Ama yine de bağlanmadır, kocakarılığı kabul etmedir. Bu bizim tercihimiz değildir. Yanlış anlaşılmasın diye bunu söylüyorum. Fakat diğer bir eğilim de gelişecektir. Daha gelişkin bir özgürlük eğilimi de söz konusu olacak ve dolayısıyla bağımlılık zayıflayacak, özgürlük, bağımsızlık eğilimi gelişecektir.

R. Ballı: *Siz, Türkiye'deki Kürtler arasında gelişecek Amerikan taraftarlarına karşı ne gibi somut tedbirler alıyorsunuz?*

A. ÖCALAN: Tedbirlerimiz var. Biz, Irak'takine, İran'dakine belki fazla karışmayacağız. Yine ideolojik, siyasi olarak buna karşı duracağız. Mücadelemiz de olacak, bu şiddetli de olabilir. Ama Türkiye söz konusu olduğunda bunu daha fazla yapacağız. Biz Türkiye'de, hem Amerika'ya ve hem de bu işbirlikçi eğilime savaş açacağız. Ki bu eğilim, bence ABD değil, el altından Türk devleti tarafından da destekleniyor.

R. Ballı: *Nasıl?*

A. ÖCALAN: Her yoldan. İdeolojik savaş, politik tecrit zaten var. Bir de şiddete büründürebiliriz. Şimdiden yapacağız.

R. Ballı: *Bu bir tehdit midir?*

A. ÖCALAN: Uyarıdır, hem de ciddi bir uyarıdır.

R. Ballı: *Politik mücadelede şiddet hiç tasvip etmediğim bir olaydır.*

A. ÖCALAN: Bu politik mücadele falan değildir. Bu, tehlikeli bir işbirlikçi hareketin, bizzat devlet terörüne bağlı olarak geliştirilmesidir. ABD askerlerinin himayesinde bu terörün geliştirilmesidir. Ve bu, öyle siyasi bir mücadele falan da değildir. Teröre dayalı bir mücadeledir ve direkt olarak bize dayatılmaktadır. Bu konuda Özal'ı uyarıyorum, eğer bu işbirlikçileri bize dayatırsa, kendisi için fena olur. Bu işbirlikçilere el altından örgüt kurdurtmak, daha önce pişmanlık yasasına göre serbest bıraktıkları bazı işbirlikçilerle ve yine bu tecil ve anti-terör yasasıyla bir takım düzenlemelere gitmek istiyor ki, bu konuda da Özal'ı uyarıyorum. Bunu yaparsa, toplumlarımız, halklarımız arasında geliştirmek istediğimiz diyaloğa en büyük zararı bu politikadan ötürü verir. Bu adamlar, kendi halkları ile ilişkileri olmayan, kendi halklarına zerre kadar saygı göstermeyen adamlardır.

R. Ballı: *İsim verebilir misiniz?*

A. ÖCALAN: Bunların isimleri çoktur. Kendi halklarının kanını emiyor bunlar. Birazcık saygıları yoktur. Zor günde bir selam bile vermediler, sahip de çıkmadılar. Şimdi Kürtlük para ediyor diye bunlara parti kurdurtmak, bunlara bilmem ne tür işler yaptırtmak, düpedüz Kürt halkına, özellikle de PKK'nin öncülük ettiği ve gerçekten büyük bir acımasızlıkla, büyük bir acıyla, işkenceyle geliştirilen bir mücadeleye sinsi yaklaşmaktır. Biraz bu konularda politikadan anlarım. Son derece açık ve aleni politika yürütmekten yanayım. Böyle dayatmalara karnımız tok. Bunları Amerika biraz daha fazla destekliyor. Ama aslında Türk devlet de destekliyor. Nasıl Ankara'ya çağrıldıkları bunlarla el altından yıllarca nasıl MİT dairelerinde görüşmelerin yürütüldüğü ve PKK'ye nasıl saldırtıldıkları biliniyor. Bu politikadan el etek çekilmezse eğer, bu örgütlere açıkça destekleri sürdürülürse, tavrımız çok sert olacaktır. Zaten daha önce bunların komploları vardı. Bunların ne kadar devrimcinin, ne kadar PKK'linin ölümüne yol açtıklarını ben biliyorum. Son çatışmalarda, Türk ordusunun son saldırılarında bunların nasıl görev aldıklarını da biliyorum. Ne kadar köy korucusu haline geldiklerini biliyorum. Onun için lütfen bunlara, siyasi bir mücadele yürütüyorlar demeyin. Bunlar vurucu timlerdir. Bunlar köy korucularıdır. Bunlar aşiret reislerinin himayesinde yürütülen faaliyetlerdir ve ucu biraz da KDP'ye kadar gider, dayanır. Yeni oluşumlar olabilir mi? Olabilir, desteklenebilir. Amerika da biraz daha fazla destekler. Amerika'nın "Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır" dediğini biliyorum. Hatta "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" dediğini de biliyorum. Ve bu konuda parti içinde de bazı çalışmaların yürütüldüğünü, PKK'ye de bu konuda dayatmaların olduğunu biliyorum. "Silahtan el çekin, tamamen gelin, Türkiye demokrasisi sınırları dahilinde hareket edin. Bir Kürt TKP'si de siz kurun" diyorlar ve bu konuda bazı ahmak "PKK'liler", bazı hain "PKK'liler" de çıkıyor. Bütün bunların rejim tarafından desteklendiğini de biliyorum.

R. Ballı: *Size bu konuda Türk devleti, ya da Amerikan devleti tarafından somut ve açık bir teklif geldi mi?*

A. ÖCALAN: Hayır, gelmedi. Fakat PKK'yi yıpratma, PKK'yi tasfiye etme işlerinin el altından yürütüldüğüne eminim. Örnekler çoktur. Cezaevinde vardır, Avrupa'da vardır, hatta dağdaki gerilla içinde bile vardır. Sızmadır, dolaylı etkilemedir, KDP'dir, TKP'dir, 15 Ağustos'tan sonra özellikle bunu destekliyorlar. Amerika'nın desteği çok açıktır.

R. Ballı: *'90 Ağustos'undan sonra mı?*

A. ÖCALAN: Hayır, 15 Ağustos 84'lerden beri, "Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır" diyen Amerika dışişleri bakanıdır. 1988'de PKK içinde "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" diyen ihanet odaklarının Avrupa ve Türkiye tarafından desteklenen hainler olduğunu biliyorum. Şimdi de bu tip akımlar vardır. İşte o sözünü ettiğimiz Amerikancı eğilim burada ifadesini bulur. Kapsamlıdır. PKK içinden tutalım dışına kadar gider. Güney Kürtlerinden tutalım Kuzey Kürtlerine kadar uzar.

R. Ballı: *Kusura bakmayın, ama ben anlamıyorum. Sizden farklı politika uygulayabilir, hatta Batı taraftarı da olabilir. Ama bu bir siyasi akım. Siyasi mücadele yürüttüğü müddetçe de, onunla mücadelenin siyasi olması gerekir.*

A. ÖCALAN: Hayır, o ayrı, biz onlara bir şey demiyoruz.

R. Ballı: *Kimseyi savunmuyorum ama, yani ben genel plandaki ilkeyi koyuyorum, akıl yürütüyorum, biri kalkar parti kurar.*

A. ÖCALAN: Bunların yaptığı o değildir. Bunların önüne konulan görev örgütümüzü hedefliyor. Biliyorsunuz, "Pişmanlık Yasası", "Anti-terör Yasası" çıktı. Inceleyin bu yasaları; diyor ki: "Örgütünüzü çökertin, gelin size maaştan tutalım kimlik değiştirmeye kadar her şeyi veririz." Bunlar parti kuruyor. Benim sözünü ettiğim bunlardır. Bunların da İstanbul'larda, Ankara'larda nasıl parti kurduklarını biliyorum. Bunlar şikeli partilerdir. Bunlar provokasyon partileridir. Bunlar tasfiye partileridir. Lütfen bunlarla diğerlerini karıştırmayın. Avrupa'da var, öyle Kürtlük yapmak isteyenler. Gerçekten PKK'yi bir oluşum olarak gören, ama kendisi de güç getiremeyen bir kesim vardır. Biz bunlara, "ezeriz, yok ederiz" diye bir yaklaşım göstermiyoruz. Fakat siz de biliyorsunuz ki, esas geliştirmek istenenler bunlar değildir. Bunlara nefes de aldırılmıyor. Liberal bir Kürt partisi olsaydı, bu bizim tercihimiz olurdu.

R. Ballı: *Onu söylüyorum. Gelişecek olan bence o, öbürlerinden haberim bile yok. Açık söyleyeyim, hapisten çıkıp parti kuracak olanları ilk defa sizden duyuyorum.*

A. ÖCALAN: Hayır, içiçe olduklarını biliyorum, bağlantılar gelişiyor. KDP, PKK'nın kökünü kurutmaya çalışıyor, Türkiye KDP'si Amerikancıdır, Türkiye MİT'i ile böyle sıkı ilişkilidir.

R. Ballı: *Ben bilmem.*

A. ÖCALAN: Ben çok iyi biliyorum. Şimdi bunların kuracağı parti, hayırlı bir parti değildir. Ben o son zamanlarda parti kurmak isteyenlerin hepsi böyledir, demiyorum. Muhtemelen demokrat Kürt partileri de kurulur.

R. Ballı: *Liberal Kürt partisi olur diyorsunuz, sosyal-demokrat olur.*

A. ÖCALAN: Olur olur.

R. Ballı: Bir Kürt ANAP'ı, bir Kürt SHP'si niye olmasın?

A. ÖCALAN: Ama bunlar, herhalde, bu tarihi meselenin gün yüzüne çıkarılmasının, nasıl bir amansız savaşımla olduğunu bilirler, en azından dostluk gösterirler değil mi?

R. Ballı: *Ben, Türk-Kürt ayrımını yapmadan söylüyorum. Herkes halkın karşısına çıkar. Halk kararını verir.*

A. ÖCALAN: Hayır, biz neden SHP'ye karşı çıktık? "PKK terörist örgüttür. Ezilmelidir." dediği için karşı çıktık. Ve onlar Kürdistan'da bittiler. Biz İnönü'yü, Ecevit'i vurmadık ama, bunlar Kürt meselesine bakışlarını belirlediler. Sonuç; bitişleri oldu. SHP bitti, o partiden hayır çıkmaz artık. Ecevit'ten de hayır çıkmaz. Burada şunu çok iyi görmek gerekir; biz onları terörist ilan etmedik. Onlar da devleti üzerimize getiriyorlardı. İnönü, helikopterlerle, hem de ateş gücü yüksek olan helikopterlerle Kürdistan'ı dolaştı. Biz, sen niye teröristlik yapıyorsun demedik. SHP de Ecevit de eğer gerçekten demokratsa, biraz kendi devletinin terörünü görebilmeliydi. Kürtlere demokratik, tam politika yapma özgürlüğünü tanımalıydı. Kürt partilerinin doğmasını, Kürt meselesinin tartışılmasını bir oluş bazında kabul etmeliydiler. Bunlar, "yok, tek devlet, tek ulus, Kürtler etnik topluluktur" diyorlar. Bu politika, inkar politikasıdır. Bilmem Kürt kültürü, ulusal zenginliğimizdir dense de, bu çok tehlikeli bir inkar politikasıdır. Bunlar bu politikayı terk etmemişlerdir.

R. Ballı: *Ama, mesela SHP'nin Kürt raporu, bugüne kadar Türk siyasi partilerinin bu meselede en ileri çıkışıdır bence.*

A. ÖCALAN: İçi boşaltılmış bir Kürt raporudur. Çünkü içinde Kürtlere siyasi faaliyet özgürlüğü yoktur. Kürtlere varoluş bazında örgütlenme özgürlüğü yoktur.

R. Ballı: *Özal da henüz bundan daha ileri bir şey söylemedi değil mi?*

A. ÖCALAN: Ama en azından Kürtlerin ulus, halk olarak varlığını biraz daha açık söyledi. Mühim de değildir, Özal'ın söylemesi. SHP'ninki **"üniter devlet, tek ulus içinde Kürtlerin etnik zenginliği"** diyor. Yani aşiretler türkü söyler, biraz kültürleri vardır. Bu bize zenginliktir. Doğrudur, bu zenginlikleri Türk ulusu için alırsın, 50 yıldır, 100 yıldır yaptığın gibi biraz daha zenginleştirirsin, ama sonuç Kürtlerin tükenişidir. Bu temelde kof ve tehlikeli bir politikadır. Düzeltilmesi gereken bir politikadır. Bu politika sanatı hiç gelişmiyor. PKK'yı "terörist" ilan etti, hiç gelişmiyor. Demek istediğim, PKK'nin terörist olmadığı bugün iyi biliniyor. Bunu ABD'ye onaylatmakla ve bu temelde sözümona mücadeleden vazgeçmiş Kürt örgütlerini PKK içinde de yaratmakla bir yere varılamayacağını, gerçekten Türk demokratları, Türk siyasileri ve hatta Türk askerleri bilmek zorundadır.

R. Ballı: *1991'in Mayıs ayındayız. Bölgedeki gelişmeleri izliyorsunuz. Türkiye'deki gelişmeleri biliyorsunuz. Dünya siyasetini izleme durumundasınız. Yakın, bir iki yıllık programınızda neye göre hazırlanıyorsunuz? Sizi nereye götürür?*

A. ÖCALAN: Meseleler oldukça gelişiyor. Bu yıllarda meselelerin oldukça çözüme doğru gittiğine inanıyoruz. Her şeyden önce bu önümüzdeki iki yıl için, 1992'ye göre bir ayarlamayı belirtirsem: Kürdistan'da, Kürt tarihinin feodalizmden ve sömürgecilikten çözülüşü başlamıştır. Gerilla buna öncülük ediyor. Gerilla açılmıştır ve hem derinliğine hem de genişliğine yayılıyor. Ruhi, moral yapısından tutalım, siyasi düşüncesine kadar büyük bir gelişimi görüyoruz. Özgürlükçü temelde bir gelişme var ve bundan memnunuz. Bu gelişmeler daha da hızlanacaktır. Bence Türkiye'de de demokrasi ve ulusal mesele konusunda çözülme başlamıştır. Siyasilerin, hatta ordunun iradesi dışında, Türkiye aydın yapısında ve halkında çözülme başlamıştır.

R. Ballı: *Olumlu gelişme anlamında mı söylüyorsunuz?*

A. ÖCALAN: Evet, olumlu. En azından meseleyi tartışıyor, halk ekseninde ele alıyor. Bunlar önemli gelişmelerdir ve bence son zamanlarda hız da kazanmıştır. Önümüzdeki iki yıl içinde daha da hız kazanacaktır. Öyle sanıyorum ki '92'ye doğru geldiğimizde klasik politikayı savunan çok az Türkiye siyasisi olacaktır. Resmi, gayri resmi siyasinin hatta Türk ordusunun bile geleneksel inkar politikasını savunacağını, bunda ısrar edeceğini sanmıyorum. Tabii ki bunlar bizim mücadeleyi geliştirme durumumuza bağlıdır. Eğer bunlar doğruysa, gelişmeler de bu yönlüyse, o halde önümüzdeki iki yıl içinde çok gelişme olacaktır. Ben, bu iki yıl içinde ulusal sorun, demokrasi sorunu temelden çözümlenecektir demiyorum, fakat çözüm için olanaklar çok artacaktır. Hatta siyasi görüşme yöntemleri bile devreye girebilir. İlle de girecek demiyorum, ama girme olasılığı da yüksektir.

R. Ballı: *Siz buna hazır mısınız?*

A. ÖCALAN: Biz her zaman görüşmeye hazırız.

R. Ballı: *Yani, programınızla hazır mısınız?*

A. ÖCALAN: Her şeyimizle hazırız.

R. Ballı: *Taktiklerinizle hazır mısınız?*

A. ÖCALAN: Hazırlık düzeyimiz yüksektir. Biz 70'lerde de Türklerle ilişkilere, diyaloga hazırdık. Türkiye soluyla sosyalistleriyle tarışıyorduk, değil mi? Onlar Türktüler. Program düzeyinde de tartıştık, eylem düzeyinde de tartıştık. Bütün bunlar bizim Türklerle ilişkilere kapalı olmadığımızı, şoven olmadığımızı, enternasyonal hareket ettiğimizi gösterir. Bugün resmi siyasi düzeye, yani hükümet veya en üst düzeye kadar bir görüşme durumu ortaya çıkabilir, deniliyor. Elbetteki biz bunu da dikkate alırız. Eğer Türkiye halkının demokrasi gelişimine hizmet ediyorsa, eğer bizim ulusal sorunu biraz daha sancısız halletmemize hizmet ediyorsa, biz ne diye inkar edeceğiz görüşmeyi, biz ne diye karşı koyacağız, ne diye engel çıkaracağız? Yeter ki, hem Türkiye'de, hem Kürdistan'da demokratik çözüm biraz açılım kazansın.

R. Ballı: *Diyelim sizin verdiğiniz bu öngörüşler hep gerçekleşti.*

A. ÖCALAN: Hayalci değilim, ille böyle olur demiyorum.

R. Ballı: *Burada bir soru sormak istiyorum. Siz yasallaşacak mısınız, yasallaşmayı düşünüyor musunuz?*

A. ÖCALAN: Biz, daha şimdiden yasallaşmanın temellerini atmışız. Yalnız Kürtler için değil.

R. Ballı: *Yani yasal bir Kürt partisini kurmayı düşünüyor musunuz?*

A. ÖCALAN: Türkiye'de kurulan sosyalist partiler de bizim mücadelemizle ilişkilidir. Sosyalist Parti veya Sosyalist Birlik Partisi'ni biz kurduk demiyorum, ama bizim mücadelemizin yan ürünleri olarak ortaya çıkıyor, bunu inkar edemezsiniz. Türkiye'de işte HEP kuruldu, HEP'in kuruluşunda bazı Kürt milletvekilleri öncülük ettiler. Onlar bize düşmanlık etmediği için SHP'den atıldılar. Sonuçta, parti kurdular. Bizden etkilendi, partinin taban olarak bizim yurtsever kitleden başka dayanağı yoktur. Bu ne demektir? PKK yasallaşmasının dinamik bir gücü demektir. Onlara dayanarak söylüyorum.

R. Ballı: *Benim sorum farklıydı, onları anlıyorum.*

A. ÖCALAN: PKK olarak diyorsunuz?

R. Ballı: *Evet*

A. ÖCALAN: Bu koşullarda biraz zordur.

R. Ballı: *Hayır o dediğiniz demokratikleşmeler olursa.*

A. ÖCALAN: Şu aşamada zor. Bunun için herşeyden önce Türkiye'nin resmi siyasetinin değişmesi gerekir. Yani, PKK bugün Türk rejimi açısından savaş altında ve yargılanan bir harekettir. Bizim açımızdan Türk resmi politikası ve savaşı da yargılanan bir politikadır. Çatışma yönü ağır basıyor. Bu aşamada henüz öyle bir uzlaşma, bir-

birlerini meşru kabul etme durumları yoktur.

R. Ballı: *Bugün için demedim, yani sizin önünüzdeki dönem...*

A. ÖCALAN: İşte bütün bu tartışmaları biraz buna ortam hazırlamak, kapalı olmadığımızı vurgulamak için geliştiriyorum. Türkiye'de yasalar vardır, tamamen Kürdistan'a kapalı olan anayasa vardır, hatta cumhuriyetin kendisi vardır. Türkiye tamamen kapalı, anayasa tamamen kapalı, partiler kapalı, düşünce özgürlüğü bile daha düne kadar kapalıydı. Düşünce özgürlüğü itibariyle, Kürt gerçeği biraz kendisini ifade edebilir. Belki biraz partilere, hatta devlete yansıyabilir. Ama bunlar henüz meşru değildir. Biraz dolaylı yoldan oluyor. Daha ilerleme olursa, Kürt ulus gerçeği kabul edilirse, Kürt ulus gerçeğine dayalı partiler ve bu partilerin siyasi mücadelelerinde sonuna kadar özgürlük olursa ve bir de yutturmaca olarak değil, tarihte o çok örneklerini gördüğümüz gibi, "zayıf dönemde fırsat veririm, paçayı kurtardığımda ezerim" politikası da aşılarak -bunun tedbirleri olacak tabi- Türk devleti kendisini yenileştirirse veya reforma tabi tutarsa, ideolojik, siyasi yapı kendini biraz dönüşüme uğratırsa hiç şüphesiz Kürtlerde de gelişecek olan eğilim, meseleyi ille de sonuna kadar şiddetle halledelim değildir. Madem siyasi çözüm yolları ortaya çıkmıştır ve mümkündür, o zaman Türklerle ilişkileri siyasi yöntemle çözme elbette tercihimiz olur.

R. Ballı: *Silah bırakır mısınız? Teklif falan değil, ben kendim soruyorum, yanlış anlamayın.*

A. ÖCALAN: Bu bir teklif meselesi değildir. Kesinlikle bir oluşum meselesidir. Sen bana Türk devletindeki dönüşümlerin derecesini belirt, ben de sana silahlı mücadelenin derecesini belirtirim. Şimdi çok açık söyleyeyim; silahlı mücadeleyi tırmandırıyoruz. Bazıları zayıflatmak istiyor. Ama benim eğilimim tırmandırmadır. Maalesef cevap bu. Fakat yarın siyasi yöntemi tırmandırırım. Şimdi siyasi yönteme biraz ilgi gösteriyorum. Vaktimi biraz ayırıyorum, biraz konuşuyorum üstüne. Yarın bir bakarsın onu bir tarafa attım. Daha makul bir silahlı mücadeleyi esas alırım. Daha makul, daha örgütlü, daha sorumlu, daha özgül hedeflere yönelen bir mücadeleyi esas alırım.

R. Ballı: *Şimdi sorumsuzluğu içine alıyor mu? Yani daha sorumlu derken. Geçici mi?*

A. ÖCALAN: Biraz daha hedeflere uygun, yöntemlere uygun. Tesbit ettiğim ve bana göre hem az uygulanan, hem ters uygulanan şiddet yöntemi var. Onu biraz daha tırmandırırım. Mesele Kürtlerin korunması. Amerika Kürtleri koruyacağına, bizim kuvvetler korusun, değil mi?

R. Ballı: *Irak'takiler için mi?*

A. ÖCALAN: Irak meselesi değil. Kürtlerin birbirlerine karşı korunması vardır. Birçok korunma, emniyet sorunları vardır. Ne diye Türkiye jandarması Trakya'dan gelsin dağ köyünü korusun, değil mi? O jandarma koruyamaz, fukara gitsin Anadolu'daki kendi köyünü korusun veya ailesini korusun. Ama dağdaki Kürt köyünü, Kürt askeri, Kürt milisi korusun. Yani bir askeri güvenlik ve emniyet sorunu var. Kürtlerin kendi kendilerini korumaları gerekir. Bunun için de elbetteki bir askeri kuvvet gerekiyor, değil mi? Bunu bir örnek olarak size sunuyorum. Yani ille de böyle yapacağız demiyorum da.

Örnek kabilinden, askeri düzenlemeler daha değişik ele alınır. Siyasi düzenleme de şöyle olabilir. İşte Kürt parlamentosu olur, Kürt partiler olur, Kürt milletvekilleri olur. Türklerle bir federasyon kurabiliriz. Türklerle bir birlik nasıl olabilir? Bunu daha özgür tartışırken, Türkler buna açıksa, Kürtler buna biraz imkan hazırlamışsa, bu ne demektir? Siyasi faaliyet için çözüm sonuna kadar vardır demektir. İşte anayasa Türkiye'de biraz buna imkan sağlıyor. Partiler zaten bunu kabul ediyorlar. Türk halkı bu konuda biraz olgunlaşmıştır. O zaman haliyle siyasi yöntem ağırlık kazanacaktır ve elbetteki bunları biz dikkate alacağız. Burada mesele şu değildir: "PKK'yı yeneriz, ezeriz, ona birşeyler dayatırız." Buna ben yokum. Ve biz de ille de "Türkleri sonuna kadar ezeceğiz, Türkleri tamamen askeri yolla imha edeceğiz ve bunun dışında hiç bir çözüm yolu yoktur" demiyoruz ve böyle mutlaklaştırma eğilimlerine girmemeliyiz. Sakıncalıdır, zarar verir, halklara gerçekten zarar verir ve bu halkların da tarihi bence böyle olmaya müsait değildir. Aslında anlattıklarımın içerisinde olaylar, ilişkiler birbirlerine çok bağlı ele alınıyor. Onun için meseleye bir yenme, yenilmeden ziyade, belirttiğim çerçevede yaklaşmak gerekir. Ben bu kavramlara biraz daha açıklık getirmek istiyorum. Türklerin, tarih boyunca Kürtlerden aldığı büyük desteği, büyük dayanışmayı saptırdıkları ve çok kötüye kullandıkları bir gerçek. Bunu düzeltmeleri gerekir. Bunun için de biz silahlı mücadeleyi şiddetlendireceğiz. Bu demek değildir ki, sonuna kadar Türk düşmanlığı, sonuna kadar Türklerle hiç bir şey yapmayacağız. Bu anlama gelmiyor. Tam tersine halkların eşit, özgür ulusal-siyasal gelişmelerine yolu-yordamı açar.

R. Ballı: *Biraz önce silahlı mücadeleyi tırmandıracağız dediniz. Ama en fazla '92'ye kadar da olumlu şeylerden söz ettiniz.*

A. ÖCALAN: Çelişkili değil, olabilir.

R. Ballı: *Yani biraz onun yolunu açmak için midir?*

A. ÖCALAN: Gayet tabi. Silahlı mücadele, siyasi yolu açmak içindir. Bence silahlı mücadele, politik mücadelenin yoğunlaşmış biçimidir. Tipik, klasik bir deyimdir. Ama silahlı politika yapmak zorundayız. İnanıyorum ki silahlı mücadele politikanın yolunu açar. Yani politikanın yolunu tıkatmak için silahlı mücadeleyi geliştirmiyoruz. Tam tersine biraz da politika şarttır.

R. Ballı: *Genel olarak Türkiye'de politik bir çözüme umudunuz var mı?*

A. ÖCALAN: Türkiye'nin kendisi politikadan uzak. Askerlerin gölgesi altında politika üremiyor. Bizim Türkiye'ye, Türkiye demokrasisine, Türkiye politikacılığına en büyük yararımız şuradadır: Askeri biraz püskürterek "askerlerin kılıcını attık her şeyi hallettik" zihniyetini yıktık ve bu, inanır mısınız Türklere en büyük yardımımızdır. Türk demokratlarına, Türk siyasilerine, Demirel'lere, Ecevit'lere en büyük yardımımızdır. Anlamamışlarsa bana ne. Meseleler sopa ile, kılıç ile halledilmez. Generaller politikaya, demokrasiye biraz inanacaklar. Şimdi biraz inanmış gözüküyorlar, "söz, siyasilerindir" diyorlar. Güzel, bu noktayı da yaratmada katkıda bulunmamız iyi bir şeydir. Lütfen bunu da böyle anlayın. İlerde daha fazla bu duruma gelinirse, siyaset Türkiye'de iş yaparsa, gerçekten siyasilerin egemenliği olursa, -gerçekten diyorum, sözümü dikkatle dinleyin- gerçekten Türkiye'de siyasetin yolu açılırsa, siyasi çözümler olur. Siz kendiniz biliyorsunuz, politika üzerine üç silahlı müdahale deneyimini yaşadınız. Bazıları idamla sonuçlandı. 12 Mart'ta da idam oldu, 27 Mayıs'ta da idam oldu. Bunların hepsi askeri rejim ile ilgiliydi. Bir 12 Eylül'deki askeri müdahalenin sonuçlarını halen yaşıyoruz. Şimdi bunlar dururken, ordunun gölgesi, etkisi politikayı bu kadar boğarken, idam ederken hangi siyasi yöntemden bahsedebiliriz? Tek yol kalır; soruna orduyla yanaşmak. Bizim şimdi yaptığımız bu. Ordu, Türk siyasilerine demokrasi yapma imkanını tanımış mıdır? Hayır. Türk siyasileri gerçekten ordunun tepkilerini göz önüne getirmeden veya ordunun Kürt meselesine, demokrasiye temel yaklaşımını göz önüne getirmeden bir adım atabilirler mi? Bana göre Türk politikacılığı yoktur. Türk politikacılığı iliklerine kadar ordu olayı ile bağlıdır.

R. Ballı: *Bençe son dönemde Türk siyasi hayatında ordunun etkisi azalma sürecindedir.*

A. ÖCALAN: Bu son dönem ayrı, onu karıştırmayalım. Tekelleri sermayeye bağlıdır. Doğrudur, üçüne de bağlıdır. ABD, tekelci sermaye ve ordu üçgeni Türk politikacılığının, demokratlığının hızını kesiyor. Son derece bağımlı kılıyor. Onun için demokrat olamıyorlar, onun için siyasi görüşmeler yöntemine güçlü giremiyorlar. Bunlar Türkiye için geçerlidir.

R. Ballı: *Bütün söylediklerinizden Türkiye herşeye rağmen, politik çözüme daha müsaittir, sonucunu çıkarırsam, hata etmiş olmam değil mi?*

A. ÖCALAN: Müsait midir?

R. Ballı: *Tabi, politik çözüm Türkiye'de biraz daha mümkündür. Irak ve İran'a göre.*

A. ÖCALAN: Öyle demeyelim de, şöyle demek daha uygundur; bu mesele, askeri yoldan çok siyasi yolla çözümlenmeye daha yatkındır. Yani, Türk, Kürt meselesinin çözümünde, askeri yol her iki taraf için de zordur. Bizim için belki askeri yolla çözme imkanı vardır. Ama Türkiye ordusu için yoktur. Eski dönemlerde olsaydı, belki, ama bu dönemde yoktur. Ben bu soruyu diğer röportajlarımla açtım, cevap verdim. Dedim ki, bizim askeri zorumuz iş yapıyor. Nasıl iş yapıyor biliyor musunuz? Ufak bir eylem, bir alanı bize açıyor. Yüzlerce kişi kazandırıyor. Fakat Türkiye'nin özel timleri, bir şehri komple Türkiye'ye karşı çıkartıyor. Yolladılar vurucu timleri Cizre'ye, çok acayip giyinmişlerdi, çırılçıplak, sözümona halkı korkutacaklardı. Cizre'yi biz elli yıl çalışsaydık böyle yanımıza çekemezdik, açıkça söyliyeyim. Yani terörü yoğunlaştırdılar. Özellikle gazeteci M. Ali Birand, *"Ordunun sınırsız kullanılışı güçlenmenize yol açtı"* diyordu. Tamamen böyle olmasa da, bir gerçekliğe yol açmak istiyor ve dikkat edilmeli. Ordunun, yani zorun Türk siyasileri tarafından ölçüsüz kullanılması; bu işkenceler, tutuklamalar, gerçekten halkın PKK'ye büyük bir akın halinde taraftar kitlesi olmasına neden oldu. Cizre, Nusaybin bunun açık örnekleridir. Şimdi bütün Kürdistan'da bu gelişiyor. Türkler için ordu seçeneği bence en az güvenecekleri bir seçenektir. Hiç olmazsa bu aşamada bu duruma gelinmiştir. Belki Şêx Seîd, Seyid Riza dönemleri böyle olmayabilirdi. Ama bu aşamada bu duruma gelinmiştir. İkincisi, bizim açımızdan mutlak anlamda çözüm askeri yolla, şiddet yoluyla olur demiyoruz. Ama gerçekten bu araçlarla sonuç alıyoruz. Zordur, sancılıdır, fakat sonuç alınıyor. Buradan da mutlaklaştırma çıkmıyor. Madem bununla gelişiyoruz, sonuna kadar Türk ordusunu bununla yıkacağız demiyorum, ama önemli oranda Kürdistan'ı, Kürt halkının etkisini biz alacağız. Türkiye'nin o ordu kültürünü, ordu zorbalığını, ordu sopasını etkisizleştireceğiz. Bu belli ölçüde çözüm imkanlarını arttıracaktır. Size söyleyeyim, en sonunda iş yine politikayla olacaktır. Görüşüm budur.

R. Ballı: *'91 için değil, 2000 yılı için, bu Ortadoğu panoraması için sizin görüşünüz nedir?*

A. ÖCALAN: Bana göre Ortadoğu'daki merkezkaç dönemi sona erecek, merkezler birbirlerini çekmeye çalışacaklardır. Son 200 yıldan beri Ortadoğu halklarının kaderleri bağımlı iktidarlar tarafından parçalandı. İslam dönemindeki birlikler bile dağıldı. Her birisinin bir yere bağlanma durumu çıktı. Ağa, şex, emirlikler, sultanlıklar biçiminde müthiş bir bağımlılaşma süreci yaşandı. Dolayısıyla, irade birliği, kültür birliği, çıkar birliği birçok alanda tarumar oldu. Ben bunun sonuna gelindiği kanısındayım. Artık sürecin böyle aşırı bağımlılaşması yerine -bu son Körfez kriziyle, Amerika'nın ağırlığı arttı diyorsunuzki görünüşte öyledir. Ama bana göre, TC için tersi bir süreç gelişiyor- tersi bir süreç gelişiyor. Günümüzde, işte bir Avrupa Ortak Pazar Birliği gelişiyor. Güney Amerika ülkeleri arasındaki birlik gelişiyor, Afrika birliği vardır. İşte Sovyet merkezinde birlikler vardır. Buna benzer bir birliğin artık Ortadoğu'da da gündeme gireceği açıktır.

R. Ballı: *Kürt meselesi 2000 yılında çözülmüş olacak mıdır?*

A. ÖCALAN: Ortadoğu birliğinin gelişmesi, Ortadoğu'nun demokratik özgür birliğinin gelişmesi zaten Kürtlerden ayrı olarak düşünülemez. Bana göre daha fazlası söz konusudur. Kürtler, Ortadoğu halkları arasında birliğin gelişmesinde gerçekten demokratik bir köprü durumunda olacaktır.

R. Ballı: *Neden?*

A. ÖCALAN: Bir defa, üç temel ulus arasında parçalanmışlardır. Bu üç temel ulusun da demokrasiye eğilimi zayıftır. Farslarda, Türklerde, Araplarda demokrasi eğilimi zayıftır. Kürtler şimdi gerçekten demokrasiye her üç alan içinde zorluyor, işte Irak'ta demokrasiyi zorlayan kuvvet durumunda. Türkiye'de, İran'da da öyledir. Şimdiden de demokrasiyi zorladığına ilişkin veriler çok fazla. Bu daha da zorlanacaktır. Dolayısıyla özgürleşen ve demokratlaşan Kürtler İran'ı da, Arap alemini de, Türkiye'yi de biraz demokrasiye çekecekler. Kürtlerin köklü rolü böyle işliyor. Bir de, genel çıkarlar, bu halkların hepsini birliğe zorluyor. Daha dünkü görüşmelerde, "ilişkileri sıklaştıracağız" diyorlardı. Arap lideri geliyor ve "ilişkileri sıklaştıracağız" diyor. İran lideri, Türkiye lideri geliyor "ilişkileri sıklaştıracağız" diyor. Ve hepsinin gündeminde bir de Kürt meselesi var mı? Var. O diyor, Kürt meselesi böyle, diğeri yok diyor, böyle. Bu şunu gösteriyor; 2000 yılına doğru gidişte, Araplarla, Farslarla Türklerin birlik eğilimleri en azından önce ekonomik planda ve giderek demokratik, siyasi planda gelişebilir. Fakat Kürtler olmadan bu olmaz. Kürtler kesin bu birliğin içine girecekler, hem de demokratik öncü düzeyinde gireceklerdir. Eğer sonuç bir Ortadoğu federasyonu olursa, bu çok daha olumlu olacaktır. Bizim tercihimiz budur ve bence Ortadoğu halklarının çıkarlarına uygun bir eğilimdir. Bir Sovyet federasyonu var. İngiliz federasyonu var. Yani diyelim Milletler Topluluğu vardır. O zaman tarihi olarak, coğrafi olarak birbirine bu kadar yakın, hatta dini, kültürel olarak bu kadar yakın halkların federasyonu neden gelişmesin? 2000 yılına doğru bu eğilim hız kazanır. Bence Türkiye o Batı, AT sevdasını bıraksın.

R. Ballı: *Tekrar sorayım. Kürt meselesi çözülecek mi?*

A. ÖCALAN: Bu yıllar, Kürt meselesinin çözülüş yıllarıdır. Bizim şöyle bir sloganımız da vardır: "2000 yılına doğru, bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ı bu dünyaya yerleştirmek." Bu demektir ki, Ortadoğu halklarının gelişen birliği içinde Kürtlerin de bağımsız, özgür bir yeri olacaktır. Temennim, Türkiye halkının, kamuoyunun da siyasi, askeri elitinin de kendisini buna göre hazırlamasıdır. Irak, İran da hazırlıyor. Hatta bu konuda Türkler öncülük bile etmelidirler. Doğrudur, demokrasi Türkiye'de biraz daha fazla gelişir. Devrimci-demokratik eğilim, Türkiye'de daha fazla gelişebilir. O halde, bu ilişkiyi öncü düzeye çıkaralım.

R. Ballı: *Yani Ortadoğu federasyonunun öncüsü yapalım, diyorsunuz.*

A. ÖCALAN: Öncüsü yapalım. Ortadoğu öncüsü yapmak için de eşit ve özgür temelde, Kürt-Türk ilişkilerini yaratalım. Kürt-Türk ilişkilerini demokratik bir tarzda halledelim. Bu halledildi mi, burada eşit ve özgürce bir çözüme ulaşılır. Bu eşittir, Ortadoğu'da öncü bir role gitme.

R. Ballı: *Dün arkadaşlarınızla konuşmamdan, sabahki kayıtsız sohbetimizden çıkardığım sonuca göre, Türkiye'de hiç bir Kürt örgütü ile hiç bir ittifakınız yok. Peki Türk marksist örgütleriyle, sol örgütleriyle ittifakınız var mı?*

A. ÖCALAN: Değişik bir ittifak düzeyimiz vardır. Biz şimdi hepsini etkiliyoruz. Etkileniyoruz da. Birçok Kürt oluşumu zaten bizim etkimiz altındadır. Bu, ya tepki ya da etki biçimindedir. Aynı sonuç Türk solcuları, Türkiye sosyalistleri veya devrimci-demokratları için de geçerlidir.

R. Ballı: *Mesela Türkiye'de legal, yarı-legal, illegal, marksist-leninist çeşitli Kürt, Türk örgütleri var. Bunlarla bir koordinasyon biçimi düşünülüyor mu?*

A. ÖCALAN: Düşünülebilir.

R. Ballı: *Mesela nasıl bir şey?*

A. ÖCALAN: Bir blok düşünülebilir. Bir seçim bloku bence uygundur. Legal, yarı-legal Türk demokratlarıyla, sosyalistleriyle bir blok geliştirilmelidir.

R. Ballı: *Şu anda hazır kurulmuş bir biçim yok.*

A. ÖCALAN: Yok, bunun uğruna eğer bizi çağırırlarsa, biz desteğimizi sunarız.

R. Ballı: *Seçim bloku.*

A. ÖCALAN: Evet, seçim blokudur, demokrasi blokudur ve ben bunu tercihte ederim, öneririm de. SHP yerine, DYP yerine, ANAP yerine, Türkiye'de emek sarfetmiş, demokrasi için savaşmış güçlerin -reformisti de olur, devrimcisi de olur, legali de olur, illegali de olur- hepsiyle, bu son yasal düzenlemeleri de gözönüne getirerek bir demokrasi veya bir seçim bloku içinde yer almalarının önemli olduğunu, yer alırlarsa demokrasinin güç kazanacağını söyleyebilirim ve biz de üzerimize düşeni yaparız.

R. Ballı: *Hazır mısınız?*

A. ÖCALAN: Tabi destekleriz.

R. Ballı: *Yine siz buradan bir seçim bloku çağrısı yapmış oldunuz.*

A. ÖCALAN: Tabi, seçim bloku çağrısını, sizin vasıtanızla çok açıkça yapmak durumunda olduğumu söyleyebilirim.

R. Ballı: *Peki şu anda sizin etkilediğiniz bir kitle var. Önümüzdeki seçimde, somut bir adres bana gösterecek misiniz?*

A. ÖCALAN: Demokrasi için kullanmaya çalışacağız.

R. Ballı: *Hangi partiyi adres olarak gösterebilirsiniz, HEP mi SHP mi?*

A. OCALAN: Blok olayının ge-

Devamı 23. sayfada

ARGK 15 Ağustoslarda halkla bütünleşerek...

Baştarafı 6. sayfada

vari)'ye bağlı Akêr(Sarıyaprak) köyündeki jandarma karakoluna baskın düzenleyen ARGK birlikleri, binayı ağır hasara uğratırken, sömürgecilere çok sayıda kayıp verdirildi.

75- 19 Ağustos günü Heskîf(Hasankeyf)'e bağlı Difnê(Üçyol) köyü ARGK gerillaları tarafından basılarak, çeteleri taşıyan araçlar tarandı, ayrıca çetelere ait bazı silahlara da el konuldu.

76- 28 Ağustos sabahı Hezo'nun Bakinê köyü yakınlarında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada 1 ARGK savaşçısı esir düştü. Düşmanın kesin kayıpları öğrenilemedi.

77- Ağustos ayının ikinci yarısında Xana Hewêl'e bağlı Xirbê Reşik(İkiztepe) köyü yakınlarında bir ARGK birliğiyle düşman ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmalarda henüz kimlikleri tespit edilemeyen 4 ARGK gerillası şehit düştü. Düşmanın kayıpları öğrenilemedi.

78- Sêrt'in Xizxêr(Şirvan) ilçesine bağlı Kundkevir(Taşlı) köyü yakınlarında 15 Ağustos günü meydana gelen çarpışmada 1 subay, 1 astsubay ve iki özel tim elemanı ile birlikte toplam 12 düşman askeri öldürüldü. Çoğunluğu saflara yeni katılmak üzere yola çıkan 13 ARGK savaşçısı da şehit düştü.

79- 15 Ağustos günü Kerboran'a bağlı Xelîlan(Klavuz) köyü karakolu ARGK gerillalarınca basıldı, çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

80- 19 Ağustos günü Girgê Amo'ya bağlı Bespîn(Gürümlü) köyü karakoluna düzenlenen gerilla baskınında 5 düşman askeri öldürüldü, 5'i ağır olmak üzere 17'si de yaralandı.

81- 19 Ağustos günü Hezex'e bağlı Filfêl(Ulak) köyü karakolunu basan bir ARGK birliği, binayı enkaza çevirdi, 6 düşman askeri öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

82- 23 Ağustos Akşamı Midyad'a bağlı Serê Kaniyê(Beyazsu) jandarma karakoluna gerillalarca baskın düzenlendi.

83- 31 Temmuz günü Engizek dağlarında ARGK birlikleriyle sömürgeci güçler arasında meydana gelen çarpışmada 2 asker öldürüldü, 5'i ağır olmak üzere 7 asker yaralandı. **İlhami** adlı ARGK gerillası da şehit düştü.

84- 13 Ağustos günü Cêla(Ekinözü) ilçesindeki jandarma karakolu bir ARGK birliği tarafından basıldı. Aynı sırada bir başka gerilla grubu da Orman İşletmesi'ne ait bir odun deposunu ateşe vererek yaktı.

85- Ağustos ayı başlarında Elbistan'a bağlı Kürtüller köyü yoluna gerillalar tarafında döşenen mayına çarpan araçta bulunan çetelerden 1'i öldü 2'si de ağır yaralandı.

86- 10 Ağustos dolaylarında Engizek dağında gerillalar tarafından döşenen mayına çarpan askeri araçta bulunan askerlerden 3'ü öldü, kalanların birçoğu da ağır yaralandı.

87- 15 Ağustos günü Cela(Ekinözü) ilçesine bağlı Türkmenler köyü yoluna döşenen mayına çarpan kamyonetteki 1 çetenin ağır yaralandı.

88- 23 Ağustos günü Bazarcix'a bağlı Katyon(Katiler) köyünün Turikan (Üçdere) mezrasında asker ve korucuların pususuna düşen ARGK gerillalarında 6'sı şehit düştü. Olayda korucu yakınlarında da 2 kişi öldü. Şehit düşen ARGK gerillalarından 3'ü **Mehmet ÇETİN, Hasan ÖZŞERİK** ve **Kemal BEZGİNSOY**'dur.

Şehit gerillalardan **Hasan ÖZŞERİK** için 28 Ağustos günü doğduğu köyü olan Topaluşağı'nda kitlesel bir cenaze töreni yapıldı.

89- 16 Ağustos günü Meledî(Malatya)'ye bağlı Wêranşar(Doğanşehir) ilçe merkezi ARGK gerillaları tarafından basıldı. İlçede bulunan Jandarma Bölük Komutanlığı binası roketlendi, 1 jandarma astsubayı ile 1 polis öldürüldü, çok sayıda asker ve polis de yaralandı.

90- 24 Ağustos sabahı Pirrîn (Adıyaman)'in Serê Golan(Gölbaşı) ilçesi Haydarlı köyü karakolu ARGK gerillaları tarafından basıldı. Düşmanın kayıpları bilinmiyor.

91- 13 Ağustos günü Riha'ya bağlı Pirsûs(Suruç) ilçesinin Alîgor taraflarında ARGK gerillalarıyla düşman ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü ve yaralandı.

92- 23 Ağustos günü Dilûk(Antep)'un Ereban ilçesine bağlı Tılbîzek(Köklüce) ile Ardil(Güllüce) köyleri arasında gerillalar tarafından pusuya düşürülen düşman askeri konvoyundaki araçlardan birçoğu imha edildi, aralarında subay ve astsubayların da bulunduğu çok sayıda düşman askeri öldürüldü ve yaralandı.

93- 23 Ağustos günü Dilûk'un Çinçin(Yavuzeli) ilçesine bağlı Binan(Karaköyu) köyü yakınlarında gerillalar tarafından pusuya düşürülen 1 askeri araç imha edildi, içinde bulunan askerin hepsi öldü veya yaralandı.

94-20 Ağustos günlerinde Dih'e bağlı Kivikê(Kemerli) köyü korucularından 8'i, gerillanın çağrısına uyarak silah bıraktı.

95-23 Ağustos günü Hezex'e bağlı Tilêlan(Sırtköy), Girgê Amo-(Silopi)'ya bağlı Bezbilê ve yine Hezex'e bağlı Hespist köylerinde bulunan karakollardaki askerler, gerilla saldırıları nedeniyle karakolları terk ederek kaçtılar.

Ulusal Kongre belgelerinde Serhed...

Baştarafı 19. sayfada

tırılmıştır. Gücün çok gerisinde hedeflere yönelinmiştir. Gerillanın en önemli taktiği olan pusuya çok az baş vurulmuştur. Düşmanı imha etmede önemli bir taktikte baskındır. Ancak doğru dürüst bir baskın eylemi gerçekleştirilmemiştir. Gerçekleşen baskınlar da sonuçta bir taciz eylemine dönüşmüştür. Bu da düşmanı cesaretlendiren bir öğe olmuştur. Bu, vuruş tarzında ucuz eyleme yönelmeye yol açmıştır. İçinde belli yetersizlikleri taşısa da, ekonomik-kültürel hedeflere yönelinmiştir.

Eylemsel faaliyetleri bir bütün olarak değerlendirdiğimizde silahlı propaganda döneminin eylemsel kapasitesini aşmadığını görmekteyiz. Her yıl kendi çapında bazı eylemsel faaliyetler olmuş, ancak bunlar daha çok ekonomik ve kültürel kuruluşlara yönelik olmuştur. Dolayısıyla temel alınan, ucuz eylem anlayışıdır. Yer yer gerilla eylemliliğine girme çabaları olmuşsa da, bunlar kısa soluklu olmuştur. Eylemsel alanda taktiğe ulaşılmadığı gibi, taktik dışı bir faaliyet yürütülmüştür. Süreç boyunca eylemsel faaliyet bilançosu şöyledir: Çatışmalar dahil toplam 66 eylem gerçekleştirilmiş, bu eylemlerde; 17 arkadaş şehit düşmüş, 1 savaşçı düşmanın eline geçmiştir. Eylemlerde; 21 adet tüfek, 13 adet tabanca kamulaştırılmıştır.

Silahlı mücadele faaliyetleri içerisinde ele almamız gereken bir konu da üslenme sorunudur. Faaliyetlerimizde şimdiye kadar bu sorunun halledilmemesi, savaşa ne kadar ciddiyetsiz yaklaşıldığını ifade eder. Sağlam üs alanları oluşturulmadan ve buralara dayanılmadan savaş geliştirilemez. Güçlerimiz asi, avare gruplar gibi habire koşturulmuş, boş bir pratikçilik içinde yorgun düşürülmüşlerdir. Bu da kendiliğindenci bir harekete yol açmıştır. Bazen hiç gerekli olmadığı halde, sırf günlük ihtiyaçları karşılamak için köylere girilmiştir. Lojistik ihtiyaçların sağlanmasına sağlıklı yaklaşılmamış, bölük pörçük, 15 günlük ihtiyaçları temin etme esas alınmıştır. Buna da gereğinden fazla insan bulaştırılmıştır. Sağlıklı bir depolamaya gidilmemiş, deyim yerindeyse her taşın altına birkaç parça eşya konulmuştur. Bu tamamen dağınık çalışma tarzının ifadesidir. Bunun temel nedeni, üslenmeye yaklaşımdaki çarpıklıktır. Çünkü dışa dayanma esas alınmıştır. 1990 yılında üslenmenin içerde gerçekleştirilmesi için bazı hazırlıkların yapılması hedeflenmiş, önemli bir kısmı gerçekleştirilmiştir.

Maliye sorunu

Alanda yoğunlaşan kitlenin ağırlıklı kesimi orta tabakadır. Zengin kesimler de oldukça yaygındır. Güçlü bir örgütlenmeye kavuşturulduğunda sadece eyalet değil, diğer eyaletlere de yardımcı olup ihtiyaçlarını karşılamada yoğun bir zemin sunacaktır. Gönüllülük temelinde oldukça yüksek bir meblağ elde edileceği gibi, vergilendirmeye de gidilebilir. Diğer taraftan düşmandan maddi gelir elde etmenin imkanları da vardır. Ancak bu olanaklar çok az değerlendirilmiştir. Buradaki mantık da dışa dayanma, dolayısıyla partiye yük olmadır.

Değerlere yaklaşım

Değerlere yaklaşımda da bir aşınma görülmüştür. Değerlerin hangi koşullarda yaratıldığı adeta unutulmuştur. Savaşı geliştiren bir güç en başta kadrolara doğru yaklaşımı esas alır. Kadroları geliştirir, güçlendirir, bunun ortamını hazırlar. Yıllardır kısır bir döngü içinde olan Serhed'deki savaş gerçekliği kadroları adeta tüketmiştir. Üslenme, eğitim, lojistik, sağlık vb. tüm sorunların çözümü dışta aranmıştır. Bu anlayışlar sonucu değer üretilmemiş, kendisine teslim edilen değerler ise heba edilmiştir.

Diğer yandan binbir emek ve şehitlerin kanı temelinde elde edilen silah, cephane, yiyecek vb. birçok malzeme iyi korunmamış, düşmana kaptırılmıştır. Soruna gerekli itinayı göstermeme buna yol açmıştır. Durumları henüz netleşmeyen kararsız, ikircikli unsurlara gösterilmesi gereken depo vb. yerlerin gösterilmesi, bunların kaçışları sırasında tehlikeye düşmüş ve bazı malzemelerimizin düşmanın eline geçmesine neden olmuştur. Yine bu unsurların kitle ilişkilerine bulaştırılması, laçka ve legal çalışma tarzından dolayı birçok nitelikli ilişkilerin düşman eline geçmesine neden olmuştur. Şimdiye kadar yüzlerce kişinin yakalandığı hesaba katılırsa, değerlere yaklaşımın ölçüsü ortaya çıkacaktır.

Eyaletteki son durum

Partimizin yarattığı gelişmenin temel etkisi, birçok alandan sunulan destek ve alandaki gerilla faaliyetleri, kitleleri oldukça etkilemiş, politize etmiş ve mücadelemize destek sunar bir hale getirilmiştir. Alanda ciddi tahribatların yaşanmaması da lehimize olan bir durumdur. Ülke genelindeki ayaklanmalara paralel olarak, eyaletimizde de kitle eylemliliği yaşanmıştır. Kısmi bir örgütlenmeyle bile halk ayağa kalkmıştır. Gençlik kesiminde yoğun bir katılım istemi olmasına rağmen, gerekli kanallar yaratılmadığından bu potansiyele ulaşılamamıştır. Doğu Kürdistan'dan yapılan müdahalelerle 150'ye yakın güç çıkarılabilmiştir. Gerek yeni çekilen, gerekse eski güçlerimiz yoğun bir niceliksel sayıya sahiptir. Şu anda eğitimlerini sürdürmektedirler. Her döneminkinden daha çok, gerilla faaliyetlerini geliştirme ve yoğunlaştırma olanağına sahibiz. IV. Ulusal Kongremizde gerçekleşen çözüm ve yeni düzenlemeler temelinde parti öncülüğünü esas alarak gelişmeler yaratmanın olanağı yakalanmıştır.

Devrimci selamlar ve saygılarımızla

25.12.1990
Serhed Eyalet Komitesi

Ulusal Kongre belgelerinde Dêrsim...

Baştarafı 17. sayfada

Eyaletin son durumu

Dêrsim'de savaşın geliştirilmeyişinden ötürü düşman askeri gücünün önemli bir kısmını Botan'a sürmüştür. Şu anda Dêrsim'de bir tugay gücüyle hakimiyetini sürdürmektedir. Güçlerini dağınık şekilde en fazla 40-45 en az 20-25 kişilik ekipler halinde coğrafyanın çeşitli stratejik noktalarına, geçitlere serpiştirmiş, koordineli operasyon ve pusu en çok başvurduğu yöntemler olmaktadır. 1987'den 1990'a kadar alanda 46 yeni karakol yapılmış, ilçe merkezlerindeki güçler arttırılarak yüzbaşı yerine binbaşılarla yönetilmeye başlanmıştır. Gêxî üç yeni ilçeye (Cunek, Azapêrt ve Yedisu) bölünerek denetime alınmaya çalışılmıştır. Köy koruculuğu Azapêrt ve Yedisu'nun bazı mıntıkalarında vardır. Kitleleri kazanmaya, yani şeker politikalarına ağırlık vermişlerdir. İstanbul'a tanınmayan demokrasi buraya tanınmıştır. Gücümüzün bu kadar savaş dışılığına rağmen, hala fiziki olarak varlığını koruması, kitlenin aktif desteği, coğrafyanın üstünlüğü ve düşmanın güçlerimiz üzerine fazla gelmemesindendir. Çünkü özel savaşın bir taktiği de budur. Savaşmayan, kendi iç sorunlarıyla uğraşan, kendisinin ileri sürdüğü bir gündem üzerinde hareket eden bir birimin üzerine gitmesinin anlamı yoktur. Böylece düşmanla zımmi bir anlaşma içine girilmiştir. Fakat kısa sürede bu anlaşma düşman tarafından bozularak sonuç almaya girişebilecektir. Ki bu konuda mücadele tarihimizde sayısız örnekler vardır (Garzan, Orta Eyalet).

Ancak tüm bunlara rağmen, düşmanın özellikle kitle üzerindeki etkisi çok sınırlıdır. Özel savaş uygulamaları önemli oranda boşa çıkarılmıştır. Kitlenin içinde bulunduğu pasifikasyon ortamı kırılmıştır. Siyasal olarak gelişkin olan kitle gerillayı geliştirip koruyabilecek düzeydedir.

Faaliyetlerimizde; Xozat-Pûlûr'dan, Çewlik-Sancak'a kadar küçük birimler halinde yayılma ve faaliyet yürütme tasarıları vardı. Ayrıca tüm eyalette hareket edecek bir anabirlik oluşturulmuştu. Yapımızın en zayıf yanı, yanlışlık ve yanılgıların etkisinde bulunma, eğitimsizlikten ve sınıfsal nedenleden dolayı militan ölçüleri tutturmama, darlık vb.dir. Uygun yöntemlerle bu özelliklerin giderileceği, Dêrsim gücümüzün de parti taktiği doğrultusunda bir savaşım içine gireceği kesindir.

Devrimci saygı ve selamlarımızla.

31 Aralık 1990
Dêrsim Eyalet Komitesi

Türkiye'de demokrasi için...

Baştarafı 20. sayfada

lişimine dikkat ediyorum. Blok olayının gelişmesi bence önemli, tek bir parti için şimdiden herşeyi söylemek erkendir. Bence birçok demokratın bir seçim platformunda düzenleme yapması yerindedir. Çağrı önemlidir, birçok demokrat, sosyalist bu blok olayı üzerine düşünmeli, seçimler öncesinde bir araya gelmeli, gerekirse listelerini hazırlamalıdırlar. Biz, bizim taraftarımız olsun veya olmasın, demokrasiyi kim en iyi müdafaa edecekse, onların desteklenmesinde yardımcı oluruz. Gerçekten milyonlarca sayıya ulaşmış olan kitlemizi, bu temelde destekleyen bir güç haline getirebiliriz.

R. Ballı: *Bu görüşmeden önümüzdeki seçime önem verdiğiniz sonucunu çıkarabilir miyim? Somut ne bekliyorsunuz?*

A. ÖCALAN: Ağırlığımız arttı. Kitle temelimiz arttığı için şüphesiz biraz ilgi gösteriyoruz.

R. Ballı: *Bu blok parlementoya temsilci sokabilir mi?*

A. ÖCALAN: Daha şimdiden bizimle dostane geçinmek isteyen parlamenterler çoktur. Bunların sayısı da, niteliği de biraz daha gelişir. Şüphesiz, bunları destekleyeceğiz. Şu parti de olur, bu parti de olur önemli değil. Ama, blok olayı önemlidir. Bazı partileri biraz daha önemli oranda destekleyeceğiz. Biz burada böyle darlığa düşmek istemiyoruz. Solun genel zararına olabilecek hususlara yol açmak istemiyoruz. Biz illegalini de, şiddet uygulayanını da, uygulamayanı da, hepsini ortak bir potada demokrasiye hizmet edecek hale getirmede kendi gücümüzü doğru kullanmak istiyoruz.

(...)

V.i.s.d.P:
H. Barcedoğmuş
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası:
Stadtsparkasse - Köln
Konto Nr.: 27 93 29 53
BLZ: 370 501 98

Avustralya 3.50 $
Avusturya 22.50 s.
Belçika 75.00 bfr.
Danimarka 10.00 dkr.
Fransa 7.50 ff.

Hollanda 3.75 hlf
İngiltere 0.90 £
İsveç 7.50 skr.
İsviçre 3.00 sfr.
Norveç 10.00 nkr.

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI VE DEVRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYU!

15 AĞUSTOS ATILIMI'NIN 7. YILDÖNÜMÜNDE KÜRDİSTAN HALKI ZAFERE DAHA YAKIN!

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde yeni bir sayfa açan 15 Ağustos 1984 şanlı atılımının 7. yıldönümüne ulaştık. Yedi yıl önce Kürdistan'ın iki küçük kasabasına, Eruh ve Şemdinli'ye yapılan gerilla baskınları ile açılan bu sayfa Kürdistan tarihinde büyük kahramanlıkların, büyük direnişlerin ve büyük zaferlerin yaratılışına tanıklık etmektedir. Kürdistan'ın karanlık tarihinde çakan bir ilk kıvılcım olan 15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümüne ulaştığımız bugün, Kürdistan'ı boydan boya aydınlatan dev gibi bir yangın sarmış bulunuyor dört bir yanı. Bugün yaşanan büyük yangının ilk kıvılcımının 15 Ağustos Atılımı olması, onun tarihsel anlamını ve önemini gözler önüne seriyor.

15 Ağustos Atılımı, 12 Eylül faşizminin toplumdaki hegemonyasını kurumlaştırarak artık her şeye hakim olduğuna inandığı, toplumdaki direniş odaklarının kökünü kazıdığı iddiasında bulunup buna hemem her çevreyi inandırdığı; buna karşılık halk kitlelerinin büyük bir acı ve mutsuzluk içinde sindirilmiş bulunduğu bir dönemde, tüm bu olumsuzlukları parçalayan bir çıkış olarak doğdu. 15 Ağustos hem düşman ve hem de halk kitleleri için bir şoktu: Düşman, her şeye hakim olduğuna, direniş ögelerini bir daha doğmamak üzere boğduğuna inandığı bir zamanda böylesine bir çıkışla geçirdiği sarsıntının şokunu yaşıyordu; halk ise tüm umutlarını yitirmeyle yüzyüze geldiği bir anda her şeye yeniden ve daha güçlü bir başlangıç yapmanın verdiği sevinç şokunu. Ve bu muazzam etki sadece Kürdistan ve Türkiye'de yaşanmakla sınırlı kalmıyor; dünyada da yankısını buluyordu. Tüm dünyanın gözleri bir daha ayrılmamak üzere Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin üzerine dikiliyordu.

15 Ağustos Atılımı'nın Kürdistan tarihinde bir dönüm noktası olduğu gerçeği yıllar geçtikçe kendisini daha da net bir şekilde ortaya koymuştur. "Güçlü Türk devleti", "yenilmez Türk ordusu" efsaneleri yerle bir olmuş, ulusal kurtuluş güçlerimizin darbeleri altında bu kurumlar lime lime dökülmeye başlamıştır. Buna karşılık horlanan, aşağılanan, varlığı dahi inkar edilen Kürdistan halkı yalnızca kendisi için bir halk olarak ayağa kalkıp destanlar yaratmakla kalmamış, mücadelesiyle başta Türkiye halkı olmak üzere Ortadoğu halklarına ilham kaynağı olmuştur. Kürdistan sorunu bu süreçte adım adım dünya gündemine girerek uluslararası çeşitli toplantıların, görüşmelerin ve planların ana noktalarından biri haline gelmiştir; yalnızca kendisini tartıştırmakla da kalmayıp çözümünü dayatmaya başlamıştır. Toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri tarihinde oldukça kısa bir süreç olan yedi yıla sığdırılan başarılar sıradan başarılar değildir ve bu başarıların kaynağı 15 Ağustos Atılımı'nın ruhunda yatmaktadır. En olumsuz koşulları dahi, devrimci müdahaleyle büyük başarıların kazanıldığı koşullara çevirmenin adı olan 15 Ağustos, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine bugün de güç kaynağı olmaya devam etmektedir.

15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümüne ulaştığımız bugün Kürdistan halkı artık zafere, geleceğe dair bir umut olarak değil, ulaşılması için son bir hamle gereken, elle tutulacak kadar yakın bir gerçek olarak yaklaşıyor. Bunun için de zafer yolundaki çabalarında daha da kararlı ve emin tutum alıyor.

Türk sömürgeciliği bugün Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında tam bir çıkmazı yaşıyor. Yedi yıl önce, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bir avuç "eşkıya"nın "terör"ü olarak niteleyen ve 72 saat içinde kökünü kurutacağını iddia eden sömürgeci devlet bugün Kürdistan'da her gün bir parça daha yitirdiği otoritesini kurtarmak için milyonluk ordusu ve tüm devlet gücüyle çaba sarf ediyor. Daha düne kadar "Kürt diye bir halk yoktur" diyerek katmerli inkar politikasında ısrar eden TC bugün bu politikanın iflasını itiraf edip, "Kürtler'e hamilik" politikasını yürürlüğe koymaya çalışıyor. Hakeza daha düne kadar Kürdistan'daki sömürüsüne dayanarak varlığını sürdüren TC bugün Kürdistan'ın her gün bir parça daha sonunu yakınlaştırması gerçeğini yaşıyor; yani dün hayat kaynağı olarak gördüğü ülkemiz bugün TC egemenliği için bir ölüm tuzağı halini almış bulunuyor. İşte bu nedenledir ki, Türk sömürgeciliği artık Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki yenilgisini itiraf ederek emperyalist ağababalarını yardıma çağırmıştır. Kürdistan'a konumlandırılan "Çekiç Güç" ve onun gölgesinde hayat bulan TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik saldırısı ve işgalci emelleri Türk sömürgecilerinin son kozu niteliğindedir. Bu kozun da fiyaskoyla sonuçlanacağı şimdiden görülebilmektedir.

15 Ağustos Atılımı nitelik ve nicelik yönden nisbeten zayıf, savaş tecrübesi henüz olmayan ama muazzam bir kazanma azmiyle dolu HRK (Hêzên Rizgariya Kurdistan) tarafından gerçekleştirildi. Bu askeri çekirdekler süreç içinde sayıca ve nitelikçe güçlenerek 1986'da ARGK (Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan) sıfatını alıp ordulaşmaya adım attı. Bugün bu silahlı propaganda birliklerinin attığı tohumlar tüm Kürdistan sathına yayılan bir ulusal kurtuluş savaşı boyutuna ulaşmış bulunmaktadır. Bu küçük askeri çekirdeklerden bugün sayısı binlerle ifade edilen, savaş yeteneği ve tecrübesinde önemli yol katetmiş, Kürdistan halkının umudu, sömürgecilerin ise korkulu rüyası haline gelen bir halk ordusu doğmuştur. Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK, 15 Ağustos ruhuyla geliştirdiği savaşımı ile sömürgeci Türk ordusunun ve devletinin Kürdistan'daki varlığını can çekişir hale getirmiştir. Kırsal alanda otoritesini yitiren, gerilla karşısında varlık gösteremez hale gelen sömürgeci güçler artık kentlerde de sürekli ARGK güçlerince dövülmekte, otoritelerini bu en çok bel bağladıkları zeminde de her gün biraz daha fazla yitirmektedirler. Siyasal olarak sömürgecilik karşısında dengeye ulaşan ve ağırlık kurmaya başlayan ulusal kurtuluş mücadelemiz askeri alanda da sömürgeci güçlerle denge noktasına hızla yol almaktadır. Yedi yılda sağlanan bu muazzam gelişme sonucu halkımız devrime doğru bir ordulaşma içine girmiş bulunmaktadır. 7. savaş yıldönümünde ulusal kurtuluşçu hareketimiz sömürgeci devletle her düzeyde göğüs göğüse bir savaşım düzeyine ulaşmıştır. Bu, içine girilen savaşım sürecinde ulusal kurtuluş güçlerimizin çok büyük gelişmeler yaratabilecek güce ulaştıklarının ifadesidir. Savaşımızın 7. yıldönümünün öngününde TC'nin Güney Kürdistan'daki ARGK güçlerine yönelik kapsamlı saldırısının fiyaskoyla sonuçlanmış olması ve Kürdistan'ın dört bir yanında peş peşe nitelikli eylemlerin geliştirilmesi bunun açık göstergesidir.

15 Ağustos Atılımı'nın gerçekleştirildiği dönemde, sömürgeciliğin baskı ve zulüm politikası altında sindirilmiş, korku duvarlarıyla çepeçevre sarılmış ve kurtuluş umudu oldukça sarsılmış bulunan Kürdistan halkı, atılımın 7. yıldönümünde artık sömürgeciliğe karşı her türlü araçla mücadele eden savaşkan bir halka dönüşmüştür. Eskinin köle Kürdü yerine bugünün özgürlük savaşçısı Kürdü vardır. Eskinin örgütsüz, bilinçsiz, umutsuz Kürdünün yerini bugünün örgütlü, bilinçli ve zafere inanç dolu Kürdü almıştır. ARGK'nin özgürlük namlularının yolunu aydınlattığı Kürdistan halkı hızla ERNK saflarında bütünleşmekte, örgütlü mücadelesini yükseltmektedir. Bugün Kürdistan'da halkımızın yalnızca askeri ordulaşması değil, siyasal ordulaşması da sağlanmış bulunmakta ve hızla yaygınlaşmaktadır. Serhildanlar Kürdistan'da günlük yaşanan eylemler halini almıştır; artık onbinler, yüzbinler hep bir ağızdan bağımsızlık ve özgürlük sloganlarını haykırır olmuşlardır. Bu, yeniden doğan ve ölümde yaşamı yaratmayı öğrenen bir halkın görkemli yürüyüşüdür, zaferin teminatıdır.

Kürdistan halkı yeniden yaratılırken enternasyonalizmle yoğrulmuştur. Eskiden varlığı dahi inkar ediliyor, hiçe sayılıyorken, bugün insanlık değerlerinin savunucusu, yükselticisi olarak saygı görmektedir. Eskiden sömürgeciliğin elinde her türlü gericiliğin beslendiği bir kaynak olan Kürdistan bugün her türlü insani ve yüce değerin, bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi aşkının beslendiği bir kaynağa dönüşmüştür; dünya çapında saldırılarla tüketilmeye çalışılan bilimsel sosyalizm bu kaynaktan beslenmektedir. Kürdistan emperyalizmin "yeni dünya düzeni"ne karşı halkların çıkarlarının savunulmasında önde gelen bir devrim odağı rolünü oynamaktadır. Başta Türkiye devrimci-demokratik güçleri olmak üzere Ortadoğu devrim güçleri için Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bir güç kaynağı durumundadır, bu kaynaktan gereği gibi beslenmeyi bilen güçler mutlaka devrim yolunda mesafe kaydedeceklerdir. Şimdiye kadar daha çok potansiyel düzeyde kendisini açığa vuran bu gerçek giderek daha da belirginlik kazanmaktadır.

15 Ağustos'un 7. yıldönümünde Kürdistan devrime yürüyor. Pratikte denenmiş ve kanıtlanmış doğru-devrimci bir önderlik temelinde halkın askeri ve siyasi ordulaşması yaratılarak, birbiriyle dengeli ve koordineli gelişme içinde her alanda mücadele büyütülerek zafer adım adım yakınlaştırılıyor. Devrimin tüm güçlerinin seferber edilmesinin yanı sıra karşı-devrim de son bir çırpınışla tüm kirli yöntemlerini ve güçlerini seferber ederek sonuç almaya çalışıyor. Kürdistan devrim ile karşı-devrimin en büyük hesaplaşmalarından birine tanık oluyor. Silahlı mücadelemizin 7. yıldönümünde ulaşılan bu düzey, devrimimizin kaydettiği gelişmelerin ve tarihi öneminin en büyük belgesi niteliğindedir. Kürdistan'da insanlık ve ona karşı olan suç güruhu nihai kozlarını paylaşıyor.

Yurtsever Kürdistan halkı!

15 Ağustos Atılımı'nın 7. yıldönümüne ulaştığımız bugün kaydettiğimiz büyük gelişmelerin gururunu yaşıyor, ama kavganın henüz bitmediğini de biliyoruz. Bugün gelinen aşamada mücadelemiz daha da önemli bir süreci yaşıyor. Tüm insanlık için yola çıkan mücadelemiz, karşısında insanlığın tüm düşmanlarının ortak cephesini buluyor. Emperyalizm, sömürgecilik ve her türden gericilikle hesaplaşma görevimizde canalıcı bir noktaya ulaşmış bulunuyoruz. Bu hesaplaşmada tüm gücümüz, kararlılığımız ve zafere inancımızla yer alacak, halk olarak daha sıkı bir şekilde kenetlenip örgütlü gücümüzü seferber ederek görevlerimizin üzerine yürüyeceğiz. Görevler bugün daha yakıcı ve biz daha da bilenmiş bir konumdayız. Bu temelde tüm Kürdistanlıları 8. mücadele yılında görevlerine en yüksek sahip çıkışı göstermeye ve mutlaka başarmaya çağırıyoruz.

Tüm ilericiler, devrimci-demokratlar!

Kürdistan halkı yedi yıldır Kürdistan zemininde en eşitsiz ve zor koşullarda insanlığın düşmanlarına karşı onurlu bir mücadele verdi. Bu mücadeleyle yalnızca kendi onurunu değil, tüm ilerici insanlığın onurunu savundu. 8. yılına girerken Kürdistan'daki mücadele her zamankinden daha fazla enternasyonalist bir nitelik kazanmış, insanlığın yüksek değerleriyle Kürdistan halkının kaderi daha da kenetlenmiştir. Bu yüce kavgada insanlık değerlerinden yana olmak her ilerici, devrimci ve demokrat insanın görevidir. Kürdistan devriminin zaferi başta Türkiye halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının ve bilimsel sosyalizmin zaferinin yolunu açacaktır. Bu zaferi yakınlaştırmak için tüm ilerici, devrimci ve demokratları Kürdistan devrimiyle en aktif dayanışmayı göstermeye çağırıyoruz.

- Yaşasın 15 Ağustos Atılımı'nın zaferler yaratan direniş ruhu!
- Yaşasın Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan mücadelemiz!
- Bijîn PKK-ERNK-ARGK!
- Bijî Serok APO!

15 Ağustos 1991
PKK Avrupa Temsilciliği